

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

30

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

Οι πιστοί ως απελπισιοδούν Τύχη δεν υπάρχει!

«Όσο πιο πολύ ζή κανείς, τόσο περισσότερα μαθαίνει. Κι ένα από τα αληθινά κι ασφαλέστερα πράγματα που μαθαίνει είναι ότι έννεα φορές παίρνουν ρολό για την επιτυχία του στη ζωή. Κι αυτοί οι τρεις παράγοντες είναι: η ευθύνη του χαρακτήρος, η υγεία τα λόγια μου αυτά επ'αυτού, δάνω ό,τι είπαν εμπειροί και μορφωμένοι άνδρες και γυναίκες. Η Τύχη, σ' ό,τι είπαμε παλαιότερα, είναι μία ολότελα άμελητα ποσότης. Μόνο οι άπειροι νέοι και οι άμαθεύς μιλούν τόσο περί Τύχης. Κατά μέγα μέρος τύχη είναι η Ικανότης που έχουμε να διακρίνουμε μία ευκαιρία που μας διευτεταί και η πείρα μας να την κατανοούμε ώστε να μπορούμε να επωφεληθούμε όσο το δυνατόν περισσότερο απ' αυτήν».

Τον πιο κάτω ορισμό για την Τύχη τον δίνει ο διάσημος Αμερικανός ψυχολόγος κ. Στράδερ Μπάρτ ο οποίος συνεχίζοντας λέγει και τα εξής:

«Οι προσωπικές σχέσεις είναι ο πιο βασικός παράγον στην ζωή μας. Η ευθύνη του χαρακτήρος είναι εκείνη που εξασφαλίζει τις σχέσεις αυτές. Καμιά φορά συμβαίνει ώστε και οι μη ευθείς χαρακτήρες να πετυχαίνουν, αλλά αν συνεχίσουν την ίδια τακτική γρήγορα χάνουν ό,τι κέρδισαν. Η ευθύνη της δράς προς τους κατεχόμενους. Ένας εντιμος άνθρωπος δεν μπορεί να παραδεχθεί ότι του επιβάλλεται να έχει σχέσεις με έναν που στερείται ευθύνης. Κι όμως η ευθύνη του χαρακτήρος δεν έπαρκει μόνη της. Μόνη η ευθύνη του χαρακτήρος μπορεί να σάς εξασφαλίσει για εργασία, αλλά δεν μπορεί και να δελτιώσει τη θέση σας. Μαζί με την ευθύνη του χαρακτήρος θα πρέπει να συντηρούν η μάθηση και η σκληρή εργασία. Αυτό είναι απαραίτητο για την επιτυχία στη ζωή».

Η μάθηση είναι εκείνη που μας βοηθεί να υψωθούμε μέσα στην κοινωνία. Άλλα κι αυτή μόνη της δεν μπορεί να είναι άποδοτική. Χρειάζεται και η σκληρή εργασία. Μπορεί ένας που έχει μόνο μάθησι να πηγαίνει από εργασία σε εργασία με την ιδέα ότι δεν εξετιμώσαν τις ικανότητές του. Κι επειδή νομίζει ότι είναι παραγνωρισμένη αξία αρχίζει να γίνεται ένα χλητικό όχι μόνο στον εαυτό του, αλλά και στους άλλους. Αν ο άνθρωπος αυτός δεν έχει ευθύνη χαρακτήρος οι ιδέες του θα τον οδηγήσουν μάλλον στη φυλακή παρά στην επιτυχία της ζωής.

Μόνο ο συνδυασμός της ευθύνης του χαρακτήρος, της μάθησης και της σκληρής εργασίας είναι εκείνος που οδηγεί στην επιτυχία. Μη ξεχνάτε ότι όλοι μας είμαστε υποχρεωμένοι να δοκίμουμε από κάπου κι ότι η εντιμος εργασία ποτέ δε' ατιμώζει κανένα.

Θα πρέπει να θυμόμαστε το ταπεινό εκείνο παιδάκι που στο τραγούδι του λέγει ότι «γυάλιζε με τόση επιμέλεια το πάμολο της εξορίας του μεγάλου παλατιού ώστε απ' αυτό

έγινε κύριος αυτού του μεγάλου παλατιού».

Είναι δέδωτα κρίμα ότι κάθε νέα γενιά είναι υποχρεωμένη να μαθαίνει τα πράγματα αυτά καθ' αυτά από τη ζωή. Είναι κρίμα επίσης ότι ένα τόσο πλούσιο υλικό γίνεται πάντοτε όπως ακούει είναι κρίμα ότι κάθε νέος πολέμος έρχεται κι ανατρέπει τις παλιές αξίες. Και στην περίπτωση αυτή φθάσαμε στο σημείο να βλέπουμε το άσπορο μαύρο και το μαύρο άσπρο. Και το πιο χειρότερο είναι ότι σε τέτοιες περιπτώσεις η αλήθεια μας φαίνεται μία καταγέλαστη βλακεία.

Πάντως αυτό που λέμε Τύχη είναι κάτι το άνυπαρκτο. Έκείνο που υπάρχει είναι η ανικανότης μας — μ' όλες τις εκδηλώσεις — στο να συλλάβουμε μία κατάσταση, να την κατανοήσουμε και να την εκμεταλλευθούμε εφαρμόζοντας τα τρία βασικά στοιχεία: την ευθύνη του χαρακτήρος, την μάθησι και τη σκληρή εργασία».

ΣΤΡΑΔΕΡ ΜΠΑΡΤ

Παιδική έγκληματικότητα

Κάτω από τις σκληρές συνθήκες που ζή σήμερα η Γερμανία έχει αναπτύξει κατά τρόπο φοβερά επικίνδυνο η παιδική εγκληματικότητα και καθώς μας πληροφορεί μία αγγλική έφημερίς παιδιά 10—12 χρονών δεν διστάζουν να κάμουν φόνον για μερικά τσιγάρα, για ένα πακέτο σοκολάτα ή για ένα ευαγέρι παπούτσι. Μόνο στο Αμβούργο δικάσθηκαν και καταδικάσθηκαν για φόνο, μέσα σε τρεις μήνες εκατόν είκοσι παιδιά που η ηλικία των δεν ξεπερνά τα 15 χρόνια. Τα θύματα των μικρών αυτών δολοφονιών είναι κυρίως γυναίκες διεφθαρμένες ήδων. Σε μέσον δολοφονίας η Γερμανία αυτός χρησιμοποίησαν επιτροπή μαχαίρια και σιδερένια ρόπαλα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Να γιατί η κοπέλα KENT έχει θαυματουργά αποτελέσματα:

Διότι περιέχει συστατικά από χυμούς δένδρων ευδοκίμωντων εις τα παρθένα δάση της Αφρικής και Ασίας, έχουν ούτω την ιδιότητα να αναζωογονή, να λευκινή, να τονώσουν την επιδερμίδα, να διαφυλάττει αυτήν από όλας τας κακοήγους μεταβολάς, να συντελή εις την αρίστην εμφάνισιν της επιδερμίδος και να της δίδη διαρκή νεότη-
ΤΑ και ΩΡΑΙΟΤΗ-
ΤΑ.

ΚΡΕΜΑ KENT

ΤΟ ΑΓΓΡΙΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΟΙ ΔΥΣΠΙΣΤΟΙ

«Εάν μη ίδω εν ταίς χερσίν Αυτού τον τύπον των ήλων, και βάλω τον δοκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και βάλω την χείρα μου εις την πλευράν Αυτού ού μη πιστεύσω» (ΐω. Κ' 19—31). Αυτά εδήλωσεν ο φύσει δυσπιστος Θωμάς, όταν έπληροφόρησεν παρά των άλλων μαθητών την Άνάστασιν του Χριστού. Και πρέπει να δηλολογήσωμεν ότι εις το κεφάλαιον της πίστεως έχει πολλόν συμβόλον η δυσπιστία, διότι μάστις να είπωμεν εις το κεφάλαιον της δυσπιστίας, διότι περί τοιούτου τινος ακριβώς πρόκειται. Είναι οι «θετικοί», οι άνθρωποι οι οποίοι τα θέλουν όλα χειροποίηστα, βέβαια, ασφαλισμένα, ξεκαθαρισμένα. Είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι «δεν χόρτουν», όπως λέγεται κοινώς, «ό,τι τους σερβίρουν».

Όταν αντιτάξω τις εις τους δυσπιστους και θετικούς αυτούς ανθρώπους τον γνωστόν χαρακτηρισμόν της πίστεως εκ μέρους του Παύλου: «Πίστις εστιν επιτιμωμένη υπόστασις, έλεγχος πραγμάτων ού βλεπομένων», είνε έτοιμοι να αποφανθούν ότι ακριβώς αυτοί δεν θέλουν να παραδεχθούν άπλως «επιτιμωμένα» πράγματα και κατά μείζονα λόγον, πράγματα «ού βλεπομένα». Θα εξεπληρόντο όμως και οι ίδιοι αυτοί θετικοί και δυσπιστοί, εξετάζοντας καλύτερα τα πράγματα και παρατηρούντες και διαπιστώντες ότι, όλοι αι πεπειθήμενοι αυτών όσον αφορά τα πράγματα του υπό γενικήν έννοιαν κολλομένου κόσμου, ακόμη και αι θετικώτερα, άόζη και αι ακριβέστεραι υπάγονται εις τον κανόνα του Παύλου.

Διαπιστούμεν πράγματι τους εν τη Φύσει νόμους και ερμηνεύομεν ούτους δια μαθηματικών συναρτήσεων. Άλλ' όσον όφρα τα αίτια... Έδώ δηλούμεν πλέον περί «άρχων» περί πιθανών αιτίων και διαμορφούμεν θεωρίας περί των άρχων αυτών και αιτίων, θεωρίας όμως υποκειμένης εις εξέλιξιν, εις μεταβολάς και εις τελείαν πολλάκις εν τω μέλλοντι άπόρριπν. Άλλα και εις αυτά άκόμη τα σημεία, τα όποια θεωρούμεν ως τελείως διηκριβωμένα, όφειλουν να παραδεχόμεν ότι αι πεποιθήσεις μας δεν είνε όσον νομίζομεν θετικά και δεν βασίζονται πάντοτε επί της άτομικής ημών πείρας. Εις τα περιπούδαστον επιστημονικών περιοχών «Επιστήμη», το όποιον εξεδίδετο προπολεμικώς εν Μιλάνω, διάσημος καθηγητής Φυσικός έποίησεν την προσοχήν επί του σημείου τούτου: «Πιστεύω, λέγει, εις τα πειράματα, τα όποια έκαμαν κατά καιρούς όλοι οι πρό έμοι και οι σύγχρονοι Φυσικοί, άλλ' ήδυνήθη άραγε έγώ αυτός να επαναλάβω όλα αυτά τα πειράματα; Και τίς με διαβεβαίω ότι έγώ επαναλαμβάνων τινά εξ αυτών, δεν θα ανεύρισκον λάθην, εκεί όπου οι άλλοι δεν εύρον; Άρα πιστεύω εις τας διαβεβαίσεις των άλλων, δηλαδή παραδέχομαι, ό,τι εκείνοι μου είπον, άνευ προσωπικής εξακριβώσεως». Είνε δε γνωστόν, εις τους Φυσικομαθηματικούς τουλάχιστον, ότι αι άνακαλύψεις του αιώνος τούτου επί των Φυσικών επιστημών έφεραν τωσιν εν αυτοίς αναστάσεις, ώστε να θεωρητάς κλονίζομένη αιτή αυτή η βάση της θετικότητας αυτών ιδίως δι' εκείνους τους Φυσικούς οι όποιοι άμελούν την άπαιρήτην, κατά τον Πλάτωνα, έξαρσιν προς την Μεταφυσικήν.

Πίστις και Έλπίς! Είνε τα δύο μέσα δια των όποιων έπροκίσθη ο άνθρωπος, δια των όποιων και μόνον δυνατόν και να ζήσιν εν τω κόσμω τούτω ήρεμος, και να άνέλθω προς ύψηλότερας αναζητήσεις και να δώσιν περιεχόμενον εις τον βίον του, αλλά και να άνδειχθί και να μεγαλουργήσιν.

Άνευ πίστεως και άνευ έλπίδος ο βίος καθίσταται έηρός, στεγνός, και με μίαν λέξιν τοιούτος ώστε και υπό την έντυν, χεστόραν αυτού εξωτερικήν διαμόρφωσιν, να οδηγη εις πλήρη άπόγνωσην και τελείαν άπαισιοδοσίαν. Αι άπαισιοδοξοί ύλφοροντες άντιλήψεις τας όποιας άλλη κορυφή εις τας Φυσικάς Έπιστήμας άποκαλεί δικαίως «άγροικους», δεν έπιτρέπουν να άπολαύσιν τις ούδε αυτόν άκόμη τον παρόντα βίον. Λέγουν ότι άπολαμβάνουν οι ύλφοροντες τα πράγματα του κόσμου αυτού όπως τα εύρίσκουν. Άλλά πώς τα άπολαμβάνουν; Κατά ένα τοιούτον τρόπον, ώστε την κάθε άπολαύσιν να άκολουθή μία άπογοήτευσις, μία άηδία. Κατά τοιούτον τρόπον, ώστε η έπαύριον της κάθε άπολαύσεως να είνε μία ψυχική και σωματική κόπωση, μία άναγνώρισις της μικράς αξίας των κατά τοιούτον τρόπον άπολαύσεων, ένν κενόν, το όποιον εις μάτην ζητεί τις να γεμίση με κάτι το όποιον δεν έχει υπόστασιν, άλλ' άπλως προσέχει στιγμιαίως ψευδοισθήσεις είδημονίας. —Πίστις και έλπίς! Αυτά τα δύο μόνον δίδουν πραγματικόν περιεχόμενον και πραγματικήν έννοιαν εις την ζωήν Αυτών των δύο έχει πάντοτε ανάγκην ο άνθρωπος, αυτών των δύο έχομεν ανάγκην ιδιαιτέρως σήμεραν. Σήμεραν όποτε έχομεν να πολεώσωμεν και πάλιν προς τόσας άντιεξοτήτας, σήμεραν όποτε είμεθα υποχρεωμένοι εν μέσω σκοπέλων να συνεχίσωμεν τον μακράν δρόμον της Πατρίδος μας εις την όδον της έλευθερίας και της τιμής, σήμεραν όποτε καλούμεθα να θεμελιώσωμεν εκ νέου το Οικοδόμημα της έλληνικής Έποστάσεως.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

Η έορτή των κρότων

Του κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Το Πάσχα, θα έπρεπε να όνομάζεται «Έορτή των κρότων» ή «Πάσχα το θορυβοποιόν» ή «Λαμπρή ή υπομπουνίστρα» ή όπως άλλοιώς θέλετε. Όταν ο Ρωμής έκπολιτίζεται, θέλει να έκπολιτίζεται μέσα εις το πλαίσιο της βαρβαρότητος του.

Στην έξοχή είνε η οικογένεια. Ροδοκοκκινίζει ο όδελίος και κνίσσαν αναπέμπει, που θα ήμπαρσσε και του Διός τον ούρανόσκον να γαυγαλίση... Η σύζυγος καμρώνει:

— Μιά χαρά ψήνεται τ' αρνί μας, σιγοψιθυρίζει στην κουμπάρα της. Έσφαινα ωχρία, Είδε τον άνδρα της, τον είρηνη, κάτατον κύρ Μιχαλάκη να βγά-
ζι από την τσέπη του πιστόλι.

— Μιχαλάκη!
— Μμ;
— Τι τό θές το ρεδόρβερο;
— Θαν τό ρίξω... Λαμπρή είναι

— Μή για τό Θεό! Θα τρομάξουν τα παιδιά.
Άλλ' ο Μιχαλάκης είνε Ρωμής και μάλιστα Ρωμής άνένδρος.

— Θα τό υπομπουνίσω...
Και πρην σηκώνη το «ρεδόρβερο» σπώνει τό ποτήρι του φωνάζοντας:

— Χριστός Άνέστη!... Μπούμ!... (κουμπουριά).
Ο κουμπάρος σπεύδει να μιμηθί τον κουμπάρο του:
— Άληθινός ο Κύριός!...
— Μπάμ!... (κουμπουριά).
Ο Χριστός άνεστήθη. Μοιραίον είνε. Καί βαρκοίτα να έχη ο Χριστός, ακούγοντας τό σες κουμπουρίες, θέλοντας και μη θα πεταχί επάνω!...

Κάποτε έπέρασα ένα Πάσχα σε άστυνομικά τμήματα. Κάποιος έφημερίδα με είχε στείλει για ρεπορτάζ, γύρω από τα αποτελέσματα του θορυβοποιού έθιμου.

Κατά δεκάδες είχαν συλλεφθ οι «παρανόμως όπλοφορυντες» και οι «άσκόπως πυροβολούντες».

— Γιατί έρριχνες; ρώτησε ο άστυνόμος κάποιον νεοέλληνα.

— Λαμπρή είνε κύρ άστυνόμει..

— Κι' έπειδής είνε Λαμπρή;

— Μά γίνεται Λαμπρή χωρίς μια πιστολιά!

Νεοελληνική δικαιολογία. Νεοέλλη και ο δίκαιοιόγούμενος! Ήταν όμως Νεοέλλη και ο άστυνόμος και όταν εκείνη τη στιγμή, ένας αστυφύλας έφερε στον προϊστάμενό του ένα νεφρό από τ' άνια των άστυφυλάκων κι ένα ποτήρι κρασί, και του είπε:

— Χριστός Άνέστη κύριε ύπαστυνόμει, ο Νεοέλλη άστυνομικός έφαγε τον μεζέ, ρούφηξε τό ποτήρι και από τό άνοητό παράθυρο τράβηξε μία... μπαταρία στον άέρα!...

Ένας φουκαρής διεμαρτύρε το στον άστυνόμο:

— Δεν έρριξα κύρ Άστυνόμει.

— Δεν έρριξες;

— Όχι... στην τιμή μου!

— Τότε αυτό τί τό ήθελες;

— Καί του έδειξε τό πιστόλι που του είχαν βρή επάνω του.

— Αυτό; Είνε εργαλείο μου κύρ Άστυνόμει...

— Τι εργαλείο βρέ;

— Της δουλειάς μου. Είμαι μαραγκός.

— Λοιπόν;

— Μου χει χαλάσει η ματι-
κάπη μου κι' όταν θέλω να κά-
νω τρύπες στις τάβλες...

— Ε...;

— Το... πυροβολώ!...

... ..

Το κακό αρχίζει από την Άνάστασι. Το πρώτο της πρώτης καμπάνιας κτύπημα έχει ήχώ την πρώτη μπαταρία!

Παραθύρα άνοίγουν σαν μυς στικές πολεμικές φουριού και η πιστολιά δονεί τον άέρα!

— Μπάμ!...

Αυτό ήσανε. Την πρώτη κουμπουριά διαδέχονται οι όμοδροντες της γειτονιάς.

— Μπάμ! Μπούμ - υπομπουνίου! (έπαναληπτικήν).

— Τράκ - τράκ - τράκ τράκ... (πολυβόλον).

— Μιπππού6666! (Βαρελότο τό έκκωφαντικήν).

Τα συνέργα του θορύβου εί-
νε πολλά και ποικίλα! Βα-
ρελότα τρακατούρες, φics-
οίς πιστολίας κουμπουρία μυς
ροδουνώτικα. Πιστεύω ότι τώ-
ρα θα προσετέθησαν και άλ-
μο!

Πάσχα το θορυβοποιόν. Λαμπρή ή έκκωφαντική. Άνάστασις ή υπομπουνίστρα! Δεν θάογη ή ημέρα που με τας προόδους της πολεμικής το υπομπουνίσμα άτομικής λαμπροάτης βούδας, θα είνε συνθησμένη υπόθεσις.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

είνε απαραίτητη μία κρέμα καθαρίσματος «ντεμακιγιάζ» το προσωπου.

Η πιο καλή κρέμα είνε εκείνη που είνε από παντός ΑΓΝΗ.

Τέτοια είνε η κρέμα του φαρμακείου μας που περιέχει:

1ον) Huile d'amande douces

2ον) Lanoline anhydre

3ον) Cire blanche

4ον) Blane de baine

5ον) Es de roses

Με την ΚΡΕΜΑ αυτή καθαρίζετε το προσωπον σας από την ΠΟΥΔΡΑ ΤΟ ΡΟΥΖ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ. Έλευθερώνετε τους πόρους του δέρματος ώστε ν' αναπνεύουν κανονικώς, πράγμα που εξασφαλίζει την καλή επιδερμίδα.

Ζητήσατέ την εις το φαρμακείον

ΓΕΡ. ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΥ

Βουκουρεστίου 2

Ξένο χιούμορ

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

— Πάντοτε ή ίδια! Σκέφθηκε την καρφίτσα της γιοβάτας και έχασε το πανταλόνι μου!...

Οι πιστοί, οίς υπεύτεκες: — Ψίτ! Ψίτ!... περίπατο!...

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ

— Παρακαλώ να κρατήσετε τα κομμάτια...

Πώς έφθάσαμε στις Ίπποδρομίες

Οι Ίπποδρομίες που πάλι τότε ήταν το σπόρο των Βασιλείων, έγιναν στην εποχή μας σπόρο των εκατομμυρίων. Πριν από τριακόσια χρόνια, ο Βασιλιάς Κάρολος 2ος της Αγγλίας εγκαινίασε το σπόρο αυτό στο Νιού Μάρκετ του Λονδίνου. Με το πέρασμα του χρόνου το σπόρο αυτό στην αρχή περιφρονούνταν μεαζύ τη βασιλική οικογένεια και των ανωτάτων αγγλικών εξέλιχθη ώστε να περιλάβει και τους πλούσιους και να φθάσει σήμερα, όπως π.χ., στις Ήνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, ναχη 20.000.000 φωνητικούς θεσπώτες. Από τα 20.000.000 αυτά τα πέντε είναι Νεοσύρο-έξοι.

Ας σημειωθεί ακόμη ότι το Κράτος εισπράττει το χρόνο, από φόρους επί των Ίπποδρομιών 70.000.000 δολαρίων. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των Αμερικανών ειδικών στις Ίπποδρομίες — σ' όλες τις Ήν. Πολιτείες — τρέχουν κάθε χρόνο 13.000.000 αλογα. Το μεγαλύτερο ποσό που μπορεί να φέρει ένα καλό άλογο, κάθε χρόνο, στις Αμερικανικές Ίπποδρομίες είναι 308.785 δολάρια. Η μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορεί να φέρει στην Ίπποδρομία είναι 80 χιλιόμετρα τη ώρα. Η απόσταση που πρέπει να διατρέξει ένα άλογο στις Αμερικανικές Ίπποδρομίες είναι από 900 — 1.400 μέτρα. Οι πρώτες Ίπποδρομίες που αναφέρονται στην ιστορία των Ήν. Πολιτειών είναι εκείνες που έγιναν το 1747 κατά το αγγλικό σύστημα όπως λέγονται. Σαν ρεκόρ μακροζωίας αλόγου αναφέρεται ένα που έζησε 38 χρόνια. Κατά κανόνα όμως, πολύ λίγα αλογα των Ίπποδρομιών ζεπερνούν τα 25 χρόνια. Για πρώτη φορά το 1762 οί τζόκευ άρχισαν να φορούν δεκαοριστές στολές.

Από τη στιγμή όμως που οι Ίπποδρομίες άρχισαν να παίρνουν το σημερινό τους λαϊκό χαρακτήρα, άρχισε να εκδηλωθεί και το ενδιαφέρον του Κράτους που ήθελε να προστατεύσει τα πλήθη των παικτών που κατέκλυζαν τους Ίπποδρόμους. Έτσι οι Ίπποδρομίες, όπως τουλάχιστο γίνονται σήμερα στις Ήν. Πολιτείες άρχισαν να μηχανοποιούνται. Το καθετί ηλεκτροποιήθηκε. Κι' αυτά ακόμα τα γκισέ όπου πωλούνται τα δελτία της συμμετοχής στα στοιχήματα. Κάθε Αμερικανός παίκτης των Ίπποδρομιών δίνει τα δολάρια του σε ειδικό μηχανισμό και την ίδια στιγμή παίρνει το δελτίο του. Τεραστίες ακριβείας κινηματογραφικά μηχανήματα παρακολουθούν την κούρση και αποτυπώνουν και τις πιο ελάχιστες λεπτομέρειες ώστε να μην υπάρχει καμιά απολύτως αμφισβήτηση για το αποτέλεσμα της κούρσας. Η εκκίνηση των αλόγων γίνεται κι' αυτή με ηλεκτρικά σήματα κι' από τη στιγμή εκείνη μέχρι το τέλος της κούρσας φωτογραφίζεται κάθε κίνηση είτε του αλόγου είτε του τζόκευ. Τα χρόνια όμως κι' αυτά είναι ηλεκτροκίνητα σε τρόπο ώστε να αποκλείεται κάθε αμφισβήτηση.

Ένα παραμύδι με νόημα
‘Ο Σάμ κι’ ο Σύμ
**«Αν έχεις τύχη διάβαινε
και ριζικό περπατεί.»**

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν δυο αδέρφια — ο Σαμουήλ και ο Συμεών — που για πρακτικούς λόγους συντομήσαν τα ονόματά τους. Έτσι ο ένας λεγόταν Σάμ κι ο άλλος Σύμ. Κι οι δυο όμως ήταν τόσο φτωχοί που δεν μπορούσαν να φέρουν τη μιά άκρη με την άλλη. Αλλάσαν επαγγέλματα κάθε λίγο και λιγάκι χωρίς όμως να κάνουν ποτέ κοπή. Ο Σάμ ήταν εκείνος που κατέβαζε ιδέες, κοπή. Ο Σύμ εκείνος που θα έπρεπε να τις εφοδιάσει. Ο Σύμ όμως ποτέ δεν τα κατάφερνε και πάντοτε οι δυο αδελφοί πέφταν έξω. Ωστόσο ο Σάμ εξακολουθούσε να βοηθά τον αδελφό του λέγοντας συνεχώς: «Το αίμα νερό δεν γίνεται!».

Ένα πρωί ο Σάμ που πέρασε όλη του τη νύκτα προσπαθώντας να επινοήσει κάποιο τρόπο να γίνει πλούσιος, σηκώθηκε χαρούμενος. Του ήλθε μια ιδέα την οποία όμως απέφασε να πραγματοποιήσει ο Ίδιος. Έβαλε στη βαλίτσα του δυο άλλαξιες κι ένα σακκούλακι γεμάτο σπόρο... κρομυδιών. Με τη βαλίτσα στο χέρι ο Σάμ ξεκίνησε για τη ζούγκλα όπου μόλις έφθασε έστησε μια καλυβίτσα κι έσπειρε τον κρομυδόσπορο.

Υστερα από λίγο καιρό τα κρομυδιά μεγάλωσαν και τότε ο Σάμ παίρνει ένα και τραβά γεμυμύ για τον βασιλιά της γειτονικής φυλής. Ο Σάμ προσκύνει τον βασιλιά και του είπε:

— Μεγαλειότατε λέγομαι Σάμ και σας φέρω ένα δώρο. Θα ευδοχήση η Ύμετέρα Μεγαλειότης να δεχθή το δώρο μου.

Ο βασιλιάς πήρε το παράξενο δώρο και το έφερε στη μητή του. Ευχαριστημένος από το διαπεραστικό άρωμα του είπε:

— Σάμ είσαι πραγματικά μεγάλος άνθρωπος. Πολύ μεγάλος!

Ο βασιλιάς ξαναμύρισε το κρομυδί και καταγορευμένος είπε στον Σάμ:

— Ομολογούμενος Σάμ, είσαι ο μεγαλύτερος άνθρωπος που είδα στη ζωή μου! Έλα μαζί μου. Ο Σάμ άκολούθησε τον βασιλιά στο σπύλαιο όπου είχε το θησαυροφυλάκιό του γεμάτο από χρυσάφι και διαμάντια.

— Πάρε ό,τι και όσα θέλεις, Σάμ!

Και ο Σάμ εκτελώντας πιστά τη διαταγή του βασιλιά γεμίσε όλες του τις τσέπες και τις δυο γουφές. Έτσι γύρισε στην πατρίδα του άμπλουτος. Ο αδελφός του ο Σύμ εξακολουθούσε να είναι πάντοτε φτωχότερος κι από τον Ίωδ.

— Το αίμα νερό δεν γίνεται ξαναείπε ο Σάμ και γυρίζοντας προς τον αδελφό του του λέει:

— Άκουσε θα σου πω κάτι για να γίνης και συ πλούσιος...

Και του άφηγήθη την ιστορία του.

Την άλλη μέρα ο Σύμ έβαλε στη βαλίτσα του δυο άλλαξιες κι ένα σακκούλακι... σκροδόσπορο και ξεκίνησε για τη ζούγκλα. Έκει διάλεξε ένα μέρος με καλό χώμα κι έσπειρε τον σκροδόσπορο. Πέρασε λίγος καιρός και τα σκρόδα μεγάλωσαν. Τότε ο Σύμ πήρε μια πλεξάνα και πήγε στο δασύλη.

— Μεγαλειότατε του είπε λέγομαι Σύμ και σας φέρνω ένα δώρο. Θα ευδοχήση η Ύμετέρα Μεγαλειότης να το δεχθή.

Ο βασιλιάς πήρε την πλεξάνα και μύρισε τα σκρόδα. Το διαπεραστικό τους άρωμα ένθουσίασε τον βασιλιά:

— Σύμ, είσαι μεγάλος άνθρωπος! Νομίζω μάλιστα πως είσαι ο μεγαλύτερος άνθρωπος που είδα στη ζωή μου! Έλα μαζί μου.

Ο βασιλιάς άδήγησε τον Σύμ στο σπύλαιο όπου είχε το θησαυροφυλάκιό του γεμάτο χρυσάφι και διαμάντια. Ο Σύμ άπλωσε και χάιδεψε το θησαυρό που σε λίγο θάτον δόκος του κι από τη σκέψη του πέρασε το τί θάλεγε ο αδελφός του ο Σάμ.

— Άληθινά, Σύμ, είσαι ο μεγαλύτερος άνθρωπος του κόσμου και γι' αυτό θα σου χαρίσω τον πολυτιμότερο θησαυρό που έχω στο βασιλείο μου.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά ο βασιλιάς έδωσε στον Σάμ ένα... κρομυδί!

Θεατρικές πρώτες

«Οί τελευταίοι «Ελληνες»

Στό «Ρέξ»

Όσες φορές παρακολούθησα στο τελευταίο ταύτα χρόνια καμιάν επίθεωρηση — παρασυρμένη από φιλικές διαβεβαιώσεις πως είναι τάχα πολύ καλύτερη απ' όλες τις προηγούμενες — τη μεγαλύτερη πλήρη σ' όλη τη διάρκεια της παραστάσεως την ένωσα στην αρχή της δεύτερης πράξης, την ώρα που παίζεται το καθιερωμένο κι απαραίτητο «σκέτος» ένα άφορητα άνισρο διαλογικό κατασκευασμα, που μόνο τ' αδιάκοπο χασιμουρητό καταφέρνει πάντα να μου προκαλέσει. Κι' όμως, τόσο πολύ επιβλήθηκε το κατασκευασμα αυτό και τόσο μεγάλη αξία του αναγνωρίστηκε, που από μια όλη κι' όλη σκηνή μακρύνει κι απλώθηκε σε τρεις ολόκερες πράξεις, μεταπήδησε μ' όλες τις τιμές στο θέατρο της πρόζας και βαφτίστηκε μεγαλόπρεπα: «Επίκαιρη σατυρική φαντασία». Μόνο που βρίσκεται πολύ μακριά απ' ό,τι στη θεατρική γλώσσα άποκαλούμε «σάτυρα» και που οι συγγραφείς του δεν έχουν καθόλου «φαντασία», γιατί τους λείπει ή δυνατότητα να εκμεταλλευτούν θεατρικά μιάν έξυπνη — έστω — ιδέα που σκαφίστηκε.

Μια τέτοια ιδέα πέρασε κι απ' το νοή των κ.κ. Άσκημάκοπουλου, Σπυρούπουλου και Παπαδόπουλου, χωρίς καθόλου να χύσουνε καιρό για να πολυσκεφτούνε τί θ' άπογίνει αν — ο μ' η γ' οίτο — κρηυχτεί ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος και καταστραφεί ολόκερος ο κόσμος απ' τις άτομικές βόμβες, δανειστή κανε φτηνά καλαμπούρια απ' την πιάτσα της αγοράς και γράψανε στο νόμισμα τους «Τελευταίους Έλληνες», που ανεβάστηκε χωρίς πολλά πολλά ψιλολογήματα — ως άδερχέ! — την Κυριακή του Πάσχα απ' το Θίασο Κοτοπούλη στο «Ρέξ», με την κουφή έλπίδα να πιάσει σαν τους «Γερμανούς ξανάρχονται» και να φουσκώσει τις τσέπες του θιασάρχη και της συγγραφικής τριάδας. Αποτέλεσμα: Τι άλλο από μια δωρη πλήρη του κάπως καλλιεργημένου θεατή της πλατείας κι από τ' άσταυατητα γάχανα του θεατή της ναλαρίας — φανατικού της ντόπιας επίθεωρησης θανυστή — που άκουγε με καμιά τα καλαμπούρια που σερβίρει κάθε μέρα στην παρτίδα του να λέγονται: μ' άξιώσεις «πνευματός» σε κοτζάμ θεατρική σκηνή. Κι αν δεν είχαν ο κ. Β. Λογοθετίδης με το μεγάλο του ταλέντο, που για να το χαρείς άξίζει να γάσεις πολύ παρσπάνω από δυο μόνον άδρες, ίσως δε θα κατάφεραν να παρακολουθήσω ως το τέλος την παράσταση. Μπορεί το έργο να πιάσει — όλα γίνονται σ' αυτόν τον τόπο — μα τότε σίγουρα στον κ. Λογοθετίδη και μόνο θα πρέπει να το γρωστάν, κι τυγγραφεί του.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Λένε ότι ή άσχή είναι το ήμισυ του παντός. Σωστό βέβαια, αλλά όχι και άπόλυτα γιατί κάθε πράγμα στον κόσμο αυτόν είναι σχετικό. Κι' αυτό συμβαίνει όχι σε λίγες περιπτώσεις της πρώτης γνωριμίας μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας. Μπορεί σε μια τέτοια περίπτωση ή γνωριμία να είναι ή άποφασιστική από τη πρώτη στιγμή. Κι' όταν λέμε άποφασιστική εννοούμε ότι ένας από τους δυο ή και οι δυο μαζί, έσχημάτισαν γνώμη από τη πρώτη γνωριμία αν αυτή θα συνεχισθή ή θα είναι ή πρώτη κι' ή τελευταία. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που έπικρατεί ή τακτική της άανοηής — της καλλιτέρας γνωριμίας. Αυτό το τελευταίο βέβαια είναι το καλλίτερο, γιατί είναι εξαιρετικά δύσκολο να καταλάβη κανείς από την πρώτη στιγμή τα αίσθήματα ενός άνδρος που έλκύσθηκε από τα θέλητρα μιας γυναίκας ή και τα νάπαλιν. Ωστόσο κανείς δε μπορεί ν' άρνηση τον άποφασιστικό ρόλο της πρώτης γνωριμίας. Για τον λόγο αυτόν ο Αμερικανός ψυχολόγος Τζέιμς Άντριους μάς λέγει τα εξής: Είναι παρατηρημένο ότι όταν ο άνδρας είναι πραγματικά «έρωτευμένος», δηλαδή όταν αγαπά μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του χωρίς καμιά ύστεροβουλία για μια προσωρινή έρωτική άπалуση, τότε είναι τόσο δειλός, ώστε φθάνει μέχρι του σημείου του γελοίου. Και πολλές φορές αυτή ή ψυχική κατάσταση γίνεται αιτία ώστε τα έρωτικά του όνειρα να καταρρεύσουν από την πρώτη συνάντηση με τη γυναίκα που αγαπά. Κι' αυτό γίνεται για το λόγο ότι ή γυναίκα όταν δεν είναι σε θέση να κρίνη, σχηματίζει τη γνώμη ότι ο άνδρας που την αγαπά δεν έχει εκείνο που αυτή ζητά — τη δύναμη της έπιβολής. Παρατηρείται, σχεδόν κατά κανόνα, ότι ή γυναίκα είναι πολύ πιο τολμηρή στον έρωτα. Κι' αν καμιά φορά δείχνει σημεία κάποιας έπιφυλακτικότητας αυτό προέρχεται από το ένστικτο της άδυναμίας της που της επιβάλλει να είναι προσεκτική.

Ας γυρίσωμε όμως στον άνδρα — είπαμε για τον άνδρα που αγαπά ελκρινά με τη ψυχή του κι' όχι κινούμενος τόσο πολύ από αισθησιακά αίτια αν κι' αυτά είναι κατά βάθος τα πραγματικά έλατήρια του έρωτος.

Ένας άνδρας όσο έρωτευμένος κι' αν είναι με μια γυναίκα θα πρέπει όπως σε όλες τις δύσκολες στιγμές της ζωής του να έχη αυτοκυριαρχία και να μην άφινη να παρασυρεται από τα αίσθήματά του. Αυτό μπορεί να το επιτύχη όχι με την προσπάθεια ν' άρχιση από την πρώτη στιγμή την άπαγγελία έρωτικών φράσεων. Αλλά με λίγα λόγια και χωρίς εξάρσεις περί αιώνιου έρωτος κτλ. Όποιος έρωτευμένος άποπειραθή ν' άρχιση έτσι, χωρίς άλλο θα τύ υπέρθεση και θα γίνη γελοίος στη ματιά της γυναίκας που λατρεύει.

Η γυναίκα, όπως τουλάχιστο άπέδειξε ή πείρα, δεν έχει ανάγκη ν' άκούση, από τη πρώτη στιγμή της γνωριμίας της μ' ένα άνδρα τη φράση «σ' αγαπώ».

Πρώ παντός ή γυναίκες της εποχής μας, για τις όποιες ή φράση «σ' αγαπώ» είναι πια μια σαχλή κοινοτοπία.

Το μόνο που μπορεί να πη ένας έρωτευμένος στη γυναίκα των όνειρων του είναι «Θά πρέπει να σάς πω ότι ή γνωριμία μας με συγκινεί ελκρινά».

Η συζήτηση μπορεί να περιστραφή σε θέματα που δεν έχουν άμεση έπαφή με τον

έρωτα, αλλά που συντελούν στο να γνω-

ρίσει ο ένας το άλλον. Η συζήτηση αυτή θα πρέπει να τελει, μ' ώμοφο κι' άπαλο τρόπο, στο πως ή γυναίκα που αγαπάμε θα εκδηλώση περισσότερο τα ψυχικά της αίσθήματα και συναισθήματα. Χρειάζεται όμως προσοχή για να μη παρασυρθούμε σε άνισρες θεωρίες γιατί τότε ή γυναίκα της όποιας επιδιώκουμε την κατάρτηση θα μάς βαρεθή από την πρώτη στιγμή ή θα θελήση να γελά μαζί μας για να περνά λίγες στιγμές ευχάριστες ερωτευμένη με

τον άόητο.

Η γυναίκα δεν πείθεται για την άγάπη ενός άνδρος. Θέλει πιο συγκεκριμένες άποδείξεις έρωτικής άφοσίωσης. Δεν έννο- ούμε βέβαια υλικές — χρηματικές ή ύπο- μορφή δώρου στις πρώτες ήμερες της γνω- ριμίας — άποδείξεις, αλλά μια θυσία με αι- σθησιακό περιεχόμενο. Αυτό αλμαλωτίζει την γυναίκα γιατί δεν είναι σωστό ότι όλες οι γυναίκες βάζουν πρώτα τις υλικές θυ- σίες κι' έπειτα τις ψυχικές. Προσωνή λοι- πών κ.κ. έρωτευμένοι άνδρες...

Η μαγειρική της άγκινάρας

Ήθελε και η εποχή της άγκινάρας. Τι ώρες που είναι και πόσο μας ζηλεύουν οι Βόρειοι λαοί που στερούνται τα όρεχα αυτά χορταρικά. Για την άγκινάρα υπάρχουν πολλοί τρόποι, κατασκευής. Ένας από τους πιο συνηθισμένους τρόπους είναι οι άγκινάρες με λάδι:

Σε 10—12 άγκινάρες, 100 δράμια λάδι, ένα μέτρο κρεμμυδι κομμένο ψιλό, 1 χούφτα κρεμμυδάκια μικρά (δηλ. αυτά που λέμε κοκκάκια) 1—2 κουταλιές της σούπας άμμο φιλοκομμένο, 1 κουτάλι του γλυκού αλεύρι, αλάτι πιπέρη και το ξυδι από 1—2 λεμόνια. Ο τρόπος του καθαρίσματος είναι για όλα τα είδη της κατασκευής ο ίδιος:

Πρώτα — πρώτα τους βάζουμε τα έξω σκληρά φύλλα, τα άλλα τα οποία θα μείνουν θα τα κόψουμε σχεδόν στη μέση ίσως και πιο πολύ. Αν δε οι άγκινάρες έχουν χνούδι στη μέση το βάζουμε με τη μύτη του μαχαίριού ή με ένα κουταλάκι. Αφού τους το κτυπάμε 1½ — 2 πόντους μάκρος. Αν τα ύπολοιπα κοτσάνια είναι τρυφερά τα καθαρίζουμε και τα βάζουμε και αυτά μέσα. Κάθε άγκινάρα μόλις την καθαρίσουμε την τρίβουμε καλά με ένα λεμόνι, κομμένο στη μέση για να μη μαυρίσει, την ρίχνουμε δε αμέσως σε μία λεκάνη με νερό που έχουμε ρίξει λίγο αλάτι. Μετά βάζουμε την κατασρόλα στη φωτιά με τα 100 δράμια το λάδι και ρίχνουμε μέσα το μέτρο κρεμμυδι φιλοκομμένο. Το αχνίζουμε να ζεσταθεί καλά (χωρίς όμως να εσθίσει το κρεμμυδι) — περτά ρίχνουμε τη μία κουταλιά του γλυκού αλεύρι, και αφού το ανακατεύσουμε καλά, τοποθετούμε τις άγκινάρες όρθες και κοντά — κοντά με τα κοτσανάκια προς τα πάνω. Μαζί ρίχνουμε και τη χούφτα κοκκάκια το άμμο, το αλάτι, το πιπέρη, και σιτίζουμε και τα λεμόνια. Ρίχνουμε δε τόσο νερό όσο αρκεί για να τις σκεπάσει. Σκεπάζουμε την κατασρόλα και τις αχνίζουμε να βράσουν σχεδόν μία ώρα. Όταν θα είναι έτοιμες τις κατεβάζουμε από τη φωτιά και τις αχνίζουμε σκεπασμένες όπως είναι μέσα στην κατασρόλα, έως ότου κρυώσουν. Αν η κατασρόλα που θα τις μαγειρεύετε είναι από χάλκινο πρέπει να είναι καλά γυαλισμένη γιατί αλλιώς είναι έτοιμα και σε μία μόνον μεριά αγάνωτη. Πρέπει να βγάλετε αμέσως το φαί γιατί το λεμόνι που έχει μέσα θα γίνει δηλητήριο και μπορείτε να δηλητηριασθείτε όλοι όσοι φάτε από αυτό το φαγητό.

Κάλτον

«Ο χειμώνας είναι εκείνο που νομίζετε ότι και τόσο κακό το καλοκαίρι και το καλοκαίρι εκείνο που νομίζετε ότι δεν είναι τόσο κακό πράγμα ο χειμώνας».

Ρίτσαρντ Άρμίσου

«Ενα γαλλικό γνωμικό λέγει: «Όποιος κάνει βόλτα χάνει την καρέκλα του».

τοίμε τις βιάζουμε μία — μία με προσοχή για να μη λυγίσουν, βιάζουμε και τις πατάτες και τα κρεμμυδάκια, και μέσα στη σάλτσα ατσατεύουμε μία κουταλιά της σούπας αλεύρι, την αχνίζουμε να πάρη δυό — τρεις βράσεις και την περιχύνουμε στις άγκινάρες με τις πατάτες και τα κρεμμυδάκια. Έπίσης μπορείτε να τις κάνετε τη γαντιές. Για να γίνουν οι άγκινάρες τηγανητές πρέπει πρώτα να τις βράσετε σε σκέτο νερό με αλάτι, αφού πρώτα τις καθαρίσετε όπως είπαμε. Όταν βράσουν τις κόβετε στη μέση και έχετε έτοιμα σε ένα πηχτό κουρκούτι στο οποίο βάζετε και λίγη σόδα. Τη σόδα πρέπει να τη αναμείξετε σε λίγο νερό και να την ρίξετε μέσα στο κουρκούτι το οποίο πρέπει να κτυπήσετε καλά έως ότου κάνει φούσκες. Τότε τις τυλίγετε μέσα στο κουρκούτι και τις τηγανίζετε σε αβγό λάδι, ώστε να φουσκώσουν. Όταν το λάδι είναι λίγο στο τηγάνι δεν φουσκώνουν. Προσέχετε λοιπόν να είναι το κουρκούτι πολύ πηχτό και το λάδι άφθονο.

Κ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 10.

Ό,τι βλέπουμε στα ξένα φύλλα

Μη νομίζετε ότι η Αμερική είναι μόνον η χώρα των δολαρίων και των μεγάλων «επιχειρησεων». Έχει κι αυτή όπως κάθε άλλη χώρα τους «καλλιτέχνες» της και μάλιστα πολύ καλούς. Ένας από τους μεγάλους ζωγράφους των Ην. Πολιτειών, που έζησε τον 18ο και 19ο αιώνα υπήρξε κι ο Τζέιμπερτ Στιούαρτ του οποίου τα έργα είναι από τα καλύτερα της εποχής του. Αρκεί να σημειωθεί ότι η προαλληλίζεται με τους με γάλλους Άγγλους ζωγράφους όπως ο Ρέινολντς κι ο Γκαϊντμπορν. Ο Στιούαρτ που γεννήθηκε το 1755 και πέθανε το 1828 πήρε μέρος στην φιλελληνική κίνηση της εποχής εκείνης.

Ο δικαστής στον σφάβρ: Είσαι πραγματικός κίνδυνος για τους πεζούς. Θα σου αφαιρέσω το δίπλωμα.

Ο σωφός: Κύριε δικαστή, η ζωή μου εξαρτάται από το αυτόκιτό μου...

Ο δικαστής: Το ίδιο συμβαίνει και με τους πεζούς. Η ζωή τους εξαρτάται από το αυτόκιτό σου.

«Κι' ο σωφός άνθρωπος κάνει ανοησίες όπως κι ο άνηψος. Όσο στόσο υπάρχει μία διαφορά μεταξύ τους: Ένώ οι άνοηστές των ανωτέρων είναι γνωστές σε όλο τον κόσμο κι' άγνωστες στον ίδιο οι άνοηστές του σοφού είναι άγνωστες σε όλο τον κόσμο και γνωστές μόνον στον ίδιο».

«Ο χειμώνας είναι εκείνο που νομίζετε ότι και τόσο κακό το καλοκαίρι και το καλοκαίρι εκείνο που νομίζετε ότι δεν είναι τόσο κακό πράγμα ο χειμώνας».

Ο Βολταίρος έλεγε: Δυό πράγματα στον κόσμο που δεν θα πρέπει ποτέ σας να πιστεύετε είναι το «Ποτέ πιά!» το μεθύσου και το «Πάντοτε!» του έρρατου.

«Ενα γαλλικό γνωμικό λέγει: «Όποιος κάνει βόλτα χάνει την καρέκλα του».

τοίμε τις βιάζουμε μία — μία με προσοχή για να μη λυγίσουν, βιάζουμε και τις πατάτες και τα κρεμμυδάκια, και μέσα στη σάλτσα ατσατεύουμε μία κουταλιά της σούπας αλεύρι, την αχνίζουμε να πάρη δυό — τρεις βράσεις και την περιχύνουμε στις άγκινάρες με τις πατάτες και τα κρεμμυδάκια. Έπίσης μπορείτε να τις κάνετε τη γαντιές. Για να γίνουν οι άγκινάρες τηγανητές πρέπει πρώτα να τις βράσετε σε σκέτο νερό με αλάτι, αφού πρώτα τις καθαρίσετε όπως είπαμε. Όταν βράσουν τις κόβετε στη μέση και έχετε έτοιμα σε ένα πηχτό κουρκούτι στο οποίο βάζετε και λίγη σόδα. Τη σόδα πρέπει να τη αναμείξετε σε λίγο νερό και να την ρίξετε μέσα στο κουρκούτι το οποίο πρέπει να κτυπήσετε καλά έως ότου κάνει φούσκες. Τότε τις τυλίγετε μέσα στο κουρκούτι και τις τηγανίζετε σε αβγό λάδι, ώστε να φουσκώσουν. Όταν το λάδι είναι λίγο στο τηγάνι δεν φουσκώνουν. Προσέχετε λοιπόν να είναι το κουρκούτι πολύ πηχτό και το λάδι άφθονο.

Κ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 10.

Διεθνές ρεπορτάζ

Ο ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Η Ιταλία παρακολουθεί αυτό τον καιρό την διανομή του στόλου της μεταξύ των νικητριών Δυνάμεων. Από τα δημοσιευθέντα τελευταίας απομνημονεύματα του Μπαντόλιο υπό τον τίτλον «Η Ιταλία εις τον Παγκόσμιον Πόλεμον» προκύπτει ότι κατά την εποχή της άναγκης με την Ιταλία, ο πολεμικός στόλος της τελευταίας είχε την εξής δύναμη: 5 θωρηκτά μάχης, έννεα καταδρομικά ένδεκα καταδρομικά τριάντα έπτα υποβρύχια, σαράντα τορπίλολοβόλα και κορβέτες και τριάντα άλλα βοηθητικά σκάφη.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΦΥΛΗ

Επ' εικαίρι της περιοδείας του βασιλικού ζεύγους της Αγγλίας στη Νότιο Αφρική, οι άγγλικές εφημερίδες μας πληροφορούν ότι στην Έρημο Καλαχάσι υπάρχουν ακόμη τα υπολείμματα μιας άγριας φυλής που ζή σε μία ολόκληρη πρωτόγονη κατάσταση. Αυτή η φυλή είχε η λεγόμενη των Μπούμαν. Ο μόνος πόρος ζωής των άγρίων αυτών είναι το κυνήγι. Σ' αυτό όμως είναι άσσοι αν και κυνηγούν μόνο με βέλη και με σκυλιά.

Οι Μπούμαν δεν έχουν να καλ λιερνούν την γή και συνεχώς με τακινούνται από τόπο σε τόπο για να βρουν τροφή και νερό. Ο ολικός αριθμός της φυλής των Μπούμαν μόλις φθάνει τους 7500.

ΠΡΙΝ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Πριν ακριβώς από 50 χρόνια, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες έκηρυττον τον πόλεμο κατά της Ισπανίας, τα έργα του Ίψεν έσημειωναν τεράστια... αποτυχία στα θέατρα όλων των μεγάλων αμερικανικών πόλεων. Κι οι «Ταίξεις» της Νέας Υόρκης του 1897 έγραφαν ότι το θέατρο έκτος από το σκανδιναυικό, σε όλο τον κόσμο απέριψε τα έργα του Ίψεν. Την ίδια εκείνη εποχή η κατόπιν μεγάλη ήθοποιος Μαρία Ντρελέρ έσημειωσε κι αυτή τις πρώτες της μεγάλες... αποτυχίες. Τόσο ο Ίψεν όμως όσο και η Ντρελέρ εκυρίαρχισαν κοπιωτήν σε όλα τα θέατρα των Ην. Πολιτειών. Φαίνεται ότι η καριέρα των μεγάλων καλλιτεχνών αρχίζει με αποτυχίες...

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Ο διάσημος Άγγλος βιολόγος Τόμας Χάτζλεϋ έγραψε το πιο κάτω γράμμα στον ποιητή Μαθιούς Άρνολντ: «Αγαπητέ μου Άρνολντ πήγαινε σε παρακαλώ στον επίσκοπο Ουίλσον και μίλησέ του περί του άμοσθηματός της οικειοποίησης ξένων πραγμάτων. Αφού το κάνει αυτό θα δής μία ωραία ομπρέλλα από κολό ύφανση και με άσημένα λαδί που έχεις σπίτι σου και που δεν είναι δική σου. Τότε θα θυμηθής τί σου είπε ο ένάρετος Ιεράρχης και θα φέρης την ομπρέλλα αυτή στη λέσχην. Πάντοτε δικός σου, Χάτζλεϋ».

ΕΝΑΣ ΑΡΑΠΗΣ... «ΑΣΠΡΙΣΕ»!

Ένας Αμερικανός δερματολόγος και χημικός κο τήρωσε με μία άλοιφή ίδιους του έπινοήσεως, να μεταβάλη το χρώμα ενός Νέγρου από κασταύρο σε βαθύ καστανό. Τα πειράματα έγιναν παρουσία επιστημόνων, και μία κινηματογραφική μηχανή άπέβωσε όλες τις διαδοχικές άποχρώσεις που έπαινε το δέρμα του Νέγρου κάτω από την έπίδραση της άλοιφής του Αμερικανού δερματολόγου ο οποίος χρειάστηκε 10 έτών εργασία για να φθάσει στο άποτέλεσμα αυτό.

Λουλούδια στο ΤΚΡΕΜΟ

Πρωτότυπον

άθηναϊκόν μυθιστόρημα του άκαδημαϊκού
Χ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Θα σου τάβινα ποτέ!... Θάθελα να τάπεινες αφού θάκλεινα τα μάτια... για να μη δώ το άδικο άνεμοσκόρπισμα των κόπων μιας ολάκερης ζωής!

Κι αν σου λέγα μαννούλα — έκαμε ο Άντώνης με γαλιφιά — να μου δώσεις από τώρα τα μισά χωρίς δόλου να ρωτήσης τί θα τάκανα;

Η Άννα τινάχτηκε, καθιστή, στο κρεβάτι, τον έπιασε με τα δυό της χέρια και τον έφερε αντίκρου της:

«Ως εκεί έφτασε λοιπόν; Ρώτησε τρομαγμένη. — Να θές να δώσεις και λεπτά... σ' αυτή την παλιοδούλα! αυτά τα λεπτά που βγαλα με τη σκληρή δουλειά τόσων χρόνων;

Μάννα! — έίπε, πανιάζοντας — που πάει ο γους σου! Τίποτα δεν έχω μ' αυτή τη γυναικα, σου το είπα τόσες φορές!... Μα κι αν υποθέσουμε πως είχα... δε θάτανε ποτέ μία σχέση τέτοια!

Τότε τί τα θέλεις τα λεπτά; Έδω τάχεις όλα... Και το γαρτζελίκι που σου δίνω δεν τ'όχουν ούτε τα παιδιά των έκα τοιμυριούχων... Ο μπάριπα Θωμάς ολόένα με κερνιάζει πως σε κακομοθαίνω.

Στο είπα από την αρχή — έκαμ' ο Άντώνης — πως ήθε ή στιγμή να καμ' λάβω αν μ' αγαπάς σ' αλήθεια...

Και το συμπέρασμά σου; Ρώτησε η Άννα μ' άγωνία.

Είπε άρνητικό!... «Αν μ' αγαπούσε θάχες έμπιστοσύνη σε μένα... Θα μου δίνες, ό,τι σου γυρεύω, βέβαιη πως είναι σοβάρη σκοπό!...

Άχάριστε! — του φώναξε. — Δού-

Είπε κάτι μάννα, που δε μπορώ να σου το φανερώσω... Πρέπει να με βοηθήσης, χωρίς να μάθεις...

Αυτό δε γίνεται και κάμε ό,τι σε φώτιση ο θεός!

Πήδησε από το κρεβάτι, έτοιμάστηκε γοργά και όγης, αφήνοντας τον πίσω της συννεφιασμένο. Στην πόρτα την περιέμενε ο μπάριπα Θωμάς:

Καλημέρα νύφη! — της είπε, δίνοντας το γέρι του. — Πώς τα πορεύεσαι;

«Ας τα λέμε καλά! — έκαμε παχαί ζήτησε να χιμωγέσση. — Σ' έμα έρχόσονται».

Ναι!... «Θέλα να σου κοιθεντιάσω για τον προκομμένο».

Ποιόν προκομμένο;

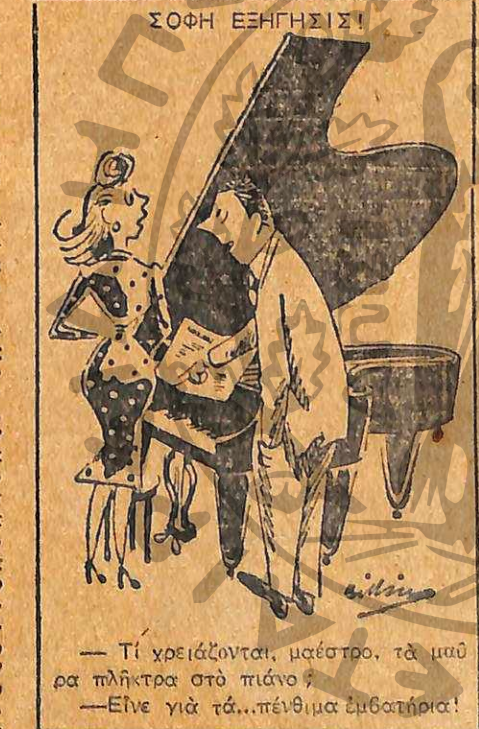
Ποιόν άλλο από το γυό σου; Άκούω κάτι πράγματα νύφη που δε μ' άρεσουνε καλού! Και ήθελα να σε μ' άρεσουνε ο θεός σε στέλνει, μπάρμπα!...

«Εχω άνάγκη από κάποιον που να κουβεντιάσω για τον Άντώνη. Κι άλλο συγγενικό να δεν έχω από σένα — το ξαίρεις... Μα πρέπει να πάω στο μαγαζί... Δε θέλω να σε ιδώ το παιδί μου».

Και τον τραβήξε στο δρόμο...

Τί χρειάζονται, μάεστρο, τα μαύρα πλίκτρα στο πιάνο;

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

λεια σ' όλη μου τη ζωή με νύχια και με δόντια για σένα!... Έχουσα τον ιδρώτα μου και το αίμα της καρδιάς μου για σένα!... Στερήθηκα, κλείστηκα!... αυτό το μαγαζί, χορά δε γνώρισα, τί θα πάνα... πασι δεν ξέρω... για ν' ακούω τώρα να μου λες πως δε σ' αγαπάω κιόλα, γιατί δε σου έχω, λέει, έμπιστοσύνη!... Σου είχα έμπιστοσύνη όση δε φαντάζεσαι!... έδω και λίγον καιρό... πριν να ξευτρώση στη μέση αυτή... και πριν να ιδώ το φέσμιό σου στη Μαργαρίτα... Τί έμπιστοσύνη θέλεις να σου έχω σήμερα;... Χτες ακόμα μούλεγε πως θέλεις να την πάρης, κι ήμουν έτοιμη να πάω να την διοδώσω μόνη μου τα πράματα! Και τώρα έχεσας και μου λες πως πρέπει να σου δώσω τη μιση κληρονομιά σου, έτσι στα τυφλά, χωρίς και να μου λες τί θέλεις να την κάνης!... Τί σκοπός εν; αυτός που δε μπορείς να μου το φανερώσης; Γιατί άλλο τα γυρεύεις τόσα πολλά λεπτά, παρά για να τα σκορπίσης γι' αυτή την παλιοδούλα!... Μα έννοια σου... και δε θα το καταφέρω να φάη τους δικούς μου κόπους! να τους κάμη τουαλίτες, τσαντάκια και γοβάκια! Ο γυός μου δεν είναι κανένας γέρο-παρά λυμένος να πληρώνη τις φιλενάδες του!... Μάννα! — της φώναξε τρέμοντας. — Σ' όρκίζομαι στην ψυχή του πατέρα, πως μ' άδικεί! Τίποτα δεν είνε απ' αυτά που βάζεις με το νου σου! Και για να σ' άποδείξη σ' όλη λέω: Σήκω τούτη τη στιγμή, πήγαινε στο Βερδέλη να πής πως γυρεύω τη Μαργαρίτα για γυναικα μου!... Τί άλλο θέλεις;... Είμαι έτοιμος να την πάρω... Είμ' έτοιμος αν θέλεις, να πέσω πάνω σου, να την παρακολουθώ... και στα πόδια της, να την παρακολουθώ... Τότε — έίπε η Άννα κλονισμένη — τί τα θέλεις τα λεπτά;

Δε μπορώ να σου πω! Μα δεν είναι γι' αυτό που φαντάζεσαι... Είνε για κάτι που εξαρτάται η εύτυχία μου!...

Αυτά, παιδί μου — έκαμε άποφασιστικά — εγώ δεν τα καταλαβαίνω... και σου το λέω καθαρά: Λεπτά δε δίνω, αν δε μάθω ποιό θα πάνε... Τελείωσε!

Πρόσεξε, μάννα! Θα το μετανοήσης! Είνε κάτι που μπορεί να όφρη συφορά!...

Ήτανε τόσο αληθινός και σοβάρης ο τόνος του που τάρανε θάσει την Άννα: — Παιδί μου — έίπε τρομαγμένη — για τί με βασανίζεις; Γιατί δε θέλεις να μιλήσης άνοιχτά στη μάννα σου; Γιατί άρχεις να χάνεις μυστικά από μένα;... Τί σου χρειάζεται τόσα λεπτά; Πές μου έμένα, χρειάζομαι τόσα λεπτά!... Μπορεί να μ' εύρης πρόθυμη αν νοιώσω πως είνε, αλήθεια, κάτι σοβάρη!...

Είπε κάτι μάννα, που δε μπορώ να σου το φανερώσω... Πρέπει να με βοηθήσης, χωρίς να μάθεις...

Αυτό δε γίνεται και κάμε ό,τι σε φώτιση ο θεός!

Πήδησε από το κρεβάτι, έτοιμάστηκε γοργά και όγης, αφήνοντας τον πίσω της συννεφιασμένο. Στην πόρτα την περιέμενε ο μπάριπα Θωμάς:

Καλημέρα νύφη! — της είπε, δίνοντας το γέρι του. — Πώς τα πορεύεσαι;

«Ας τα λέμε καλά! — έκαμε παχαί ζήτησε να χιμωγέσση. — Σ' έμα έρχόσονται».

Ναι!... «Θέλα να σου κοιθεντιάσω για τον προκομμένο».

Ποιόν προκομμένο;

Ποιόν άλλο από το γυό σου; Άκούω κάτι πράγματα νύφη που δε μ' άρεσουνε καλού! Και ήθελα να σε μ' άρεσουνε ο θεός σε στέλνει, μπάρμπα!...

«Εχω άνάγκη από κάποιον που να κουβεντιάσω για τον Άντώνη. Κι άλλο συγγενικό να δεν έχω από σένα — το ξαίρεις... Μα πρέπει να πάω στο μαγαζί... Δε θέλω να σε ιδώ το παιδί μου».

Και τον τραβήξε στο δρόμο...

Τί χρειάζονται, μάεστρο, τα μαύρα πλίκτρα στο πιάνο;

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

Είπε για τα... πένθιμα έμβατήρια!

Εβδομάς: 'Εδω-Α- δηναι

α) 'Η 'Επιτροπή 'Ερεύνης.
Μας χαίρησε και πάει...
—Τα Βαλκάνια τριγυρνάει.
Την αλήθεια αναζητάει,
Νάν την δροί, νά την, ισακώση...
—«Πού δέ θέλει νά ζυμώση
Πέντε μήνες κοσκινάει...»
—Ομως ή αλήθεια είναι
ΕΔΩ—ΑΘΗΝΑΙ!..

β) —Θάν τον πάρη; —Δέν τον
παίρνει;
—Κι όλο μάς τά γυροφέρνει...
Σάν 'Εγγλέζος περιμένει
Την κοκώνα (με κορόνα),
Με τόν νόμο, με τή στέψη...
Σάν Ρωμύος νάν ήνε κλέψη
Σκέτη κι' όμορφη όπως είναι
Νάν την φέρη ΕΔΩ! ΑΘΗΝΑΙ!..

γ) Θα μείνουν; Δέ θα μείνουνε;
'Εγγλέζοι 'Εδω—Πέρα;
—Τί λέει κι' ή προστάτρια
'Αγγλία; ή συμπεθέρα;
Γνωρίζουμε τας αγαθάς
Της φίλης διαθέσεις;
—Ομως αν αναγκάζεται,
Και νάν τους πάρη διάζεται
'Από τας τρεις προθέσεις
(Ανά — παρά — διά)
—Ας μάς άφισή κι' έκανε,
—Ετσι... για μυρουδιά!..

δ) 'Ιματισμόν θα δώσουνε.
Στους μισωτούς με δόσεις;
—Με πιστώσεις —
Και κατά περιπτώσεις;
(Με δόσεις; και... ΜΗ δόσεις...)
Μ' αυτοί που τά κανόνισαν,
(Κι' είχαν παρά και φωνισαν).
Με τόν μυαλό και γνώση;
Κάτι... άσημαντο λησμονήσαν;
—Τις δόσεις ποιός θα δώση;

ε) Μεγάλο παράδειο;
Κι' άπάντεχο καζίνο;
—Με την «Κυρά της θάλασσας»
'Ο Βελή-Γκέας δίκη!..
—Ποιός είμ' εγώ!.. Και ποιά εί-
σαι σύ!..
Κι' αν δέν σ' άρέ — κάνε άγωγή!..
—Δές πως αλλάζουν οι καιροί,
Καθώς περνάν τα χρόνια;
—Στό Πταισματοδικείο της Γής,
Προσφεύγουν τά κανόνια...
στ) Πήγαμε καθώς έμάθατε,
Στή Ρόδο άνεπισήμως.
Πήγαμε άκροποδητή;
—Σεμνή μονάχα, τελετή —
—Λες και την έχουμε κλεφτή;
(Ποιός έφερε τάχα τόν γιάτι...)
Και μ' έναν λόγο δηλαδή,
Χωρίς νά πάρουν μας χαμπάρι!
Μά ό «κόσμος τ'όχι τούμπανο»
Και μεις κρυφά κοιμάρι!..»

Α. ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

είχε τή μανία νά δίνη συμβουλές. Γερό;
κτνηματίας, σ' άμπελιά και χωράφια, που
είχε κληρονομήσει άπ' τόν πατέρα του,
ούξεσε τήν περιουσία του με τήν τοκογλυ-
φία, δανείζοντας τους χωριάτες όταν δυ-
σκολούνταν ν' αγοράσουν θεικό χαλκό
για τόν ράντισμα τών άμπελιών—και μιά
φορά και σέ είδος δίνοντας ό ίδιος τή γα-
λοζόπετρα — με μεγάλο τόκο και μη δι-
στάζοντας νά βγάξη και «στό σφυρί» τόν
άμπελόκι τους, όταν ή έσοδεία ήτανε κα-
κή και δέ μπορούσαν νά πληρώσουν.
Σ' αϊτόν είχε χρεώσει ό μακροχίτης τά χτή-
ματά του, που είδε κι έπαθε ή "Αγνα νά
τά ξεχρεώσει.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στό έπόμενο

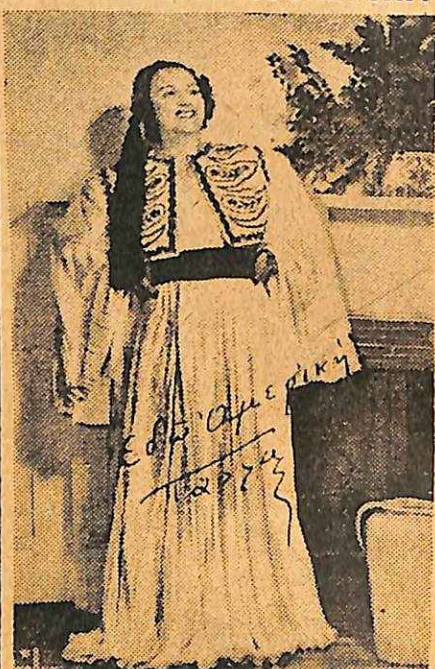
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 12.

Γιορτινές δύμησες

'Ο Παπαδιαμάντης

Κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, έκτός
άπό τόν Θεάνθρωπο ό 'Ελληνικός κόσμος
γιορτάζει τήν μνήμη ενός ταπεινού 'Αγίου,
που τόν πέρασμά του άπό τή ζωή δέν ήταν
συνφασμένο με τόν θάνατο όπως ή ζωή τών
'Αγίων της έκκλησίας. Χρησίμευε μ' όλα
ταύτα για νά μεταφερθή και νά διατηρη-
θή στην περιοχή της λογοτεχνίας ή αντα-
νάκλαση του Χριστιανισμού και της 'Ορθο-
δοξίας στις ψυχές τών άπλών ανθρώπων
του λαού. 'Ο ταπεινός αυτός 'Άγιος της
λογοτεχνικής Χριστιανώσεως, είναι ό Σκι-
αθίτης διηγηματογράφος 'Αλέξανδρος Πα-
παδιαμάντης ό τερπνός άφηγητής είδυλ-
ιακών σκηνών, άπό τόν θρησκευτικό βίο
και τή έκκλησιαστική έθιμα του λαού
μας, ό πρώτος άληθινά μεγάλος πεζογρά-
φος μας, γιατί μεγάλο πεζογράφος είναι
εκείνος που κατορθώνει και διαρθρώνει τόν
έργο του έπάνω σ' έναν άπό τους κεντρι-
κούς άξονες της ψυχής του λαού του. Κι'
ένας άπό τους κεντρικούς αυτούς άξονες
του ελληνικού λαού είναι ή Χριστιανική
διαμόρφωση της ψυχής του έτσι ακριβώς
όπως τήν άποκρυστάλλωσε άπό τά ένδρα
χρόνια του Βυζαντίου ως τις ήμέρες που
είδε τόν φώς ό Χριστιανόλητης διηγημα-
τογράφος 'Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.
'Ηταν ό συγγραφέας ό προσωρινός νά
άποκαταστήσει τή χαμένη επαφή του νεοε-
λληνικού λόγου με τή πηγή της λαϊκής θρη-
σκευτικής ψυχολογίας. 'Ο Παπαδιαμάντης
κέντησε με κλασσική χάση τή άπλοστά-
τες και αὐτοσχέδιες ιστορίες του έπάνω
στό ιερό καλύμμασά τών έκκλησιαστικών
σκευών που κοσμούν τους άμείωτους μι-
κρούς ναούς τών ελληνικών νησιών. 'Η κα-
θαρεύουσα που χρησιμοποίησε στό διηγή-
ματά του, ή λογία παράδοση που τή έ-
μεινε πιστός μέχρι τέλους, ή συσσωρευμέ-
νη μέσα του θεολογική σοφία πλήθους πα-
λαιών ιερών βιβλίων, δέν τόν έμπόδισαν
νά διατηρήσει στην Τέχνη του όλο τόν μυ-
στικό άρωμα που αναδίδεται άπό τή ζω-
τανές, άπό τις ανθρώπινες πηγές της έλ-
ληνικής Χριστιανώσεως. Γιατί ό παράξε-
νος αυτός και άπόκοσμος λόγιος, ό λυρι-
κός άφηγητής και ζωγράφος τών εϊφορύ-
ων λαϊκών συμποσιών της Χριστιανικής
αγάπης καθώρωσε νά υποτάξει τή σχο-
λαστικότητα του λόγιου ύφους στην άπέ-
ραντη ποίηση της ψυχής του της βασανι-
σμένης άπό μίαν άθεράπευτη νοσταλγία:
τη νοσταλγία ενός χρόνιου τώρα άποτελεί
χαρακτηριστικό γνώρισμα της θαλασσινης
και πολυταξιδεμένης φυλής μας 'Η νοσταλ-
γία ενός νησιού τ' όραμα ενός βράχου
χαμένου κάπου σέ μιά ελληνική θάλασσα,
γέννησε τήν 'Οδύσσεια. Μιά παράλληλη
νοσταλγία τροφοδότησε με άφωνο ύλικό
τή θρησκευτική νοσταλγία του Παπαδια-
μάντη. 'Αναπολώντας διαρκώς τή παιδική
του ζωή στό χαριτωμένο νησί του, χάρα-
ξε στις σελίδες του άπειράριθμες σκηνές
άπό τήν άγροτική, κυριώτατα ζωή του
λαού όπου τόν κέντρο τους κατέχουν ζω-
τανές μορφές άπλοϊκών όμως, αὐτόρητα
και πατροπαράδοτα θρησκευτικών ανθρώ-
πων, σκιαγραφημένους με θερμή διάθεση
κι' επιδεισότητα άγιογραφικής εξιδανικεύ-
σεως. 'Η πλούσια φύση του νησιού του, τή
ήχη και τά έθιμα τών συμπατριωτών του,
τά περισσότερο της δύσκολης καθημερινής
ζωής του λαού, μάς δίνονται και μάς δεί-
χνονται σάν μέσα άπό διάφανο πέπλο που
τους άφαιρεί κάθε τί τόν βαρύ, τόν σκληρό,
και τόν αντικαταστατικά ρεαλιστικό και τ'
άφινει νά ένεργοϊνε αισθητικά με μόνο τόν
μυστήριο μιάς άδίστητης κι' άπό τόν Χρι-
στιανικό ύμνόν εύλογημένης ύπάρξεως.
Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους ξεχωρι-
στή ψυχική επίδραση έξασκεί τόν έργο του
Παπαδιαμάντη στους αισθαντικούς εκεί-
νους ανθρώπους που γι' αϊτόν ή ζωντανή
μνήμη της γενέθλιας πατρίδας τους είναι
μιά δεύτερη ζωή όταν πρό πάντως ή πα-
τρίδα αυτή κατέχει προνομιακή θέση στην
αισθητική ιεραρχία της ελληνικής φύσεως.

Η ΠΑΟΛΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Αί άμερικανικά έφημερίδες τών τε-
λευταίων ήμερών άφιερώνουν ευμενέ-
στατα σκόλια διά τήν γνωστότατην
'Ελληνίδα καλλιτέχνίδα Πάο.λ.α.ν., ή
όποια άπό έξαμήνου εύρίσκειται είς
τήν Νέαν 'Υόρκην. 'Αν κρίνη κανείς ά-
πό τά σκόλια αυτά τών άμερικανικών
έφημερίδων, ή Πάο.λ.α.ν. έχει γοητεύσει
τους 'Ελληνες και τους 'Αμερικανούς
με τήν γλυκυτάτην φωνήν της, κοπτά-
τας πολλάς έμφανίσεις της. Είς
μίαν άπό τας έμφανίσεις της αυτές έ-
λήφθη και ή άνωτέρω φωτογραφία.

ΝΕΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΕΙ

'Η διτρίνα λαμποκόπαγε.
Με όλα τά φαγώσιμα.

Ψάρια μαγιονέζα.
Κοτολέτες.
Ρούσικες σαλάτες.
Γαρίδες.

'Ενας αλήτης
Τουρτουρίζει και κυττά λαίμαργα.
'Η ανάσα του καφτή
θαμπώνει τόν γυαλί.

Κάποιος βγήκεν δξω
και τόν έσπρωξε.
Νά μη λερώνη τή διτρίνα.

«Μήτε με τά μάτια δέ μπορείς νά
χορτάσης»
σκέφτηκεν ό αλήτης.

ΛΕΦΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

ΠΡΙΝ

Γύρνα τώρα που λυώσαν τά χιόνια
κι ή μοδιά τ' Απριλίου πασχαλιά
στών άγέρα σαλεύει τά κλώνια
διψασμένη κι αυτή για φιλιά.

Μήπως τάχα μπορεί δίχως ταίρι
μέσ' τόν κόσμο νά ζή μιά ψυχή;
Τρεμουλιάζει δειλά σάν άστέρη
που σπινέφου τόν σκιαζό βροχή.

Συλλογίσου τά χρόνια ξεφτίζουν
θα φορούμε στό μάτια γυαλιά
άργυροί κατορθάχτες θ' άφρίζουν
στό άπαλό μας τά μαύρα μαλλιά.

Γύρνα μπρός μας στόν ήλιο λουσμένο
ξετυλίγονται δρόμοι γιγαίοι
άς περάσουμε' αυτούς ένωμένοι
πρίν τόν βλέμμα θαμπώσει πολύ.

ΚΟΡΙΝΑ ΒΟΝΙΑΝΑΚΗ

'Ελληνικοί δρυλοι

Τά φαντάσματα σου... μεδοῦσαν!

'Από τις πιο ώραιες ιστορί-
ες φαντασμάτων άκουσα στή
Σιάτιστα της Δυτικής Μακεδο-
νίας. Τήν παλιά αυτή Μακεδο-
νική πόλη, τή φημισμένη για
τά κρασιά της, για τά σγα-
λεία της και τά παμπάλαια
σπίτια της, πολλά άπό τά ό-
ποια κτιστήκαν έδώ και 200
έως 220 χρόνια.

'Ενα άπό τά σπίτια αυτά,
είνε τού Σαχίν, στην πλατεία
τών Τριών Πηγαδιών. 'Ογκος
οικοδομικός, με τεράστιους όν-
τάδες με πολεμήστρες, με «χα-
γιάτια» και βενετσιάνικα παρά-
θυρα, παραθυρόφυλλα και σκα-
λιστά ταβάνια άρτουρημα-
τικής τέχνης. Στά υπόγειά του
σέ τεράστια βαρέλια φυλάγον-
ταν πάντοτε—όταν τ' άμπελιά
της Σιάτιστας δέν είχαν ακό-
μα καταστραφή — φημισμένα
ήλιστα κρασιά—βάλσαμο, εί-
κοσι, τριάντα και σαράντα ά-
κόμη χρόνια. Στά υπόγειά του
όμως ζούσαν και... φαντά-
σματα! Για νά κατέβουν νά
τραβήξουν κρασί άπό τά υπό-
γεια αυτά, μόνο που δέν φω-
νάζανε...παπαδες! Παίρνανε μα-
ζί τους ένα εικόνισμα και στό
κεφαλόσκαλο λέγανε τ' «Πι-
στεύω». Κι' ύστερα κατέβαιναν
με καρδιοχτύπι σιγά... σιγά.
για νά φύγουν, ανεβαίνοντας
τρία... τρία τά πέτρινα σκαλο-
πάτια. Για τά φαντάσματα τ'
άρχοντικού αυτού διηγούνται
πολλές ιστορίες. Θα μεταφέρω
έδώ τήν πιο χαρακτηριστική.

Στά 1913 κάθε μέρα σχε-
δόν εύρισκαν στό υπόγειο και
κάτω άπό τόν ίδιο πάντα βαρέ-
λι χυμένο κρασί, που έδειχνε
πως κάποιος άπό βραδύς ά-
νοιγε τήν κάνουλα. Τ' άφαντικά
υποπτευθήκαν πως κάποιος ύ-
ποτακτικός, που τού άρεσε τόν
κρασί, ή που τόν πούλούσε, έ-
κμεταλλευόμενος όσα λεγόνταν
για φαντάσματα στό σπίτι, έ-
κανε τόν... θαύμα του! 'Ο-
λοι όμως οι υποτακτικοί δια-
μαρτύρονταν. Και πιο πολύ αὐ-
τός που ύποπτευόταν περισσότερο
ό οποίος μάλιστα και ή-
σχυριζόταν ότι δυο φαντάσμα-
τα κάθε βράδυ... μεθοκοπού-
σαν στό υπόγειο!

Τόν κακό όμως είχε παραγί-
νει. Και πήραν άπόφαση οι νο-
κυραίοι νά παραφύλαξουν ένα
βράδυ. 'Από νωρίς μόλις
σουρούπως κρύφθηκαν σέ μιά
θεοσκότεινη γωνία του υπογεί-
ου. Μαζί του, είχαν μιά εικόνα
του 'Αγίου Γεωργίου και όσο
σκοτεινάζε ψέλνανε ψιθυριστά
άσφοδρους ψαλμούς και τ' «Πι-
στεύω». Για μιά στιγμή άκού-
στηκε τρίξιμο της βαρείας πό-
ρτας του υπογείου. Κι' άμέσως
ανάλαφα βήματα ανθρώπων
που κατέβαιναν τις πέτρινες
σκάλες. Φως δέν είδαν ποτε-
νά. Μά ούτε κι' άνθρωπο είδαν.
Ούτε σιά του! Κι' όμως άκου-
αν βήματα νά πλησιάζουν
στό βαρέλι. Οι άνθρωποι πά-
γωσαν. Πού νά μιλήσουν. Μό-

νο κυττάζονταν στό μάτια,
που είχαν πεταχτή γυαλί-
στερά, άπό τις κόγχες, κάτω
άπ' τόν τρόπο που τους είχε
κυριεύσει, και που έφθασε στό
κατακόρυφο σάν άκουσαν τόν
άνοιγμα της κάνουλας, τόν γε-
μισμα δοχείου και τόν πιο κα-
ταπληκτικό — σέ λίγο — πλα-
τάγισμα της γλώσσας αυτών
που έπιναν.

'Αργότερα ξανάνοιξεν ή κά-
νουλα. Ξαναγέμισαν δοχεία,
ξανακούστηκαν βορ.ωδέστερα
πλαταγίσματα γλώσσας. Κι'
άργότερα παραπατήματα—πο-
λύ καθαρά — σκούτουφλισμα-
τά πάνω σέ σκαμνιά και άλλα
άντικείμενα που ήταν σκόρπι-
σμένα στό υπόγειο. Για μιά
στιγμή μάλιστα άκουσαν κι' οι
δυο που ήσαν μισολιπόθυμοι
στή σκοτεινή γωνία δυο κορυιά
νά πέφτουν κατ' άπάνω τους.
Μόνο που δέν έπαδαν συγκο-
πή. Τά φαντάσματα εύδης άμέ-
σως χάθηκαν. Ούτε ν' άνεβούν
τις σκάλες άκούστηκαν, ούτε
ν' άνοίξουν τή βαρεία πόρτα,
ή όποια μάλιστα βρέθηκε μαν-
ταλωμένη άπό μέσα.

Τρέμοντας άνοψαν μιά λάμ-
πα που είχαν μαζί τους. Και ά-
παγγέλλοντες σονατά τ' «Πι-
στεύω» έψαξαν παντού, μάτια
τό υπόγειο, κι' ύστερα βήκαν
έξω, σάν νάδβαιναν άπό κόλα-
ση.

Τά φαντάσματα που μεθού-
σαν συνέχισαν έν τώ μεταξύ
τήν καθεβροδινή τους κρασσο-
κάννη επί ένα ολόκληρο χρό-
νο. Δέν σταμάτησαν ούτε τή
νύχτα που έμεινε στό υπόγειο
όλόκληρη ή δύναμις του άστει-
νομικού σταθμού της κομποπό-
λεως.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

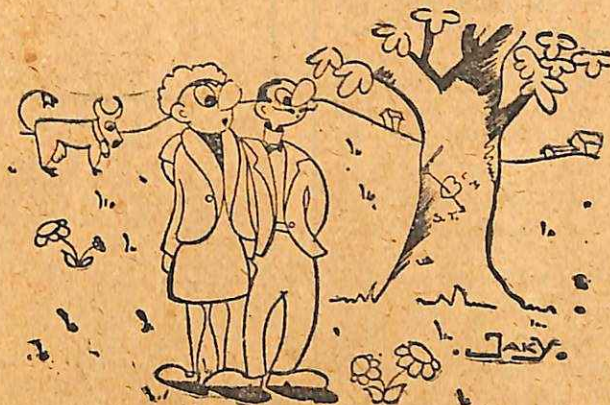
'Ανεξάρτητον δογανόν έ-
ρευνήν τών οικονομικών
και βιομηχανικών παθών
ματών της Χώρας.
'Ο άρτίωτερος δημοσιο-
γραφικός 'Οργανισμός του
Έλληνικού οικονομικού
τύπου.
Διευθυντής:
ΣΠΥΡ. Α. ΒΟΥΛΙΝΗΣ
ΓΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑ-
ΤΑΙ: Είδικοί επιστήμο-
νες και διαπρεπείς δημο-
σιογράφοι.

'Εκδίδεται έν 'Εθήναις
'Ετος Ιδρυσεως 1934

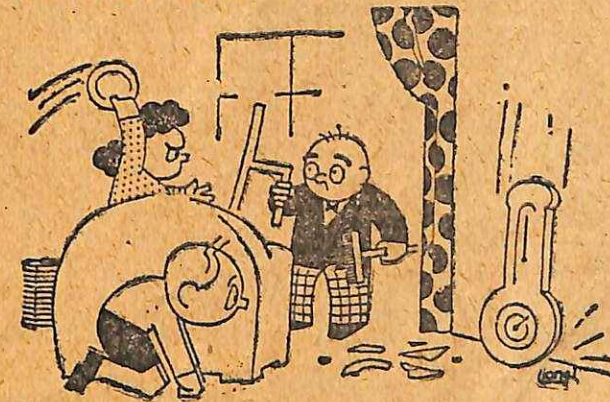
Γραφεία: Λεωφόρος Ε.
Βενιζέλου 16. Τηλέφωνο
22.604 και 35.221

Συνδρομητά εγγράφον-
ται άπ' εύθείας εις τά
Γραφεία μας, όπου πα-
λύνται και όλοι οι τόμοι
τών προηγούμενων ετών

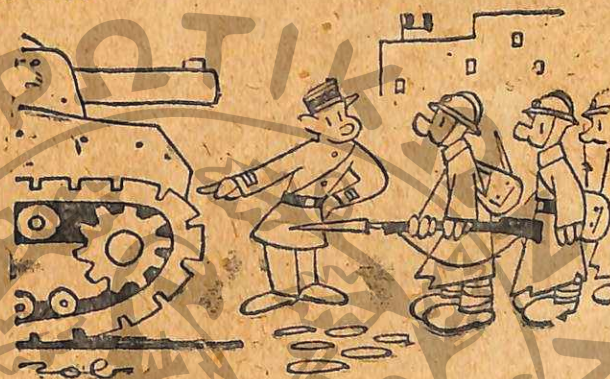
Τό γέλιο μας

'Εκείνη: — 'Όταν πεθάνη αγάπη μου ό ένας άπό τους
δυο μας, έγω θ' άποτραβηχθώ σ' αυτή τήν έξοχή!..

.. 'Ο μικρός: — Τόν βαρόμετρο κατέβηκε. Προμηνύεται...
θύελλα!..

'Ο λοχίας: — 'Όταν βρέθητε μπροστά σ' ένα τάνκ, ή
πρώτη σας φροντίδα θα είναι νά βρήτε με τήν εξοφλογχη τό-
άσθενος του σημείον!

— Κύριε άστυφύλακα, αυτός ό κύριος με παρακολουθεί...
200 χιλιόμετρα τώρα!

Ἡ Φύσις εἶνε πραγμα-
τικά θαυμασία. Ποῖν ἀπὸ
ἑξα ἑκατομμύριο χρόνια
δὲν ἤξερε ὅτι θὰ φορού-
σαμε γυαλιά στὴν ἐποχή
μας. Κυττάξτε ὅμως πού
ἔχει τοποθετήσῃ τ' αὐ-
τιά...

Καλοπερνᾷ μὲ τὶς γυ-
ναῖκες ἐκεῖνος ποῦ ξαίρει
νὰ κάνη καὶ χωρὶς αὐτῆς.

Πολλά ἀπὸ τὰ λεγόμε-
να θαυμάσια παῖδιά, θά
πρέπει νὰ τὰ χειροκροτοῦ-
με μὲ τὸ ἕνα χέρι.

Ὁ ἔρως ἀποτελεῖται
ἀπὸ μιᾶς πρὸς χεῖρον ματιᾶς,
λίγη κραυγὴ καὶ πολὺ
ψέμα.

· Ὁ γάμος εἶνε ἡ μοναδική καταδική σὲ ἰσχύει δὲ σὺν ἡ ὁποία ὁμῶς ἀκυρῶνεται μὲ τὴν κακὴ διαγωγὴν.

«ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ»

—Μαζί διατίθενται και
οι δύο ανατυπωθέντες τό-
μοι «Ιταλική εισβολή»
και «Γερμανική εισβολή».

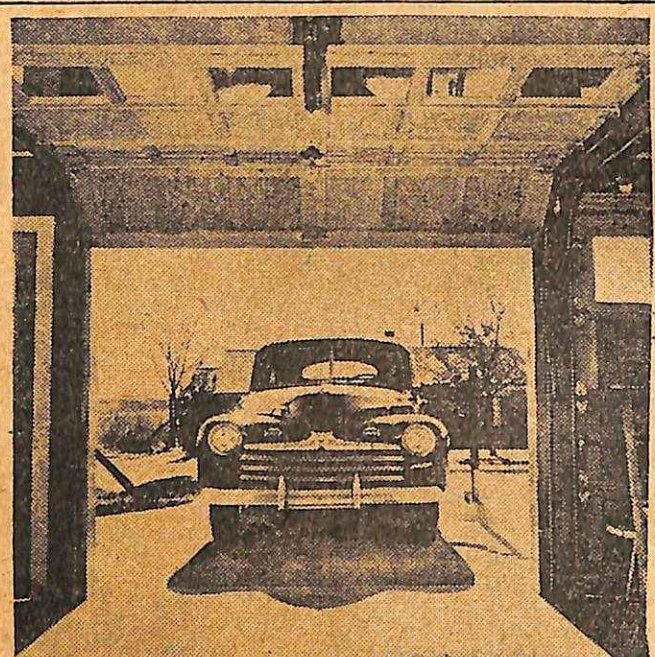
ΡΕΧΘΟ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ.

Τὴν ἐρωτική τὴν δρᾶσιν, ἡ
μὴς Ἐντίθ τῇ ἄρχισε ἀπὸ τῆς
κίας δέκα τεσσάρων χρόνων
καὶ τώρα λέγει ὅτι δὲν θὰ ἀπο
φασίη ἀνὰ πανδορεῖθι ἐκ νέου
ἀν δὲν γίνῃ 30 χρόνων. Φαν-
ταστήει πῶς κατακτήσεις θα
κάνῃ ἀκόμη μέχρις ὅτου περὶ
σου τὰ ἔνδεκα χρόνια πὺλ τὴ
ὑπολοιπώτα μὲχρι τὰ τριάντα
ὁπότε, καθὼς λέγει, θὰ πονά-
σῃ. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ἡ μὴς
Ἐντίθ ἔχει κ' ἕνα σουβερὴν
ἀπὸ κάθε θαυμαστὴν τῆς — κα
ποιο δακτύλιον, ἐρωτικὰ γραμ-
μάτα, λουλούδια ἐξαγμένα κ' ὅ-
τι ἄλλο μὲν ποιεῖ ἀνὰ προσφῶν
ἐξαιρετικῶς ἀντὶς αὐτοῦ.

Παιδιά που γεννήθηκαν στη Χριστούα και το Ναγκασάκι — τίςδω ισπανικές πολεμπόι — Αμερικανοί δομάρδισαν με ατομικές βόμβες — μετ' την έκρηξη της βόμβας και μέχρι σήμερα παρουσιάζουν πολλές αμασίες. Το φαίνονμεν αυτ'ό που παρετήρησθ σε παρά πολλά παιδιά αποδιδετα στην επίδραση της ενεργείας της βόμβας επί του ανθρώπινου οργανισμού. Άρα οι παθήσεις οι προερχόμενες από την έκρηξη των ατομικών βομβών είναι κληρονομικές. Παρατηρήθη επίσης και επίδραση και σε μερικά δένδρα των οποίων τα φύλλα από πράσινα έγιναν τώρα κόκκινα.

“Αν όλοι οι Άμερικανοί πού είναι σέ ήλικία γάμου θε λήσουν τά νομμευθούν θά σημειώσούν στίς Ή. Πολιτείες κρισιμη έλλειψις γυναικών. Ό μικρότερος αριθμός τών νομμευθών έν συγκρίσει πρός τούς άνδρες στίς Ή. Πολιτείες άποδειχεται στό ότι οι μεταναστές είνε κατά πλειοψηφία άνδρες. Παρά τίς απώλειες τών άνδρων στό πόλεμο ύπάρχει πάντοτε διαπαντήλγια ός πρός τίς

γυναίκες. Τό αντίστροφο πα-
ρατηρείται στην 'Αγγλία όπου
ό αριθμός των γυναικῶν εἶαι
μεγαλύτερος ἀπό τόν ἀριθμό
τῶν ἀνδρῶν, "ἴσως αὐτός νά εἴ-
ναι ὁ λόγος ποῦ ὑπάρχουν στήν
'Αγγλία περισσότερες γερον-
τοκόρες ἀπό ἄλλη χώρα.

Στο Μπράντρεϊτ της Πολιτείας της Γεωργίας του Ηνωμένου Βασιλείου, οι Πολιτικοί ενός επιτελείου, τίας γκαράζ αυτοκινήτων, επένεον. Έναν έτελως νέον τύπον πόρτας, η οποία ανοίγει αποκλειστικά αυτόματα. Όπως φαίνεται στην ανώτερη φωτογραφία μόλις το αυτοκίνητο φθάσει έξω από τη πόρτα αυτή η ανοίγει χωρίς και την πο-

ρομικρότερση ανθρώπινη βοήθεια. Μόλις το αυτοκίνητο περάσει το κατώφλι, η πόρτα κλείνει και πάλι αυτόματως και ταυτοχρόνως φωτίζεται ολόκληρο το γκαράζ αν είναι νύκτα. Και ο πλέον πεπειραμένος διαρρηκτης είναι άδικος να διαρρήξει την πόρτα αυτή.

Πῶς πιάσεται τὸ ἔχθρνον
πουλί.

Στην άνεξερεύνητη άκμή φερεθή ζούγκλα της Βραζιλίας τηλιγράφει Κόλας, όπως την ονομάζουν, υπάρχει μία φυλή έρυθροδέρμων ή όπτοια έναι ακόμη άθωποτάτος· Ό καλύτερος μεζές γιά τους άγριους αυτούς καννιβάλους μείναι τώ τριχτώ μέρες της κεφαλής τού άνθρώπου. Οί προστάτες των έξερεινητών γιά να άνα καλίνουν τώ μέρος από τώ όπτοιο έξορμούν γιά τώ άνθρώπω κυνήγι τους ό άγριοι αυτοί άπέτυχαν τελείως.

"Εροίξε τὴ καρδιά του σὶὰ
σχυλλιά.

Σε κάποιο χωριό κοντά στο Σαντιάγο της Χιλής συνελήφθη μία νέα δεκαετία χρόνων, γιατί απέσπασε την καρδιά του νέου που αγαπούσε και τη έφριξε να την φανερά σκυλιά! Ή Ντόλορες Ίσμαθ, όπως λέγεται ή θηριώδης νεαρά Χιλιάνα, καιροφυλάκτισε την ώρα που κοιμόταν ο αγαπημένος της και μ' ένα μεγάλο μαχαίρι το άνοιξε το στήθος του και με πρωτοφανή θηριώδη ψυχραιμία του απέσπασε την καρδιά την οποία έδωσε στα δυο σκυλιά της. Τό αλτρία της τραγωδίας αυτής είναι έρωτικά.

Ἐδιαβάσατε τὸ νέον ἀ-
ριστουργημα τοῦ ΝΤΕ-
ΚΟΜΠΡΑ

« Η Μανιόνα
του
Χότζοπουλί »;

Ἐν ὅχι, γυρίσατε ἀμέ-
σως εἰς τὴν σελίδα 22

Οι γυναίκες που χώρισαν τους συζύγους των οί οποίου είχαν την ίδια ηλικία μ' αυτές ήσαν κατά 2 - 3 χρόνια μεγαλύτεροι, όταν αποφασίσουν να παντρευτούν ξανά. Οι άνδρες τουλάχιστο κατά 10 χρόνια μεγαλύτερους από αυτές. Αυτό λέει μια στατιστική των δικαστηρίων του Ρένο, της περιφέρειας γιά την εύκολη με την οποία εκδίδονται τὰ διαζύγια αμερικανοπόλεως.

Και συνεχίζοντας η στατιστική δί-
νει αυτή την εξήγηση:

«Ἡ πλειοψηφία τῶν γυναικῶν, στὸ γάμο ζητᾶ νὰ βρῇ ἕνα σύντροφο μὲ ψυχράμην σκέψη, ποὺ θὰ εἶνε ταχυρόχως νὰ κ' ἕνας καλὸς προστάτης. Ζητᾶ τὴν κλῆσιν καὶ μιὰ οικονομική καὶ κοινωνικὴ σταθερότητα. Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ δίνουν στοὺς δικαστὰς οἱ νεαρὲς γυναῖκες ποὺ χωρίζουν τοὺς ἐπίσης νεαροὺς σύζυγους τῶν. Μιὰ νέα μάλιστα 23 χρονῶν ποὺ ἔπτοῦσε — καὶ τὸ πῆρε — διαζύγιο ἀπὸ τὸν 25ετῆ σύζυγό της εἶπε σ' ἕνα δικαστὴ: «Εἰσώπησιν ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανα μὲ τὸν ἄντρα μου. Ἦθελα μιὰ ζωὴ ψυχικὴ κ' ὄχι νὰ γυρίζω στὶς ταβέρνες, στοὺς γορροὺς στὰ καμπάρε, ὅπου μ' ἐπαινοῦν ὁ ἄντρας μου». Ἡ αὐτὴ πρὶς μῆνες μετὰ τὸ διαζύγιό της παιδεύθηκε ἑξάνανδρα 40 χρόνων κ' ἦταν ἐνθουσιασμένη.

‘Αλλά από τη στατιστική του δικαστηρίου, το Ρένο μαθαίνουμε κι’ άλλα πράγματα. ‘Ότι πολλές γυναίκες στην Αμερική, στο διάστημα του πολέμου, είχαν μεταβάλει το γάμο σε έταιρική έπικερδή έπιχείρηση. Παντρεύονταν νεαρούς στρατευμένους με το μοναδικό σκοπό να παίρνουν το έπιδρομα που έδινε το κράτος στις συζύγους των στρατιωτών. Και να που ό στρατιώτες θα έστέλλετο άποσπάρητες στο Μέτωπο η νεαρά του σύζυγου είχε την πλήρη έλευθερία να ζή όπως αυτή ήθελε κάνοντας πολλές φορές και τη σκέψη ότι δεν άπεκλείεται καθόλου να σκοτωθούν ο σύζυγος και να έπαιρνε την άρκετά παχυλή σύνταξη και άποζημίωση από την άσφαλιστική έσταρία.

Ὅταν ὁμως ἦλθε ἡ ἀποστράτευσις, ὁ σύζυγος πού δὲν σκοτάθηκε γύρω τὸ ἐπίδομα κόπηκε καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς κυρίας ἐκλονίσθησαν. Ἐκτός αὐτοῦ ἡ παρουσία τοῦ συζύγου τῆς περὶ ὠρῶζε τὴν πρωτὴν τῆς ἐλευθέρου. Καὶ ἡ κατάληξις ὑπῆρξε τὸ διαζύγιο.

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλλίτερα τὴ ἡ-
ταν αὐτοὶ οἱ γάμοι τῆς περιόδου τοῦ
πολέμου, ἀρκεῖ τὸ ἑξῆς γεγονός: Ἐ-
καστὸς Ἀμερικανὸς ναυτὸς ποὺ ὑπηρετοῦ-
σε στὴ ζώνη τῆς διώουγος τοῦ Παναμᾶ

Ζοήθηκε ἓνα πρωτὶ παντρεμμένος χωρίς
 ἀ κα θυμὰτι τίποτε. Τὸ γάμο του τὸν
 ἔμαθε ὑπὸ τὸν ἱερεῶ τῆς Βάσεως. Τί
 εἶχε συμβῆ· Μία φλογερὴ Ἰσπανίδα
 ἄρσοι κατάρθρωσε νὰ μεθύσῃ τὸν Ἄμερι-
 κανὸ νῆυτῃ τὸν ἔπεισε κατέπιν νὰ τὴν
 μεθύσῃ. Σκοπὸς τῆς ἦταν νὰ βοή.

στο γάμο εκείνον τον τρόπο με τον
 οποίο θα ής επιπλέον να εγκατα-
 σταθῇ στις Ην. Πολιτείες.

Τὸ ὥραϊο ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε δὴ ἐπειτα ἀπὸ ἑνα χρόνου ἀπὸ τοῦ διαζύγιου ἡ Ἰσπανίδα ἔκαμε ἀγωγὴν ἐναντίου τοῦ πρώην συζύγου της μετὰ τὸ δικαιολογητικὸν διέλγε γίνου...αὐτῆρα !

Ὅταν θύσας ὁ δικαστὴς τὴν ἀπάντησιν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶναι πατέρας τοῦ παιδιοῦ της ὁ ἄντρας ποῦ τὸν εἶχε δια-
κευθῇ πρὸ ἐνός ἔτους ἡ Ἰσπανίδα ἀ-
πῆντησε : «Τί σημασία ἔχει· Εἰδωσά-
στο παιδί τὸ ὄνομα τοῦ ἀρὰ εἶνε πα-
τέρας του».

Καὶ τῶσα ἀκούστε μὲν ἄλλη κατα-
τληκτικὴ περίπτωση :

“Ένας Αμερικανός στρατιώτης 22 χρόνων που βοσκόταν στο Βέλγιο έγραψε στη γυναίκα του να του δώσει το διαζύγιο γιατί είχε κάνει υπέροχα με Βελγίδα. Η σύζυγος που μόλις

ήσαν 20 χρόνων αντί να δώση τὸ διαζύγιο πήγε καὶ βρῆκε κάποιον κι' ἐγίνε κ' αὐτή... αὐτέρα! Οταν ἐπέστρεψε ὁ σύζυγος ἔκαμε ἀγωγή διαζυγίου. Τότε ὁ δικαστὴς εἶπε στὸν σύζυγο:

— Έχεις τὴ γνώμη ὅτι ἔκανες καλὰ
νὰ καταστήσης μητέρα τὴν Βελγίδα ἐ-
κείνη ;

— Όχι, απάντησε ο στρατιώτης
ντροπαλιωμένος.

— Μήπως έχεις τὴ γνώμη ὅτι ἡ νέη
ἐκείνη ἦταν καμμιά γυναίκα τοῦ δρό-
μου :

— "Όχι, βέβαια ἀπήντησε ὁ στρατιώτης πρὸ πολὺ ντροπιασμένος.

— Τότε γιατί δὲν βλέπεις καὶ τὴ γυναικα σου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.
Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀποφευχθῇ τὸ δαύτιο κι' ὁ νέος νὰ συγχωρηθῇ τὸ παραστράφησι τῆς συζύγου του πρὸς τὴν οὐσία ὑπαίτιος γι' αὐτὰ ἦταν ὁ ἴδιος.

"Ανδρας ή Γυναίκα;

Εάν έπρόκειτο να ξαναγεννηθώ τε ποιά θα θέλατε να άνήκετε, εις το άνδρικό ή το γυναικείο φύλον;

Αυτήν τήν ερώτησιν υπέβαλε κάποιος σε μία φιλική συγκέντρωση. Όλοι οι άνδρες της συντροφιάς εδήλωσαν άσυζητητέ ότι ήσαν ευχαριστημένοι από το φύλον τους, και δέ ήθελαν να αλλάξουν νιά κανένα λόγο. Έγώ όμως που κάθομαι τόσο χρόνια και ξεθεώνωμια στο κατάφορτο από χαρτιά γραφείο της εφημερίδας μου, βρίσκω ότι είναι συχνά πιο εύχριστο και πολλές φορές ένα μεγάλο πλεονέκτημα να είναι κανείς γυναίκα. Ίδου και το «γιατί»... «Ας πάρουμε πρώτα — πρώτα το θέμα του έρωτος που θεωρείται, όπως και σε όλα τα πράγματα, ως μεγάλο ποσοστό ή πρωτοβουλία την όποιαν υποτίθεται ότι διατηρεί — και εδώ — ο άνδρας. Αυτός κάνει το πρώτο βήμα και διαλέγει την «εκλεκτή» της καρδιάς του». Τι άλλο θέλει λοιπόν; «Α τον φοκα-οά! Σε λίγο, όποιαδήποτε γυναίκα, μ' ένα κόκκο μυαλού και δυό υποφερτά μάτια, του την παίρνει χωρίς να καταλάβει καλά — κα-λά πως, αυτή την περίφημη πρωτοβουλία. Του μένει βέβαια σε ώριμένα κεφάλαια: Είς το να ωρνήσει για την γυναίκα που συμπαθεί εισιτήρια για το θέατρο, λουλούδια, τουαλέττες και καμιά φορά, και διαμαντικά! Σε όλα τα άλλα όμως τήν χάνει. Τον τραβάει από την μύτη, και στο τέλος ο τον τον διώχνουν πάντα αυτός φταίει, γιατί ή γυναίκα βρίσκει κάποιον άλλον καλύτερον ή πλουσιότερον!

«Ας εξετάσουμε και τα ύπολοιπα τώρα: Ως γυναίκα, ζης πολύ περισσότερο και πολύ καλύτερα. Σπάνια λ. χ. θα τελειώσης τήν ζωή σου στη φυλακή, στο φενοκομείο ή χρεωκοπημένη. Ύστερα κατά τα 60% όλες οι ασφάλειες γίνονται σε όνοματα γυναικών, και όσες δεν γίνονται τελειώνουν πάντα κατά κάποιον τρόπο στα μικρά και άσπρα χεράκια τους. «Αξιολύτεις λοιπόν οι γυναίκες! Αλλά και παρά κάτω: Ένας άνδρας, όπως αναφέρουν τα στατιστικά δεδομένα, είναι πολύ πιο εύρηστο από αυτές στις άρρώστειες, κινδυνεύει δε 4 φορές περισσότερο από άτυχήματα! Αν και οι γυναίκες θεωρούνται νευροπαθείς, ο άνδρας αυτοκτονεί 3 φορές περισσότερο από αυτές. «Η θνησιμότης τους από καρδιακή (και λένε ότι έχουν καρδιά) νοσήματα, έχει κατά την τελευταία αιτή εικόνα, μειωθεί ενώ για τους άνδρες συμβαίνει το αντίθετο.

«Ύστερα, αν καμιά από τις έργαζόμενες γυναίκες κοιρασθώ, θα αναπαυθώ πάντοτε εις βάθος του άνδρός της, ενώ αυτός ο κακομοιός πρέπει να δουλεύει συνεχώς για να ζήσει την οικογένειά του. Ο μέσης όρος των γυναικών που είναι σύζυγοι, υπέρτος, νοικοκυρές κ.λ.π. (εργάζονται όμολογούμε ως σκληρά) αλλά μόλις το βερμύετρο ανέβει λιγάκι πάνω με τα πόδια στην έξοχη, ενώ αυτός εξασκοιούει να ξεροψήνεται. Όταν δε ή γυναίκα άποφασίσει να έργασθώ, τρώει κατά κανόνα, τον άρ-ενα συνάδελφό της στο γραφείο ή σε όποια άλλη εργασία. Αν ελ-και δραστήρια κι' εβυτη τον ξε-

περνάει στα κέρδη και στις προαγωγές. Και αν ποτε, ο λόγος το φέρνει, γίνει και Προεδρίνα της Δημοκρατίας με τις φωτογραφίες της θα χαλάσει ο κόσμος στις εφημερίδες... Ένώ για τους άρρενας Προέδρους ή φωτογραφία τους δημοσιεύεται μία κι' έξω... Έπίσης ως γυναίκα έχει δύο ευκαιρίες για να κερδίση την φήμη και την δόξα... Μπορεί ή την κερδίση μόνη της ή να... την παντρευτή, με ένα διάσημο σύζυγο. Ένώ ο σύζυγος μιας οημισμένης γυναίκας ζή πάντα κάτω από τήν σκιά της. Χρειάζεται μεγάλη δύναμις χαρακτήρος για να παντρευτή κανείς μία γυναίκα ένδοξη ή πλούσια, ή και λίγο ψηλότερη ακόμη — μόνο από αυτόν. Διατρέχει διαρκώς τον κίνδυνο να τον άπυκαλύνει ο «σύζυγος της διασήμου ή της ψηλής Κας τάδε»...

«Άλλο πλεονέκτημα: Η γυναίκα μπορεί πολλές φορές να τρώη την πτήτα και νάχη όπως λένε, και τα σκυλλά χορτάτο. Μπορεί να είναι ανεξάρτητη και πρεσβύτερη με ή, άνειθνη και υπειθυνη. Έάν λ.χ. τα παιδιά κάνουν άταξίες μπορεί να λήη: «Θα το πώ στον πατέρα σας». Έάν θέλν να άποφύγη κάτι: «Θα ρωτήσω τον άνδρα μου». Έάν δεν άρέσει το φουστά-νι ή το καπέλλο της: «Τό διάλεξε ο άνδρας μου» κ.λ.π. «Οι όμως έχει επιτυχία άνήκει σ' αυτήν που επιβάλλει κατ' οίσειαν τα πάντα: τα φαγητά στο σπίτι, τα ρούχα του άνδρός της, τους φίλους, τις παρέες και τις διασκεδάσεις του. Συμφωνά με τήν επικρατούσα γνώμη, ή σύζυγος περνάει μία ζωή μο-νότων, εν συγκρίσει με την του άνδρος της που είναι γεμάτη περιπέτειες και άδιαιρέσεις. Έστω.

«Αλλά τί θα θέλατε λ.χ. να είσθε: Ένας τραπέζιτης ή ή γυναίκα του; Και σ' όλα τα ύπολοιπα της καθήμερινης ζωής ή γυναίκα παίζει τήν ρόλο της πρωταγωνίστριας. Στόν πιο άπλο γάμο ή νύφη είναι αίθριο σύμβολο αισθηματικότητας και ρωμαντισμού. Ο γαμπρός θλιβερό σύμβολο υποδουλωθέντος άνθρώπου. Η μητέρα με το παιδί στην άγκαλιά της, είναι έμπνευστρια, «μαντόνα» τών ζωγράφων και των ποιητών. Ο πατέρας μά-λον κωμικών πρόσωπων. Έάν ζήσης αρκετά και είσαι άδρας πρό-πει να άφήσης τον εαυτό σου να γεράση, γιατί αλλοίμονο, εάν άποπειρασθώ να επιδιωρθωσήςτε από την καταρρέουσα ύπαρξή σου. Θα γίνης γελοίος. Έίω ή γυναίκα καθώς είπαμε, δίνει τήν μάχη της έναντίον του «πανδαιμόναρχου» χρόνου μ' όλα τα όπλα: με το κομμωτήριο, με τις αισθητικές επεμβάσεις, κ.λ.π. Έάν δε το πάρει από φασί να γεράση τότε θα έχει δώ-ση τα καλύτερα χρόνια της ζωής της πάντα, θύμα του καθήκοντος σ' ένα... «άχρηστο σύζυγο και στα παιδιά».

«Υπάρχει όμως, θα μου πητε, ένας άρρεας φόρος για την γυναίκα αυτή καλοπέρασι: ή μητρότης ο τοκετός και αϊ ώδιναί του. Λάθος. Με την βοήθεια της συγκρούου επιστήμης και των άναίσθη-τικών βγάλλει ένα παιδί, όπως πε-ρίπου και ένα δόκι. Έχω άδικο λοιπόν, που δεν είμαι ευχαριστη-μένος από το άλλο μου;

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ

Συζυγικά αντιρρήσεις

«Ακούστε τί γράφει ο άναγνώστης ένός άμερι-κονικού περιοδικού:

«Χθες το βράδυ τήν ώρα που καθόμουν μαζί με τή γυναίκα μου και διαβάσαμε τις εφημερίδες, έ-κείνη μου λέγει:

— Δεν μου λές, άγάπη μου τί είναι το «υπερη-χητικό»;

— Δεν μπορείς, της είπα, να θέτεις υ' αυτό τόν τρόπο τήν ερώτησή σου, γιατί το «υπερηχητικό» εί-νε μία περιγραφική λέξι κι όχι κάτι το συγκεκρι-μένο.

— Τί μου λές, τώρα! Πρέπει κάτι να είναι, αφού οι εφημερίδες το αναφέρουν κάθε μέρα.

— Άκουσε άγάπη μου, της ξαναείπα. Ένώω ότι το «υπερηχητικό» δεν είναι υλικό πράγμα. Πρό-κειται για ένα επίθετο που το χρησιμοποιούν για να περιγράψουν ένα άεροπλάνο που είναι πιο γρή-γορο κι από τον ήχο.

— Γρηγορώτερο από τί;

— Από τον ήχο.

Η γυναίκα μου έμεινε για λίγο σκεπτική και κατόπιν μου είπε:

— Θάπρεπε να πής πιο «βροντερό» να λέγεται κ' όχι γρηγορώτερο. Ο ήχος είναι κάτι που το ά-κούμε.

— Συμφωνοι. Άλλά ο ήχος πριν φθάσει σ' ά-φτιά μας θα πρέπει να διατρέξη κάποιο διάστημα. Όταν σοι μιλώ ο ήχος θα πρέπει να ταξιδεύη από το στόμα μου σ' άφτιά σου και τότε θά μ' άκού-σης.

— Άσε τ' αυτά. Μόλις άνοιξης τα χείλη σου, άμέσως σ' άκούω. Τί είναι αυτές οι άνοησίες που μου λές;

Δεν έχασα τήν ύπομονή μου και λέγω στη γυ-ναίκα μου:

— Μ' άκούς μόλις άνοίξω τα χείλη μου, γιατί είμαστε πολύ κοντά. Σημείωσε ότι ο ήχος διανύει μία άπόστασι 1800 μέτρων σε πέντε δευτερολε-πτα...

— Μα από μία τέτοια άπόστασι δεν θα μπο-ρούσα να σ' άκούσω.

— Σωστά, αλλά αν είχα πολύ δυνατή φωνή θα μ' άκουγες σε πέντε δευτερόλεπτα. Ο ήχος ταξι-δεύει με κύματα.

Και πάλι ή γυναίκα μου με κύτταξε με οίκτο, άρχίζοντας να άμφιβάλλη για τήν διανοητική μου κατάρτασι.

— Άκουσε άγάπη μου, μου είπε. Αυτά που λές είναι κουτράρες με περικεφαλαία. Κύματα είδα άλλα ήχο ποτέ!...

Έπειδή ο καλός Θεός μου έδινε ύπομονή είπα στη γυναίκα μου:

— Πρέπει να ξέρης ότι και το φως ταξιδεύει σε κύματα.

— Τώρα πιά το παράκνε, μου άπάντησε έ-κείνη θυμωμένη. Με περνάς για μωρό παιδί και μου λές παραμύθια;

Κάνω το σταυρό μου, έπικαλούμαι όλους τους Άγίους για να μην εξαντληθώ ή ύπομονή μου και της ξαναλέγω:

— Σύμφωνα με τον Ούγκενς το φως διανύει τις άποστάσεις υπό μορφήν κυμάτων.

— Και ποιος είναι αυτός ο κύριος Ούγκενς;

— Δεν λένε ο κ. Ούγκενς, της είπα, Λένε ο κα-θηγητής δόκτωρ Ούγκενς. Ο σοφός αυτός έώδεψε όλόκληρα χρόνια της ζωής του για να μελετήσει τα χαρακτηριστικά του φωτός.

— Ήταν χαζός και θλάκος. Και σταμάτα σε παρακαλώ τα παραμύθια γιατί θα με κάνης να θυ-μώσω με τις κοροϊδίες σου.

Και σαν να με λυπήθηκε ο Θεός ή γυναίκα μου άψωψε. Ήμουν ο ευτυχέστερος άνθρωπος εκείνη τή στιγμή. Σοι' είναι μικρό πράγμα να μείνη μία γυναίκα σιωπηλή επί μισή ώρα και κατόπιν να πάν να κοιμηθώ, όπως έκανε ή γυναίκα μου;

Όταν πηγα κι εγώ να κοιμηθώ προσπάθησα να μη κάνω ούτε τον πιο έλάχιστο θόρυβο για να μη ξυπνήση το έτερον ήμισυ μου. Τή στιγμή όμως που ήμουν έτοιμος να πσω τήν άκούω να λήη:

— Είναι ντροπή! Είναι άισχος!...

— Ποιό; τή ζωά.

— Να υπάρχουν τόσοι άρρωστοι στον κόσμο, κι αυτός ο έπιστήμων, ο δόκτωρ Ούγκενς, να στα-ταλά το καιρό του για τα φώτα!...

Εκείνη τή στιγμή σκέφθηκα πιδ ψύχραιμα κι ά-πεφάσιμα να μερώσω τή γυναίκα μου.

Ποιητικός διαγωνισμός...

Έσκιμώων

Μή νομίζετε ότι διαγω-νισμοί μουσικής γί-νονται μόνον στις πο-λιτισμένες χώρες. «Αν τύχη και πάτε στη Γροιλανδία τήν περίοδο που οι Έσκιμώοι κά-νουν τους διαγωνισμούς τους, κή και τραγουδιού, γράφει ο Άμερικανός περιηγητής κ. Τζέιμς Τσερόντι από τήν φι-λαδέλφεια, θα βρεθήτε πρό-τού εδής θεάματος: Κάτω από ένα ήλιο που φαίνεται λίγα μέ-τρα πιο πάνω από τον όρίζον-τα διακόσι (1) Έσκιμώοι με τις γυναίκες τους έχουμυζήτ'για να κρίνουν και βραβεύσουν το καλύτερο τραγούδι με τήν καλύ-τερη μουσική. Το πράγμα παίρ-νει μορφή πανηγυριού και το άκροατήριον πότε γελά, πότε άποδοκιμάζει και πότε έπικρο-τεί κατά το δικό του τρόπο βέ-βαια.

«Διαγωνιζόμενοι στη καλλι-τεχνική μονομαχία που βρεθή-κα εγώ ήταν ο Ίπα περίφημος για τους Έσκιμώους ποιητής κι' ο Έβι. Πρό δύο μηνών ή κόρη του Έβι Έζαρτζούνη εί-χε γίνει γυναίκα του Ίπα. Τω-ρα όμως ο πατέρας ζητούσε ά-πό τή κόρη του να γυρίση στο πατρικό σπίτι για να μπαλώ-νη τα δερμάτινα ρούχα του. Ο Ίπα όμως γελοίσε με τήν ά-παιτησί του γέρου και ένας λό-γος άκόμα που είχαν μαζευτή-κ' άλλοι Έσκιμώοι ήταν ν' ά-ποφασίσουν αυτό για τή λύσι- που θα δινόταν στη διαφορά μεταξ' Ίπα και Έβι. Όποιος θα έλεγε το καλύτερο τραγού-δι θα ήταν κι' ο νικητής.

«Έτσι άρχισε ή αντιδικία μεταξ' του Ίπα και του Έβι. Τα έπιχειρήματα θα έπρεπε να είναι έμμετρα και να άπαγγέλ-λωνται κατ'ι μεσότη του κύκλου που σχηματίζουν άκροατήρια και δικαστήρια. Ο Έβι ο έ-νάγων, ένας ήλικιωμένος χον-τρούς άντρας μ' ένα πόσωπο-σιν πανσέληνος προχωρεί προς το κέντρο του κύκλου κι' άρχί-ζει το τραγούδι του με μία φω-νή μουρμουριστή ή όποια υποτί-θεται ότι ήταν μουσική. Σ' έ-να στίχο ο Έβι λέγει: «Ο άέ-ρας είναι πιο δυνατός από μέ-να». Το στίχο αυτό τον επανα-λαμβάνουν εν χορώ οι συγγε-νείς του: «Ναι ο άέρας είναι πιο δυνατός από τον Έβι».

«Οι άλλοι Έσκιμώοι γελούν και για να δείξουν τόν ένθουσι-σμό τους ο ένας κτυπά τή ρά-χη του άλλου Κι' ο Έβι συνε-χίζει τήν ιεραμίδα του περι-γράφοντας τ' άμέτρητα άτυχή-ματα που τον βασανίζουν από τήν ήμερα που ή κόρη του Έ-ζαρτζούνη έφυγε από κοντά του. Και τέλος με μάτια δορκωμέ-να από τα δάκρυα κλείνει το τραγούδι του μ' αυτούς τους στίχους:

«Μόνο ή κόρη μου είναι δύνα-μί μου έναντίον τών έχθρών μου. Η γλώσσα της είναι μα-χαίρι στα στήθια τους. Δεν έχω κανένα άλλον άπ' αυτήν. Οι πέντε μου γυιοί είναι πιο άνήμποροι κι' από μένα».

Και ή οικογένεια του Έβι επαναλαμβάνει: «Οι πέντε

γυιοί του είναι πιο άνήμποροι κι' άπ' αυτούς. Και αφού ο Έβι κατηγόρησε τόν Ίπα ότι τον έδωσε βρώμικα ψάρια, ότι έπεισε τήν κόρη του να μη θέ-λη να γυρίση στο πατρικό της σπίτι ο Έβι άπυσσάρεται υπό τις έπυφονίες του άκροατή-ριου.

«Κατόπιν ήλθε ή σειρά του Ίπα, του κατηγορουμένου. Με ρωμαντικές εκφράσεις διαλα-λεί τήν άγάπη του προς τήν Έζαρτζούνη και με πασιπνεμε-νο υφος περιγράφει τα βάσανα που τράβηξε ή άγαπημένη του όσο καιρό ζούσε στο σπίτι του πατέρα της. Αφού είπε ότι εί-χε νιά πη — πάντα με στίχους — ο Ίπα πήγε προς το μέρος της Έζαρτζούνη και τήν άγκύ-λισσε. Αιτή ή σκηνή έγινε κά-τω από τις φρενιτιώδεις έπιδο-κιμασίες του άκροατηρίου. Τό-τε ο γέρο — Έβι ρώτησε το ά-κροατήριο ποιανού τραγούδι ή-ταν το καλύτερο. Και το άκρο-ατήριο άπάντησε ομοφώνως: «Του Ίπα». Σε μία στιγμή ο νεαρός ποιητής τράβηξε κάτω από το δερμάτινο σακάκι του ένα μεγάλο φρέσκο ψάρι και το προσέφερε στον πεθερό του. Έκείνος το δέχθηκε με χαρά και εις άνταπόδοσιν παίρνει ά-πό το λαίμω το μεγάλο του γυιοί. Ένα κολλήει από δόντια φώκιας και το περνά στο λαι-μά του γαιτρού του.

«Ο μύθος δηλοί-ει ο Έβι στην πραγματικότητα δεν εί-χε κανένα παράπονο κατά του γαιτρού του, αλλά άπλώς και μόνο από ποιητική άνάγκη χρ-σιμοποίησε τα όσα κακά είπε-γι' αυτόν. Κι' έτσι έληξε ο... ποιητικός και μουσικός αυτός διαγωνισμός πάνω στους πά-γους της Γροιλανδίας».

Έξεδότη και έκκυκλοφόρησε:

«ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ»

—Ο τρίτος τόμος του ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗ-ΝΩΝ 1940—41» υπό Δ. Κ. Σβολοπούλου.

—Το «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ» είναι το βι-βλίον εις τας σελίδας του όποιου περιλαμβάνεται το διασπέν λαογραφικών άρ-χείων του πολέμου μας στην Άλβανία.

—Εξέφυλλον και εί-κόνες του ζωγράφου κ. Ά-λεξ. Άλεξανδράκη.

—Πωλείται εις όλα τα κεντρικά βιβλιοπω-λεία.

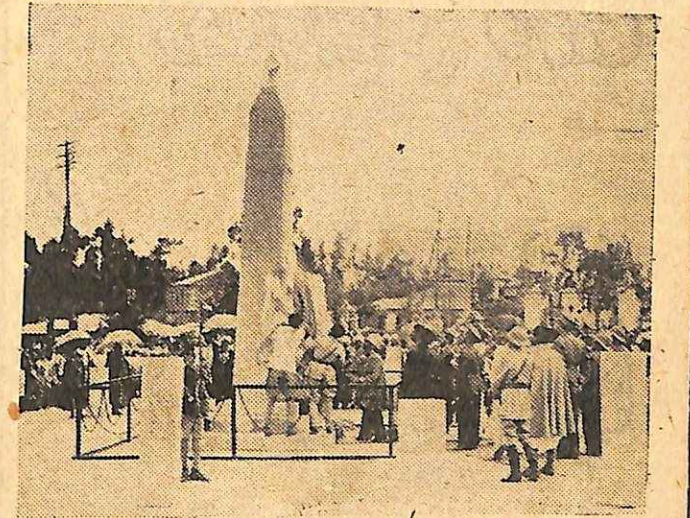
—ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΘΕ-ΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΙΔΕΡΗ, ΣΤΑΔΙΟΥ 44.

—Μαζί διατίθενται και οι δύο άνατυπωθέντες τό-μοι «Ιταλική εισβολή» και «Γερμανική εισβολή».

Και ή οικογένεια του Έβι επαναλαμβάνει: «Οι πέντε

'Αντίς - 'Αμωδέμωα

Της Κας ΕΛΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Χαΐλ Σελασιέ, εις τα άποκαλυπτήρια της άναμνηστικής Στήλης των «Μαρτύρων της Έλευθερίας» που εστήθη εις τήν Άντίς Αμπέμπα.

Η Άδδισ Αμπέμπα είναι μία ήσυχη πόλις. Έχει δρόμους άσφαλτοστρωμένους και δυό κι-νηματογράφους που παίζουν έκ περιτροπή. Έχει έμπορι-κά καταστήματα καθώς και δυό κέντρα: του Μαυρίκου και το πολιτισμένο Κίνγκ-Τζωρτζ Μπαρ του Ε. Ορτεντσάτου. Ένα μεγάλο βιβλιοπωλείο στο όποιο μπορεί κανείς να βρη ότι περιοδικό φαντασθή-τοϊ Γιαννιόπουλου καθώς και τόια ξενοδογεία.

Η κοσμική ζωή εδώ πάνω είναι πολύ περιωρισμένη. Όλα είναι ήρεμα και υνότατα. Μεγά-λη διασκεδάσις θεωρείται ένας γάμος ή μία εορτή.

Στις 25 Μαρτίου γίνεται θεατρική παράστασις από τα παιδιά τού Γυναικείου. Το θέα-τρο «Αιθίοπια» τότε γεμίζει ά-σφυκτικά από τόν Έλληνισμό της Άδδισ Αμπέμπα. Όλοι γνωρίζονται άμέταξά τους και ή παράστασις δεν άρχίζει εάν δεν συγκεντρωθύν όλα τα μέλη της Έλληνικής Παροι-κίας.

Στήν σκηνή δυό τεράστιες σημαίες ή Έλληνική και ή Αι-θιοπική, και τα σκηνικά φτιαγ-μένα από τους μεγάλους μάθη-τάς παραστάουν τόν Παρθένω-να ή τήν Άγία Σαφία.

Μερικά έρωεία προορίζον-ται για τους έπιστήμιους Αιθιο-πας και για τόν πρεσβευτή μας.

Για μία στιγμή ξεχνιέμαι πως βρίσκομαι τόσο μακριά από τήν Ελλάδα! Το περι-βάλλον είναι τόσο πολύ έλλη-νικό.

Στή σκηνή επάνω βλαχοπού-λε με φλουρί και ποσειδάει χορεύουν. Καλαματιανό παί-ζουν το Έθνικό δράμα «Νά ή το Μεσολόγγι» και ένας μικρός έξαετής τογλιαδάκος χορεύει με τέτοια μαεστρία τόν συρ-τό, σαν κανένας πολύτερος τσέλιγγας!

Και να σκεφθώ κανείς ότι όλα αυτά τα παιδιά γεννήθη-καν εδώ, και δεν έγνωρισαν

ποτέ τήν Ελλάδα! Οι Αιθίοπες τρέφουν πολύ φιλική κα σχέση με τους Έλλη-νες. Άλλωστε ζούν τόσο πολλά χρόνια μαζί.

Στα παλιά χρόνια ήτανε πιο πολύ συνδεδεμένοι. Ο Έλληνας δημοσιογράφος Καβαδίας ή-ταν εκείνος που έδωλε τήν πρώτη εφημερίδα τήν «Αι-μερό». Πρώτα τήν έγραφε στο χέρι σε γλώσσα Άμάρικη κι' έπειτα σιγά - σιγά κατώρθωσε να πάση το σχήμα εφημερίδας.

Ο πρώτος και καλύτερος ά-ναγνώστης ήτανε ο Βασιληάς Μελεκί.

Οι λαός οι Αιθίοπες είναι πολύ φιλόθεος και συναισθη-ματικός.

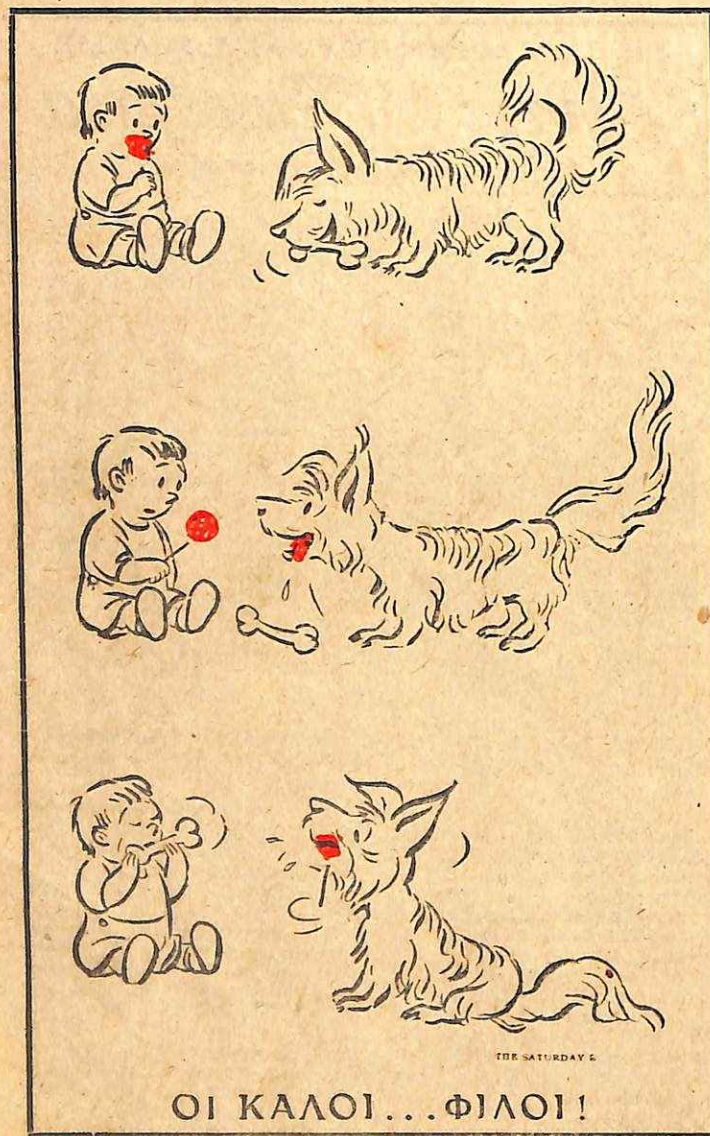
Είνα ένα όρατο θέαμα να βλέπης δυό φίλους στο δρόμο να χαιρετιούνται! Υποκλίνον-ται άπ' αλλήλους με έσπασιας με άδελφωτές κατελλαδούρες, και έπειτα φιλιώνται άμέτρη-τες φορές σταυρωτά στύ μά-γουλα.

Η Αιθιοπία προδίδει. Τα πάντα εξελίσσονται κάτω από το φωτεινό βλέμμα του Αι-τοκράτορος Χαΐλε Σελασιέ. Δεν πιασώ να ύπάρχη στον κόσμο πιο άγαπημένος άπό τον Λάο τού Μονάρχου, όσο ο Αι-τοκράτωρ της Αιθιοπίας. Έπι-σκέπτεται τις καινούργιες βιο-μηχανίες βάσει συνεχώς θεμε-λια σε καινούργια κτίρια. Οι Άδδισοί πέφτουν και φιλούν το χώμα που έπάτησε, και τόν λατρεύουν σαν κάποιο Θεό πρόσωπο. Και το άξίζει.

Τώρα στήν Αιθιοπία ύπάρ-χουν Σουηδοί εκπαιδευταί τού Στρατού, Άμερικανοί της Ά-εροπορίας, Έλβετοί ξενοδόχοι, και Έλληνες μηχανικοί.

Όλοι οι Αιθίοπες πιστεύουν ότι έπεται από λίγα χρόνια δέ θα ύπάρχη πιά άνάγκη να έχουν έξωθεν έπιστήμονας και εκπαιδευτάς.

Ο Αιτοκράτωρ χτίζει scho-λεία, κτίρια μοντέρνα και κορ-φώνει τήν Νεολογία. Κάθε χρό-νο στέλλει στο Έξωτερικό με έ-

‘Λογική παραδοξολογίας’ Η Πριγκήπισσα πού μι- σούσε τὸ καπέλλο μου!

(Γιὰ τὸν Ρόμπερτ Φον-
ταίν, ἓνα νέο Ἀμερικανὸ
συγγραφέα, λένε οἱ κριτικοὶ
ὅτι εἶχε ἀναστήσει τὸν Ε.
τυκορ Πόε μὲ τὶς «λογικὲς»
του παραδοξολογίες. Γιὰ νὰ
σχηματίσουν γνώμη οἱ ἀ-
ναγνώστες, μᾶς δημοσιεύ-
ουμε τὸ πρῶτο καὶ ἀφηγημα-
τικὸ Ρομπερτ Φονταίν που
μᾶς λέει :

«Ὡς πρὶν λησμονημένη φυσιο-
γνωμία πού γνώρισα στὴ ζω-
μὸν ἦταν μιὰ γυναίκα τῆς ὁ-
ποίας τὸ ὄνομα δὲν μπορῶ νὰ
θυμηθῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Πιθό-
νόν νὰ τὸ θυμηθῶ ἀργότερα
δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἦται
ἡ Ἀμυ Βέντελ ἂν δέξαι δὲν
ἦταν ἡ κ. Κάρεν Μπόλτζερ.

Συχνὰ τὰ βράδια τοῦ το-
παιδία μου κοιμούνται κι ἡ γυ-
ναίκα μου ροχαλίζει — ὥρες
κατάλληλες γιὰ σκέψεις — πῶς
δὲν θ.μ.οῦμαι τὴν κ. Μπόλ-
τζερ ἢ τὴν Ἀμυ Βέντελ.

«Πολλὲς φορὲς ὅταν ἡ γυ-
ναίκα μου δὲν φαίνεται στὸν
ὁρίζοντα σκέπτομαι τὴν Ζόνια
Μπλίνιτς, μιὰ Ρωσίδα πριγκή-
πισσα πού ὅταν ἦσαν νέες

19 χρονῶν μ' ἀγαποῦσε τρελ-
λὰ καὶ μισοῦσε θανάσιμῶς τὸ...
καπέλλο μου. Μιὰ ἡμέρα ἀρπα-
ξε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἓνα ὁ-
λοκαίνουργιο καπέλλο τοῦ μέ-
λιντος τοῦ εἶχα ἀγοράσει κι ἀφού
τὸ ἔβαλα ἐπὶ τὸ κεφάλι μου ἔ-
βγαλα ἀπὸ τὴν πόρτα τὸν ἀντι-
κίτη μου. Ὅταν κατέβηκα τὸ
καπέλλο ἔχασα καὶ τὴ Ζόνια.
τὴν ὁποία στήν κρίση τοῦ
1929 ὁ ἐραστὴς τῆς τὴν ἔδω-
ξε ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο ἀ-
παυσιάν τῆς. Τότε πούλησε
γὰ ἓνα κομμάτι ψωμί τὸ γοῖ-
νινο παλτό τῆς.

Ποῦ καὶ ποῦ θυμοῦμαι καὶ

ραδικὴ καὶ μέχρι σήμερα δια-
τηροῦνται τὰ στενοσόκακα
τῆς καὶ τὰ Ἀραβικὰ τεῖχη. Τὰ
τελευταία χρόνια ὑπάρχουν
καὶ καὶνούργια πόλεις μὲ θαυμά-
σιες βίλλες, κήπους καὶ ἀσφαλ-
τωστὰς ὁδοὺς.

Τὴν ἐποχὴ τῶν Βροχῶν οἱ
Προεδρεῖς φεύγουν ἀπὸ τὴν
Ἀδδὶς Ἀμπέμπα καὶ ἐρχοῦνται
ἐδῶ ὅπου εὑρίσκεται καὶ τὸ πα-
λάτι τοῦ Δουκὸς τοῦ Χαρράρ
νεωτέρου γιου τοῦ Αὐτοκρά-
τορος.

Τὸ Χαρράρ εἶναι ἡ γεννέτειρα
πόλις τοῦ Χαϊλέ Σελασιέ καὶ
κατεκτήθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα
Μενελικ.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ στὴ
μεγαλὴ αἴθουσα τῆς Βιβλιοθῆ-
κης τῆς Ἀδδὶς Ἀμπέμπα ὁ
ἄτο Σερέκε Μπερζάν ἔδωσε
μιὰ διάλεξι μὲ θέμα:

— Σὺν πνευματικὸ παιδὶ
τῆς Ἑλλάδος θέλησε νὰ τὴν
γνωρίσῃ τοῦ συμπατριώτη
του.

Στὴν διάλεξι ἦταν ὁλόκλη-
ρη ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία μὲ ἐπι-
κεφαλὴ τὸν προεσβετὴ μᾶς
καθὼς καὶ ἐπιλεκτὰ μέλη τῆς
Αἰθιοπικῆς Κοινωνίας.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ εἰνεργικὸ ἐν-
μέρος τοῦ γι' αὐτὸ καὶ κατὰ
χειροκροτήθηκε ἀπὸ ὅλο τὸ
κόσμο.

Ε. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

τὸν Μάικ Ο'Χάρκ ἓναν Ἰρλαν-
δο μεθύστακα που με κοροῖοι-
εῖται, καὶ ὡς εἶπε εἶχα με-
γαλὴ μῆτη.

«Αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα ἐ-
θυμοῦμαι καλά, ἀλλὰ ποτὲ ὅ-
ταν τὰ σκεπτομαι τὸ μυαλό
μου δὲν ποιεῖ στήν κ. Φλιντε.
Μπορεῖ δέξαι νὰ ἦταν ἡ
Φλιντε ἀντὶ τῆς Μπόλτζερ ἢ
τῆς κ. Βέντελ.

«Ὡς πρὶν θυμοῦμαι καλά μ' ἔ-
κυρία Ράμσπικ που καθόταν σ' ἓ-
να μεγάλο σκοτεινὸ σπιτί ὁ-
πλα ἀπὸ τὸ ὅκο μὲς στὰν ἡ-
μεῖς μικροὶ παῖδι. Ἡ κ. Ράμ-
σπικ μισοῦσε καὶ προσδο.

«Ἄν ὁ Θεὸς εἶπε ἡ κυρία
Ράμσπικ, εἶχε τὴν γνώμη ὅτι
θὰ ἔπρεπε νάχουμε ἡλεκτρο-
φόω θὰ μᾶς ἔκανε μὲ μιὰ λάμ-
πη στὴν ἀκρὴ τῆς μῆτης μᾶς.
Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἤθελε νὰ τὴν
νίκησιν τὸ σκοτεινὸ τοῦ σπιτιοῦ
τῆς. Καὶ συνεχίζοντας εἶπε:
«Ὡς ἀδωδὴς τῆς καρδιάς λάμ-
πη καὶ μέσα στὸ σκοτάδι».

«Ὅποτε πῆγαινα ἀπὸ σπιτί τῆς
κ. Ράμσπικ μὴ εἶπε: «ἴδω
σπιτί δὲν εἶνε μαῦρο σὰν τὴν
ἀμαρτία».

«Ἐστὶ θυμάμαι τὴν κ. Ράμ-
σπικ ὅχι ὅμως καὶ τὴν κυρία
Μπόλτζερ, γὰρ εἶμαι δέβαιος
ὅτι ἦταν ἡ Μπόλτζερ ἐκείνη
πού δὲν θυμοῦμαι ἂν βέβαια
ἦταν ἡ κ. Μπόλτζερ.

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι
ἡ κ. Μπόλτζερ — ἂν ἦταν αὐ-
τὴ — θὰ ἦταν στὴ μνήμη μου
ἂν θυμοῦμαι τὰ ὅσα εἶπε καὶ
ἔκανε. Εἶναι ἀλήθεια φοβερὸ ὅ-
ταν σκέπτομαι τὰ ἀνθρώπινα
ἀνέκδοτα πού ἔχασα. Βάζω
στοῖνμα ὅτι ἂν μποροῦσα νὰ
τὰ θυμηθῶ θὰ ἦταν καταπλη-
κτικά. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τὰ
θυμηθῶ καὶ τὸ χειρότερο εἶναι,
ὅτι δὲν εἶμαι δέβαιος ἂν τ' ἄ-
κουσα κι ἂν γνώρισα ποτὲ τὴν
κ. Ράμσπικ ἢ τὴν κ. Μπόλτζερ.

«Ἄς εἶνε ὅμως δὲν θὰ ἐ-
λάσω ποτὲ τὴν κ. Μπόλτζερ ἢ
τὴν κ. Φλιντε ἢ τὴν κ. Βέντελ
πού δὲν τις θυμοῦμαι καθόλου.
Εὐχομαι στὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἐπι-
φυλάξῃ καλὴ τύχη ἔστω κι ἂν
ἀκόμα δὲν ἔζησαν ποτὲ. Ἄν
πέθανον χωρὶς νὰ ζήσουν ἢ δὲν
ἔζησαν χωρὶς νὰ πεθάνουν πᾶ-
σι τοὺς εὐχομαι καλὴ ψυχὴ».

ΡΟΜΠΕΡΤ ΦΟΝΤΑΙΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!
ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ
Χρυσοσπληνισμός 1 καὶ
Προσέτις (πλησίον Ἀγ.
Μάρκου). Τηλ. 32-809.
Μανθρίνα κεφαλῆς μου-
σουλίνης Δρχ. 10.000
Γουαί, μεταξ. > 3.500
> φιλὲ μεταξ. > 3.900
Κυλόττες > 1.800
Φανέλλες > 4.500
Σοσόνια > 1.800
Κάλτσες ἀνδρ. ριγέ > 1.600
Εσώδρακα κοντὰ > 4.800
Υποκάμισα κουκου-
λάρικα > 19.500
Υποκάμισα πο-
πλὴν ἔστρα > 22.500
Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη μὲ μικρὸ
ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμὴν.

Ὁ πριγκήψ τῆς Ἑριχώ

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΟ ΓΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

60Ν

Τέλος ἡ μηχανὴ ἔβαλε μπρός. Οἱ τέσ-
σερις ναῦτες πού ἔλειπαν γύρισαν στὸ
πλοῖο ἀλλὰ τὴ στιγμή πού ἦσαν ἔτοιμοι ν'
ἀνεβᾶσαν τὴ σκάλα ἡ Ναταλία ἄλλαξε
σκέψι. Κάτι εἶπε στὸν πλοίαρχο κι ἔφυγε
μὲ γρήγορα βήματα παίρνοντας μαζί της
μιὰ βαλίτσα. Ἐνῶ αὐτοκίνητο στεκόταν
μπρός στὴν ἐκκλησία.

— Ἡ σινιόρα Μανόλεν; τὴ ρώτησε
ὁ σωφὸρ.

— Ναι, ἀπάντησε ἐκείνη καὶ μῆκε στ'
αὐτοκίνητο.

Ἡ Ναταλία δὲν ἔδινε καμμιά προσοχὴ
στὰ ὅραια τοπεία ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε
τ' αὐτοκίνητο.

Ἦταν ὁλόκληρη παραδομένη στὶς σκέ-
ψεις τῆς. Γιατὶ εἶχε δεχθῆ εὐτὸ τὸ ταξίδι
παρὰ τὴ θέλησί της; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀνε-
ξήγητη ὑποταγή; Μήπως ὁ θάνατος τοῦ
πατέρα της ποῦ συνέπεσε μὲ τὴ διαμονή
τοῦ Ἑριχώ στὴ Σικελία ἦταν ἀρκετὸ ὥ-
στε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐπιδράσῃ στὶς ἀπο-
φάσεις τῆς; Μὰ τέλος πάντων...

Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ ἀνηφορικὸς
καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ δυσκολία σκαρ-
φάλωνε στὶς πλαγιὰς τῶν λόφων πού ἀρχί-
ζαν τώρα νὰ σκεπάζονται ἀπὸ τὴ σκιά
τῆς νύκτας πού ἐρχόταν. Ἡ Ναταλία ἔ-
φτασε ἀργὰ τὴ νύκτα σ' ἓνα ἀκάθαρτο
πανδοχεῖο ὅπου δύο ἀνθρώποι πῆγαν κοι-
τὰ στὸ τῆξι. Ἐνας ἄλλος λίγο μακρυ-
τερὰ κἀπνιζε τὸ τσιγάρο του, ἐνῶ ἡ γρη-
πὴ διηθῆναι τὸ πανδοχεῖο ἔφαχνε νὰ βρῇ
τὸ βιβλίο τῶν ξένων. Ἡ Ναταλία κύτταζε
τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ τοὺς μι-
σομαρτυροῦσε τοῦ πανδοχείου.
«Ἐγώ μὲ τὸ ὄνομά της στὸ βιβλίο καὶ κα-
τέστην ἡ γρηπὴ τὴν ὥδηγε σ' ἓνα δωμά-
τιο τοῦ πρώτου πατώματος ὅπου εἶχε κι ὁ-
λὰς σεβρινοσὴ τὸ δαίτημα τῆς.

Ποτὲ στὴ ζωὴ της δὲν εἶχε βρεθῆ σὲ
τέτοια θλιβερὴ θέσι καὶ ποτὲ δὲν εἶχε δο-
κιμάσει τόσο μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐσπά-
σῃ σὲ δάκρυα. Τὸ πανδοχεῖο τῆς φαινόταν
φεβερὸ καὶ διηρητὸ μὴπως ἔπεσε σὲ
καμμιά παγίδα. Ὁ σωφὸς τοῦ αὐτοκινή-
του, ἡ ξενοδόχος καὶ οἱ τρεῖς ἀνθρώποι,
πού εἶχε δὴ κάτω, μποροῦσαν βασιλεύσει
νὰ ἦσαν συνένοχοι. Ἄν τὴν δολοφονοῦσαν,
ποῖος θὰ μποροῦσε νὰ ἐξερ-
τῆ εἶχε γινεῖ; Πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ περάσῃ τὴ νύκτα
πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὅλα ἦσαν προσε-
κτικά καὶ θὰ ἔσπινε τ' ἀπὸ τὴν καὶ στὸν
ποταμικρότερο κρότο. Μετάνοιωσε μάλι-
στα πού ἐσθῆσε τὸ κερί καὶ δὲν εἶχε τὸ
θάρρος νὰ τὸ ἐνανάψῃ.

Ἐνῶ φύσημα ψυχρὸ ἀέρα τὴν ἔκανε νὰ
ριγίσῃ. Κάτι ἀνοίξε! Κάποιος ἔμπαινε καὶ
γύρω τῆς διέκρινε τὴ λάμψη ἐνὸς ἡλεκτρι-
κοῦ φαινομένου. Ἠλπίζε ὅτι μένοντας ἀκί-
νητη πίσω ἀπὸ τὸ ἐρεσινωτὸ τῆς πολυθρό-
νας, δὲν θὰ τὴν ἐβλεπε. Νὰ ὅμως πού
ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τῆς... Σχεδὸν τὴν
ἀγγίξε. Μὲ μιὰ τῆς γεννήθηκε ἡ πεπαι-
θνης ὅτι κινδύνευε πραγματικά καὶ πετα-
χθηκε ὀρθία ἐπὶ τὴν παλαίψη. Τὸ φῶς
τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαινομένου ἔσβησε ἀπὸτομα
πρὶν ἀκόμα ἡ Ναταλία μωρέσῃ νὰ δια-
κρίνῃ τὴν σιλουέττα ἐκείνου πού ἐρχόταν

κοντὰ της. Ἐνῶ χερί τὴν ἄρπαιξε ἀπὸ τὸν
λαϊμό. Ξανακάθισε στὴν πολυθρόνα τρελ-
λὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ ἀνίκανη νὰ προ-
βάλλῃ καὶ τὴν πρὶν ἐλάχιστη ἀντίσταση.

Αὐτὸ κράτησε ἓνα-δύο λεπτά. Τὸ χερί
δὲν τὴν ἐφίγγε πιά. Ἡ Ναταλία ἀνέπνεε
ἐλεύθερα. Τὸ ἄλλο χερί ὅμως τοῦ ἀνθρώ-
που δὲν ἔφυγε. Ἐκείνη ἔφαχνε νὰ βρῇ γύρω στὸ
λαϊμό της. Ἐνῶ ἀπὸ τὴ κομψιὰ τοῦ σου-
τιέν τῆς ξεκομπώθηκε. Ἡ Ναταλία αἰ-
σθανόταν τρόμο καὶ ἀηδία μαζί. Τὴν ἔ-
τρεψε ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος; Μὲ μιὰ ὁ-
μως κατάλαβε. Τὸ χερί του εἶχε πιάσει ἓνα
κόσμημα, ἓνα παλιὸ χρυστὸ μενταγιόν πού
τὸν εἶχε πᾶν κρεμασμένο στὸ στήθος
της. Μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία ὁ ἀνθ-
ρώπος ἔσπασε τὴ χρυσὴ αλυσίδα πού ἦ-
ταν κρεμασμένο τὸ μενταγιόν καὶ τὸ πῆρε.
Ἡ Ναταλία ἔμεινε ἀκίνητη. Ὁ ἀνθρώπος
πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι ἔφυγε.

Οἱ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΣΚΟΥ-
ΑΡΙΛΛΙΑΣ

Τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού τῆς εἶχε ὀρίσει
ὁ Ἑλλεν Ρόκ, ἡ Ναταλία δὲν ἦκε ἀπὸ τὸ
πανδοχεῖο καταπνιγόντας τὴν κούρασι καὶ
τὴν βαθεῖα ταρᾶν πού εἶχε δοκιμάσει τὴ
νύκτα. Τὸ χωριὸ Καστελπεράνο μὲ τὰ πα-
λιὰ καὶ τ' ἀνισα σπιτία του καὶ μὲ τὴ
φτωχικὴ του ἐμφάνισιν εἶνε σὰν καρφω-
μένο πάνω σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς λόφους πού σχη-
ματίζουν ἓνα ἀμφιθέατρο ὅπου ὁρᾶται
ὁ θαυμάσιος ναὸς τοῦ Σαζζέντε. Χωρὶς
νὰ ρωτήσῃ κανένα γιὰ τὸ δρόμο, ἡ Νατα-
λία προχώρησε σὰν ταξιδιώτισσα πού
βαδίζει σὲ τὴν τύχη. Ἐστὶ ἀνέθηκε τὶς
σκάλες ἐνὸς γαλασμένου καὶ γεμάτου ἀπὸ
λάσπης δρόμου. Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ὁ δρό-
μος ἦταν πιά μονοπάτι πού περνοῦσε ἀ-
νάμεσα ἀπὸ ἀμπέλια καὶ κήπους. Στὶς
ψηλότερες σημείας τοῦ λόφου ἡ Ναταλία δι-
έκρινε τὸν Ἑλλεν Ρόκ πού προηγείτο κομ-
μιὰ ἑκατοστὴ μέτρα.

Θέλοντας ἡ Ναταλία ν' ἀποφύγῃ τὸ θῶ

— Ἐσὺ ἔκανες τὸν καυγά;
— Ὁχι, κύριε ἀνακριτὰ ἐγὼ εἶμαι
ὁ αὐτόπτης μάρτυς.

ρυβὸ πού θὰ γινόταν γύρω της καὶ τὶς
ἀνακρίσεις πού θὰ ἐπακολουθοῦσαν, δὲν
εἶπε λέξι στὸ πανδοχεῖο γιὰ ὅτι τῆς εἶχε
συμβῆ τὴ νύκτα. Ἐν τούτοις ἡ ἀγωνία
πού εἶχε δοκιμάσει κι ὁ πυρετὸς τοῦ φο-
βου πού τὴν εἶχε παραλύσει ἔμειναν ὁλο-
ζώντανα στὴ μνήμη της καὶ τῆς προκα-
λοῦσαν ἀκόμη ρίγη... Ἡ θέα τοῦ Ἑλλεν-
Ρόκ τὴν καθυστέρησε μὲ μιὰς. Αἰσθανόταν
τὸν ἑαυτὸ της ὑπὸ προστασία. Κανένας
κίνδυνος δὲ θὰ μποροῦσε πιά νὰ τὴ θιγῇ. Κι
ὅλα μπαίνουν σὲ τάξι μιὰ πού ἐκείνος ἦ-
ταν κοντὰ καὶ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τὴ φῶ-
νὴ της. Πολὺ λίγο τὴν ἐνδιέφερε τὸ ἂν
ἦταν ἡ ὄχι ἐραστὴς τῆς τραγουδίστριας,
καὶ δὲν αἰσθανόταν καμμιά ταπεινώσι βρὶ
κοντὰς ἐκεῖ καὶ πάλι ἐκείνη τὴ γυναίκα.

Πέρασε μπρὸς ἀπὸ ἓνα σταυρὸ πού ἦ-
ταν στημένος σ' ἓνα σταυροδρόμι. Πρὸς
στιγμὴν δίστασε σὰν νὰ μὴ ἤξερε ποῖος
ἦταν ὁ σωστός δρόμος. Κατόπιν ὅμως πῆ-
ρε τὸ δρόμο πρὸς τὰ δεξιὰ κι ἐξαφανίσθη-
κε. Ἡ Ναταλία μὲ γοργὸ βῆμα πέρασε
τὸ σταυροδρόμι. Σ' ἓνα φράχτι κατωμέ-
νο ἀπὸ κλαδιά ἀγριοχουρμαδίας, ἦταν μιὰ
ἐξυλιν πινάκισα στὴν ὁποία διάβαζε κα-
νεῖς: «Κάκια Νιόλτσι». Ἡ Ναταλία ἔσπρω-
ξε τὴν πόρτα. Ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἐνὸς μι-
κροῦ κουδουνιῶ. Στὸ κατώφλι τῆς πρό-
τας τοῦ σπιτιοῦ πού φαινόταν στὸ βάθος
τοῦ Ναταλία εἶδε τὸν Ἑλλεν Ρόκ πού μι-
λοῦσε μὲ τὴν Ἱταλίδα τραγουδίστρια. Ἐ-
κείνος ἀμέσως πῆγε νὰ τὴν προῦπαντήσει.
Ἡ ταραχὴ τῆς μολὶς τῆς ἐπέτρεπε νὰ μι-
σκοκαταλάβῃ τὰ λόγια του. Τῆς ζήτησε συγ-
νώμην γιὰ τὸν τόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνε-
νοῦσε ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κἀν δι-
σφορετικά. Ἡ Ναταλία ὅμως, κατόκρητι,
μολὶς μῆκε στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ρι-
χτηκε σὲ μιὰ καρέκλα μὲ μωρὰντας πιά
νὰ σταθῇ στὰ πόδια της.

— Εἰσθε πολὺ ὄχρη, τῆς εἶπε ὁ Ἑλλεν
Ρόκ. Τί ἔχετε;

— Ἄ, τίποτε, ἀπάντησε ἡ Ναταλία, ἡ
ὁποία ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, συνῆλθε
κάπως καὶ κατάρθηκε νὰ κυριολεκῇ τοῦ
ἑαυτοῦ της. — Δὲν συνδεῖ τίποτε, ἡ καλ-
λίτερα τίποτε πού θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς
ἀπασχολήσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή. Σὲ λίγο θὰ
μάθετε...

Ἐκείνος δὲν ἐπέμεινε. Φαίνεται ὅτι γιὰ
τὸν Ἑλλεν Ρόκ τὸ μοναδικὸ ἐνδιαφέρον τῆς
συναντήσεως ἐκείνης ἦταν ἡ Πασκουαρί-
λια Νιόλτσι. Τὴν συνάντησιν ἐκείνη τὴν εἶ-
γε προπαρασκευάσῃ μόνον καὶ μόνον γιὰ
νὰ φέρῃ ἀντιμετώπιον τὴν Ναταλία μὲ
τὴν Πασκουαρίλια. Κι αὐτὸ γιὰ λόγους
πού θὰ ἐξηγήσασιν.

Ἡ Ναταλία κῦτταζε καὶ τοὺς δύο. Τὸ σκυ-
θρωπὸ πρόσωπο τῆς Ἱταλίδας ἔδειχνε
κάτι τὸ ἀγριο πού τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται
πιο μηχανικὴ ἀπ' ὅτι φανταζόταν. Κι' ἐ-
κείνος εἶχε πᾶσι ἓνα ὄρος ἐχθρικό πολὺ
δυσφορετικὸ ἀπὸ κείνο πού εἶχε ἐλκύσει
τὴν Ναταλία τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς συναν-
τήσεώς των. Ἦταν ἀποροφασμένος καὶ πα-
ρακολουθοῦσε τὶς ἐνδομυχεσ σκέψεις
σὰ νὰ μὴ ἐπρόκειτο τίποτε νὰ τὸν κἀν
νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅλες του οἱ ἐνέργειες εἶ-
χαν καταλήξῃ στὴ συνάντησιν ἐκείνη. Ὅλα
ἔπρεπε μὴ ἀπὸ τὶς δύο νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Λέγε, εἶπε ὁ Ρόκ στὴν Ἱταλίδα.
— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ ἓνα ἀπότο-
μο ξέσπασμα. Ὅτι, ἔκανα μέχρι τὴ
στιγμὴ αὐτὴ τὸ ἔκανα παρὰ τὴ θέλησί
μου. Δὲν θέλω πιά νὰ σὰς ὑπακούω. Ἀ-
φήστε με.

Τὴν κτύπησε ἀνάλαφα στὸν ὤμο:
— Ἀκούσε καλά, Πασκουαρίλια... Τὸ
βράδυ πού μιλήσαμε στὸ καμπαρὲ στὶς
Κάννες δὲν εἶχε καμμιά δυστυχία γιὰ
μένα καὶ δὲν ἀνηθῆκες τὶς σχέσεις σου
μὲ τὴ συμμορία τοῦ Ἑριχώ. Ἀπὸ τότε
σὲ ἀνάγκασα νὰ μὴ ἀποκαλύπτῃς κι' ἄλ-
λα πράγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνάγεται
ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἦσουν ἐδῶ, πρὸ δύο ἐ-
τῶν καὶ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ πού ὁ πριγκήψ
τῆς Ἑριχώ ἐπῆγε σπουδατικὸ ρόλο στὴ
ζωή σου. Αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις μὴ
ὑποσέθηκες ὅτι θὰ τὶς συνεπληρώσεις μὲ
λίς φθάνεις στὸν τόπο σου. Τώρα Πά-
σκουαρίλια δοκιμάστε στὸν τόπο σου.
Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπό-
σχεσί σου. Λέγε τώρα ὅτι ἐξέρεις.

Καὶ κάνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 19.

πιο μαλακό επανέλαβε:

— Λέγε Πασκουαρίλλια. 'Από μένα δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. 'Όταν μου πής ότι ξέρεις και βεβαιώθω ότι είπες αλήθεια, τότε θα είμαι με το μέρος σου και με το μέρος της οικογένειάς σου. Λέγε Πασκουαρίλλια.

Η Ναταλία έβλεπε στο πρόσωπο της νεαρής 'Ιταλίδας την εντύπωση που της έκαναν τα λόγια του 'Ελλεν-Ρόκ. Τα χαρακτηριστικά της χαλαρώθηκαν κι η γκριμάτσα του πείσματος που είχε χαραχθεί στα χείλη της εξαφανίστηκε. Είτε το ήθελε είτε όχι εγκαταλείφθηκε στην ήδονή της υπακοής κι εκείνα που άρνιόταν με τόσο πείσμα να πη προηγουμένως, τώρα τα έλεγε με τη μέθη μιας απεριγραπτής ευχαρίστησης.

— Τον αγαπάς, σκέφθηκε η Ναταλία, χωρίς όμως ζήλια. Είναι ανίσχυρη να του αντίσταθ.

Η 'Ιταλίδα άρχισε να λέγει:

— Πριν από δυο χρόνια ποτέ δεν είχα λείψει από το Καστελσεράνο όπου η μητέρα μου είχε εγκατασταθεί μετά το θάνατο του πατέρα μου που ήταν 'Ιταλός δημοσίου υπαλλήλου. Είμαστε δύο αδελφές, η μεγαλύτερη η Λαϊτίσια κι εγώ. Ζούσαμε κι οι τρεις μας από κάποιο μικρό εισόδημα που έχουμε και η μητέρα για να μας ανατρέψει έπλεκε νταντέλλες. Μας έλάτρευε και προ παντός την μεγάλη μου αδελφή η οποία ήταν και εξοκολουθεύ να είναι πεντάμορφη. Μπορεί να την ήθελε σε λίγο την καυμένη την Λαϊτίσια και θα καταλάβατε τον πόνο μας και το μίσος μας. Ναι, το μίσος μας! Είμαστε τόσο ευτυχισμένες, τόσο χαρούμενες κι οι τρεις μας!... Η Λαϊτίσια γελούσε πάντοτε και τραγουδούσε.

Η νεαρή 'Ιταλίδα σταμάτησε για λίγο και κατόπιν εξηκολούθησε:

«Μια Τρίτη, περί τα τέλη του Μαρτίου, είχαμε δουλέψει σε κάποιο αμπέλι, μας που το καλλιεργούσαμε μόνες μας. Δεν είχαμε καμμία μα άπολύτως καμμία άνησυχία, αν και θα έπρεπε να έχουμε από το ότι είχαμε δη δυο άνδρες κρυμμένους ανάμεσα στα ψηλά χόρτα του διπλανού γαρφαριού. Την παρουσία εκείνων των δυο ανθρώπων την αποδώσαμε σ' ερωτικούς λόγους, γιατί είναι αλήθεια ότι πολλοί μας κορόιταν. Το βράδυ φάγαμε με τη μητέρα μας και τη νύκτα άκουσα το σκύλλο μας να γαυγίζει. Δεν έδωσα καμμία σημασία γιατί αυτό γινόταν συχνά και μόνο το πρωί άνησυχισα πολύ όταν είδα, πως η Λαϊτίσια δεν είχε κατεβεί ακόμα από το δωμάτιό της. Τό είπα στη μητέρα κι άνεβήκαμε μαζί στο δωμάτιό της Λαϊτίσιας. Το δωμάτιο ήταν άνω-κάτω και η Λαϊτίσια δεν ήταν εκεί! Το μάτι μου έπεσε στο παράθυρο. Ήταν ορθάνοικτο κι ένα από τα τζάμια του σπασμένο. Προχώρησα προς το παράθυρο κι είδα μια σκάλα στο τοίχο.»

«'Ο 'Ελλεν Ρόκ κι η Ναταλία άκουγαν προσεκτικά. Η Ναταλία σκεπτόταν ότι κι αυτή την προηγούμενη νύκτα είχε υποστεί επίθεση κατά τον ίδιο τρόπο.»

— Κανένα 'Χνος; ρώτησε ο 'Ελλεν-Ρόκ.

— Κανένα.

— Το καταγγείτε το γεγονός;

— Βεβαίως. 'Εγιναν μάλιστα κι άναγκρίσεις.

— Και το αποτέλεσμα;

— 'Αποτέλεσμα κανένα. 'Όλες οι έφωνες που έγιναν δεν έφεραν στο φως τίποτα άπολύτως. 'Εβρεξε τη νύκτα κι έτσι χάθηκε κάθε ίχνος.

— Και οι δυο εκείνοι άνδρες;

— Δεν μπόρεσαν να τους βρούν.

— Κι όμως μάς είπες ότι σε λίγο θα μπορούσαμε να δούμε την αδελφή σου.

— Ναι, θα την ήθελε. Είπε με τη μητέρα μου στην ένοχή.

— 'Όποτε μετά την άπαγωγή ή αδελφή σου ξαναγύρισε;

— Ναι, ύστερα από δέκα πέντε μέρες.

Την είδα να περνά τους δρόμους τοι χωριού χορεύοντας, τραγουδώντας, γελώντας και σηκώνοντας τα θουστάνια της!... Η δυ

στιχισμένη είχε τρελλαθεί!

— Η μητέρα μου άρρώστησε, έρχια

— Και δεν μου λές, Πασκουαρίλλια,

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 20.

—'Ετσι βρήκα τον τρόπο να γλυτώσω από τις σκοτούρες όταν δυο πελάτες μου διαμαρτύρονται ταυτόχρονα.

—Τόν βλέπεις αυτόν; Τρελλός μου φαίνεται, αφού περιτάνει τον Ναπολέον. Λές και δεν... ήξερα το γυιό μου!

να ξαναλέγη ή νέα. Είκοσι εβδομάδες πάλαψε μεταξύ ζωής και θανάτου. Νομίζω πως μόνο ή ιδέα της εκδίκησης έσωσε τη μητέρα μου από βέβαιο θάνατο και κράτησε κι εμένα. Σκύδοντας πάνω από το προσκέφαλό της έλεγα στη μητέρα μου: «Γίνου καλά! Θα εκδικηθώ. Σου το όρκίζομαι! 'Εσύ θα περιποιηθείς τη Λαϊτίσια και γά θα ψάχνω να πάρω εκδίκηση». 'Από τότε στη σκέψη μου δεν υπάρχει τίποτ' άλλο από την εκπλήρωσι αυτού του καθήκοντος. Πώς όμως θα μπορούσα να πετύχω εγώ κάτι εκεί όπου ή Δικαιοσύνη δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα; 'Ισως να μη εύρισκα ποτέ το γνωστό δρόμο που θα έπρεπε ν' ακολουθήσω στις έρευνές μου αν μια μέρα δεν έρχόταν στο σπίτι μου να με λητήση ένα κοριτσάκι που τό είχε στείλει μια πλούσια χήρα ή 'Αννίτα, ή οποία είχε πολλά κτήματα εδώ κοντά. Η 'Αννίτα βασανιζόταν από μέρες από ένα δυνατό πυρετό κι ο γιατρός άπελπισμένος πια για τη σωτηρία της την είχε εγκαταλείψει. Η 'Αννίτα με ήθελε για να μου εμπιστευθεί κάποιο μυστικό και να μου δώση μερικές πληροφορίες που όπως έλεγε της άκουσε τυχαίως. Μου φαίνεται όμως, έπειτα από πολλές σκέψεις, ότι δεν είχε άκούσει τυχαίως.»

Η Πασκουαρίλλια διέκοψε άπτόμα την αφήγησή της σάν να είχε κουρασθεί ή σάν να την έτυπε ή συνείδησί της. 'Ο 'Ελλεν Ρόκ πιεζόμενος από την άναγκη να μάθη μέχρι τέλους τα γεγονότα άρχισε να της κάνει ερωτήσεις:

—Και δεν μου λές, Πασκουαρίλλια,

σου άπεκάλυψε το μυστικό;

— 'Εν μέρει, γιατί δεν της έμεινε καιρός ήταν πολύ εξαντλημένη. Μου είπε μόνο ότι έντελώς τυχαία άγνώριζε το όνομα του ενός εκ των δυο ανθρώπων που μας παραμόνευσαν και κατόπιν άπήγαγον την Λαϊτίσια.

— Και σου είπε το όνομα του ανθρώπου εκείνου;

— Ναι, είναι ο ύπαρχηγός Μπονιφάς.

— 'Ο ύπαρχηγός Μπονιφάς; φώναξε ο 'Ελλεν Ρόκ. 'Ο περιπλανώμενος τραγουδιστής; Αυτός που προστόμασε την έπίθεση εναντίον της δίλλας Μιραντόρ; 'Ο συνέννοχος του πρίγκηπα της 'Ιερικώ;

— Μάλιστα.

— Τόν γνωρίζεις;

— Ναι. Είναι ένας Κορσικανός καπετάνιος και ξάδελφος της μητέρας μου που έρχόταν ποτέ-ποτέ και την έβλεπε. Κατόπι διηύθυνε θιάσους περιπλανωμένων τραγουδιστών και έπειδή ήξερα ότι εγώ τραγουδώ και παίζω κιθάρα, μου πρότεινε να με πάρη μαζί του. 'Όταν έπειτα από δυο μήνες από την άπαγωγή της Λαϊτίσιας, ήρθε και πάλι να μας ύψ, εγώ δέχθηκα την πρότασί του.

— Με ποιά σκοπό; Να τον εκδικηθής;

— Για να φθάσω μέσω αυτού στον πρίγκηπα της 'Ιερικώ!

— 'Εχεις την γνώμη ότι άπήγαγε την αδελφή σου για λογαριασμό του 'Ιερικώ;

— Η διαβεβαίωσις της 'Αννίτας ήταν σαφής στο σημείο αυτό. 'Ο 'Ο 'Ιερικώ είχε δη πολλές φορές την Λαϊτίσια κι ήταν έρωτευμένος μαζί της.

— 'Όποτε ο πραγματικός ένοχος είναι ο 'Ιερικώ;

— Βεβαίως. Κι αυτόν άκριβώς ζητώ, μένοντας κοντά στον ύπαρχηγό Μπονιφάς δυο χρόνια τώρα. 'Εκαν τα πάντα για να φτάσω κοντά του. Δέχτηκα να γίνω συνέννοχος του Μπονιφάς στις έπιχειρήσεις του. Κι όμως δεν μπόρεσα να φθάσω στον 'Ιερικώ. Ζή άπομονωμένος και διευθύνει από μακριά τη συμμορία του. Είναι άδραστος και δεν θα μπόρεσω να τον βρώ.

— Θα βρεθεί! είπε ο 'Ελλεν Ρόκ. Αυτό σου το όρκίζομαι. Δεν ήρθε άραγε εδώ την ίδια εποχή με τον Μπονιφάς;

— Ναι, άλλ' αυτό τώμαθα άργότερα. 'Εμαθα ότι ήταν στα περίεργά όταν δέχθηκα την πρότασι του Μπονιφάς.

— Την ίδια εποχή που ο κ. Μανόλσεν ταξίδευε σ' αυτήν εδώ την περιφέρεια;

— 'Ακριβώς. Μιά ήμερα, στις 18 Μαΐου συνήντησα, στο δρόμο κάποιον κύριο που έρχόταν από το σταθμό και με ρώτησε αν υπήρχε εκεί κοντά κανένα πανδοχείο. Του είπα να πάη σ' εκείνο που μείνατε και σεις δεσποινίς. Κι έμεινε στο δωμάτιο που είναι από πάνω από το δικό σας. Στις 10 τόν είδα στο δρόμο του ναού του Σετζέντε να κουδεντιάζη με τον Μπονιφά και με κάποιο άλλο άτομο που δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω τα χαρακτηριστικά του. Τους παρακολούθησα, αλλά στη καμψη του δρόμου το άτομο εκείνο εξαφανίστηκε. Στις 20 βρήκαν νεκρό τόν ξένο κύριο στα σκαλιά του ναού. Το όνομα του νεκρού εκείνου ήταν Μανόλσεν. Τρεις ήμέρες άργότερα διάβασα στις έφημερίδες τη βράσι του 'Ιερικώ στην άκτι της Μαροαίας.

Η Ναταλία έβγαλε από τη τσάντα της μια φωτογραφία την οποία μόλις είδε ή 'Ιταλίδα είπε:

— Μάλιστα! Είναι ο κύριος που μου μίλησε. 'Ο Μανόλσεν! Φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλλο με άνοιχτό γκρι χρώμα.

— Ναι ναι, είπε ή Ναταλία, ήταν ο πατέρας μου. Και όπως λέτε δεσποινίς, τόν είδατε να συνομιλή με τον Μπονιφά και με εκείνον τον άγνωστο που θα πρέπει να είναι ο 'Ιερικώ;

— Βεβαίως. 'Ο ύπαρχηγός Μπονιφάς μου είπε ότι προσέφερόν να κάνει τόν οδηγό στον κ. Μανόλσεν στην έπίσκεψί του στο γαό, αλλά εκείνος άρνήθηκε. 'Ο Μπονιφάς ήταν με τόν 'Ιερικώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

Χρονογράφημα

Ένας αλήτης ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

«'Ανθρωπος αλήτης δεν πιάνει ποτέ φίλια με κανένα που να μην είναι ομοίός του» κάτι τόν απρόσχευι πάντα μακριά: μια αντίπαθεία έμφοτη για τόν άλλον που στέκει καλύτερός του πάντα ύποπτεύεται και διασείει και φοβάται κι' αυτό το δώρο σου ή τη συμπάθειά σου μη τού βγθ ή κακό. 'Υπάρχουν όμως αλήτες και σ' άλλεςκατηγories όντων, όπως λόγου χάριν στις γάτες και τα σκυλιά. Ζούνε ανάμεσα στην ανθρώπινη κοινωνία χωρίς να δένονται με αγάπη και φίλια, άδέσποτα κι' ελεύθερα, δίχως να είναι ύποδουλωμένα στον άνθρωπο όπως οι άλλοι όμοφυλοι τους και δίχως να κρέωνται άπ' την εισπληχνία του. Δεν ζητάν' άρπαζόν όπου βρίσκουν γιατί το θεωρούν δικαίωμα της ζωής αναφαίρετο. Είδα ένα τέτοιο προχές που τριγύριζε, έβλεπα βέβαια από το κέντρο, όπου ξέρει ότι δεν είναι δεκτικός και μόνο κλωτσιές, ζεματίσματα και μπαστούνιες είχε μάθει να δέχεται. Τόν συναπάντησα λίγο πιο έξω απ' την πόλι, εκεί που άνασκούλευε τα σκουπίδια για να βρή τόν έπιούσιον.

Στάθηκα, τόν κιντάξα, και τουδείξα απ' άρχης πως δεν είμαι έχθρος και πως με τραβάει προς τη φυλή του μια συμπάθεια παλαιά...

Βοωμερός, πασαλειμμένος, με κιτρινωμένο το τουμάρι του, το άσπρο από λάσπες και βρώμες, τραβήχτηκε άπτόμα παράμερα μ' ένα σάλτο και με κύτταξε με τα τσιμπλικά μάτια του ύποπτα φοβισμένη σά να μουλεγε:

—Δεν ξέρω τί σόι άνθρωπος είσαι, έχω πάθει πολλά από κάτι τέτοιους σάν και σένα. Παντού ο άνθρωπος είναι κακός. Χτυπάει, δέρνει, μαχαιρώνει, κλωτσάει τα σκυλιά και τόν όμοίό του. Δεν μπορώ χωρίς ν' σε ξετάσω, ν' αφήσω να ζυγώσης κοντά μου. Δεν μ' άφινεις ήσυχο στ δουλειά μου; Δεν σου ζήττω τίποτα. Μη μου ζητάς και σύ, και τράβα το δρόμο σου.

Δεν τό είπαε στη γλώσσα την ανθρώπινη βέβαια. 'Αν μπόρεσε έτσι να μιλή, δεν θα ήταν ελίκρινής: θα μουλεγε ψέμματα. Είχε σταθή πέντε-έξη ήμέματα μακριά μου, ώστε νάχει όλον τόν καιρό κι' όλη την έλευθερία στις κινήσεις του εξέτασε όλους τους δρόμους που μπορούσε για πάση αν ή τα πράγματα του έρχονταν άκούρα κι' ανάποδα, αν ήμουν κι' εγώ, ένας απ' τους πολλούς κακοποιούς ποιίγε γνωρίζει. 'Επειτα κάρφωσε τα δυο έκφραστικά αν και βρώμικα μάτια του άπάνω μου και άσπρότάν σά να μ' εξέταζε προσεκτικά κι' έπίμονα. Την πρώτη μέρα σταμάτησάμε ως εκεί τις γνωριμιές μας.

—'Αιρίο τού είπα σε ξαναβλέπω!

—'Όπως άγαπάς' μου άποκρίθηκε με τα μάτια πάλι.

—'Αν τό ίδιο σύστημα ακολουθούσας, και οι γνωριμιές τών

ανθρώπων, πολλά κακά θα μπορούσαμε να προλάβουμε. 'Αλλιώς βλέπεις άνοίγουμε άμέσως τις άγκύλες μας άνοίγουμεχέρια, κι' άφίουμε τα χείλια μας να πάρουνε τη πρώτη γκυριά: τσα τση ψεύτικου μεϊδιώματος και την παθαίνουμε.

Με τόν άδέσποτον αυτόν, τόν αλήτη, χρειαστήκαμε πέντε όλόκληρες ήμέρες άναγνωρίσεως άμοιβαίας για να προσεγγίσουμε στοπρώτο στάδιο γνωριμίας. 'Όπτε τώ ψωμί σε φετάνια έτοιμο, ούτε τα κοκκαλάκια από μπριζόλες τού φερές, ούτε το τσανάκι με έκλεκτούς μεζέδες που τού κουβάλησα διπλωμένο σ' έφημερίδα, κατάρθωσαν να γίνη πιο γλήγορη ή γνωριμία μας.

—Δεν έχουμαι άν δεν κάνεις πού πέρα απ' το πιάνο. Δεν σου έπιπρέπω ν' άπλώσης χέρι άπάνω μου, δεν ξεδιάλυνα ακόμα αν είναι αλήθινός φίλος τού σκύλου — αλήτη, ή μου παίζει κανένα άσχημο παιχνίδι ν' εξαελαστώ και να μου δώσης την κλωτσιά. 'Ετσι την έταθα απ' άλλους. 'Εσείς οι άνθρωποι έχετε μέσα σας το διάβολο. Γιατί μ' έχουν κλωτσήσει, πετροβολήσει, ζεματίσει με καυτό νερό; Γιατί μου δέσανε τενεκέ στην ούρά; Γιατί κάνουν κού...κού για να μου οργισούν οι άλλοι σκύλοι που κάνουν άφασαυτό των;

Πέντε μέρες χειράστηκα. Τα τέσσερα μέτρα γίνηκαν τρία, δυο, ένα. Ζυγώσαμε ο ένας τόν άλλον. 'Όταν άπλωσα τώ χέρι, δεν τραβήχτηκε. 'Ενα άδιόκοπο κύνημα της κολοδής οίσας του μουδείξε ότι με είχε καταλάβει με είχε αναλύσει στην έντέλεια.

Φαίνεται καλός. Μοιάζει ν' αγαπάς τα ζωα και ιδιαίτερα να συμπάθης έμάς τους αλήτες. 'Οφθαίνομαι και μου φαίνεται πως δεν γεμίζω αϊτή τη σορά. 'Αφισε άσυριο... ν' ιδούμε και μ' μπορεί να σου χαρίσω την καρδιά μου.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, τέλος πάντων, χωρίς να έπιμένω ενώ προσποιόμουναι τόν άδιόφορο, ένιωσα κάτι ζεστό ν' άκούσπαί άπάνω στο χέρι μου. Ήταν ή γλώσσα του, που μου πρόσφερε το πρώτο φίλημα με τόν τρόπο τών σκύλων. Τόν χάδεψα εκεί που άρέσει σ' όλους τους όμοίους του πίσω στ' αϊτή και τώ γάδεμα τούτο, σφράγισε τη φίλια μας που την έωτάσαμε με μια καρβαθιά έχειλη με τους πιο παφινάτους μεζέδες τών σκύλων. 'Επειτα, 'Επειτα έαπλώθηκε στή σκαλοπάτια της εξώπορτας τού σπιτιού μου και μοιόριξε μια ματιά γεμάτη είνγνωμοσύνη.

—'Ο,τι και να μου κάνης εσύ θα μένω. Δεν πάω πουθενά. Σ' αγαπώ! Τό κατάλαβες; Τί άλλο θέλεις;

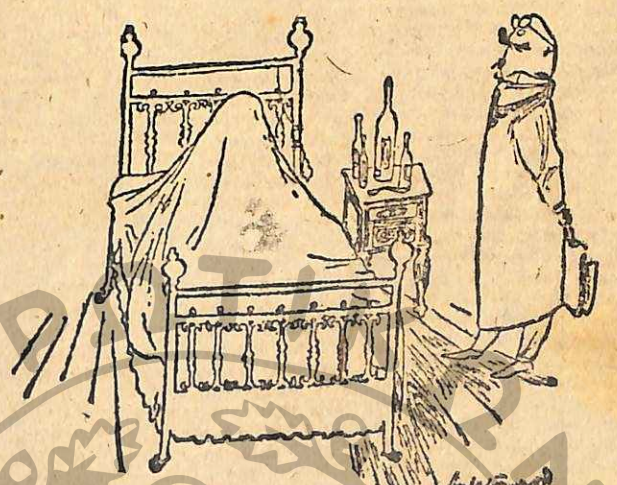
Και πραγματικά. Τί άλλο καλύτερο θέλει ένας άνθρωπος παρή να κατορθώσει ν' αγαπηθεί από ένα ζωάκι!

ΛΑΥΡΑΣ

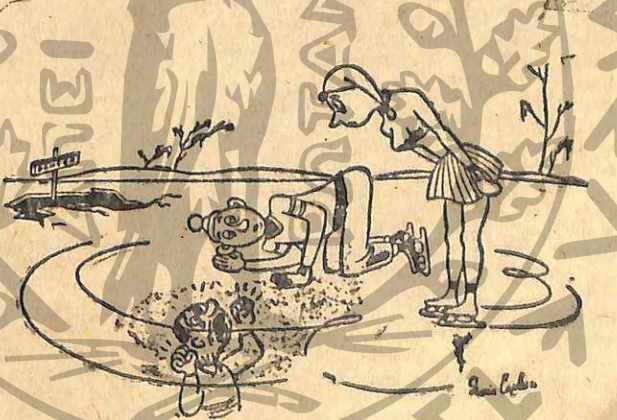
Ξένο χιοῦμορ

— Κάθε φορά που τού ένω το λογαριασμό, κάνει πάντα έτσι!...

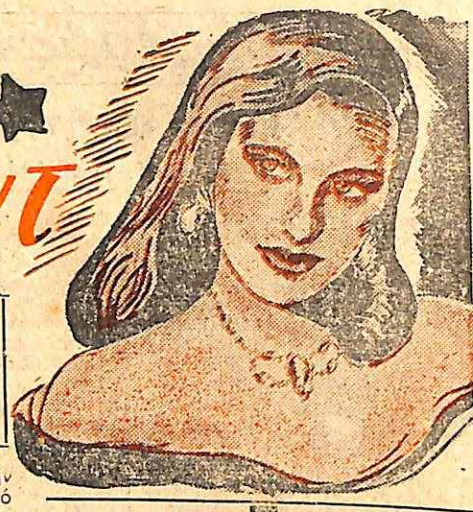

— Μία στιγμή, γιατρέ μου, να άποτελειώσω την εμφάνισή του φίλου!...

— Ούτε λέξι δεν καταλαβαίνω απ' ό,τι μου λέει!...

ΖΗ ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ Χόλλυγουντ

Το μόλις έκδοθεν άριστουργηματικόν
μυθιστόρημα του συγγραφέως της
«ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΛΗΠΠΙΚ'Σ»

Μωρίς Ντεκομπρά

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ «ΕΘΝ ΑΘΗΝΑΙ» ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ : «Οταν κάτω από τὰ τρομερά πληγμένα των χιτλερικών μηχανοκινήτων φεγγών και των Στούκας οι συμμαχικές γραμμές στο Βέλγιο διεσπώντο και οι βοετανικοί σχηματισμοί υπεχώρουν εν άταξία, ένας Άγγλος υποσημναγός φθάνει στο μοναστήρι των καλοναϊών Μπεγκινάζ — κοντά στη Μπρούξ του Βελγίου — κι ο ιερέας του παρεκκλησιού του μοναστηρίου για να τον σώσει από τους Γερμανούς, του δίνει να φορέσει ράσα. Για να είναι όμως πιο ασφαλής, επιβάλλει σ'ον υποσημναγό να κάνει αυτός την λειτουργία. Τα πρώτα τμήματα των γερμανικών προφυλάκων μπαίνουν στην εκκλησία. Ο υποσημναγός — ιερέας συνεχίζει τη λειτουργία διαβάζοντας τὰ λατινικά κείμενα της εκκλησίας άκουγk τη λειτουργία, με την κτυπητή άγγλική προφορά. Οι Γερμανοί όμως δεν τὸ αντιλαμβάνονται. Μία όμως από τις καλογριές που γονατιστή κάτω από τὸ σκοτεινὸ θόλο ζήτησε να κοινωνήσει. Ο υποσημναγός χωρίς να τὰ χάσει πήγε κοντά στην καλογριά πουταν μία γυναίκα υπερέχου καλλονής. Μόλις ο υποσημναγός με τὰ ἱερά αμφια έσκυψε για να κοινωνήσει την καλογριά, εκείνη τὸν εἶπε σὲ άπταιστα άγγλικά : «Πάτερ μου, εἶνε πολύ επικίνδυνο τις ἡμέρες αυτές να χεστε στο χέρι σας τὴ μετάλλινη πλάκα της ταυτότητος "Άγγλου άεροπόρου!". Κατάπληκτος ο υποσημναγός κατέβασε τὸ μαυκί του για να κρυφή την άγγλική ταυτότητα που εἶχε σὸν καρπὸ τοῦ χεριού του. Καὶ παρουσία των Γερμανῶν στρατιωτῶν που βρίσκονταν άκόμη στην εκκλησία, ἡ ώρα καλογριά εἶπε καὶ πάλι με ψθυριστή φωνή σὸν υποσημναγό : «Σὲ πέντε λεπτά να εἰσθε στο εξουολογητήριο!». Αυτό κι εἶνε. Ἐκεὶ ἡ καλογριά τοῦ απέκάλυψε ότι ἦταν Άγγλίδα που ἔχον τας πιά βαρεθῇ τὸν κόσμο ἐμάνεζε στο μοναστήρι ἐκεῖνο. Ἡ καλογριά ἡ οποία δεν απέκάλυψε τὸ δνοῦά της σὸν υποσημναγό τοῦ εἶπε ότι σὲ μισή ώρα να εἶνε μπροστά στο σπῖτι μίας φίλης της με τὴς οποίας τὸ αυτοκίνητο θα κατῶρθαν να φθάσουν χωρίς να τοῦς πιάσουν οἱ Γερμανοὶ στο Παρίσι. Αυτό κι εἶνε. Τὴν ἄλλη μέρα κάτω από πολλές περιπέτειες ο υποσημναγός μαζί με τὴν καλογριά καὶ τὴν φίλη της ἦσαν στὴ Παρίσι. Τὴν επομένη τὴς ἀφῆξεν τῶν ο υποσημναγός, που εἶχε διαταγῇ να παρουσιασθῇ στην αεροπορικὴ βάση της Χάβρης. Ἐστελε εἶνε γράμμα στη καλογριά με τὸ όποιο τὴν εὐχοιστοῦσε. Μαζί με τὸ γράμμα της ἔστειλε κι ἕνα μπουκέτο λουλουδία. Ο υποσημναγός υπεγράφει στο γράμμα : «Εντρυον Ρόουλισον». Ἐτσι ἡ καλογριά κάτω από τὴν ἐπίδρασι της απόδοτης ἐμφανίσας στη ζωὴ της τοῦ υποσημναγοῦ Ρόουλισον ἀποφασίζει να ἐγκαταλείψῃ τὸ μοναστήρι.

Ο Πόλεμος συνεχίζεται. Στη Νέα Ὀρκοκ φθάνει ἕνα υπερωκεάνειο από τὴν Εὐρώπη καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἀ-

νακαλύπτουν μεταξύ των ἐπιβατῶν τὴν λαίδη Διάνα Γουάιναν που ζούσε νιν ἀποτραβηγμένη στο μοναστήρι των καλογραιῶν τοῦ Μπεγκινάζ. Αὐτὴ τὴν ἴδια λαίδη Γουάιναν τὴν ὠνόμαζαν κά ποτε «Μαντόνα των Σληππικ'ς».

2ον

— «Ω! Μὰ τότε τὸ πράγμα γίνεται πολὺ ἐνδιαφέρον!

— Ἡ λαίδη Διάνα εἶνε κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Ἰνδερνες καὶ χήρα τοῦ μακαρίτη λόρδου Ουάιναν που ἦταν χροῖνα πρέσβυς της Ἀγγλίας στην Περούπολι της παλῆς Ρωσίας. Ὑστερὸς από μιά τραγική ἐρωτικὴ περιπέτειά της στη Βενετία ἡ λαίδη Διάνα ἀποτραβήχτηκε στο μοναστήρι τοῦ Μπεγκινάζ που σοῦ εἶπα.

— Τζωρτζ, παιδί μου, μ' ἔσωσες! Χωρίς τις πληροφορίες σου ἡ ἔχανα τὴν καλύτερη ἐπιτυχία της δημοσιογραφικῆς μου καριέρας. Μ' ἔνν, σάλο θα βρεθῶ στην καμπὴ αὐτῆς της κοσμικῆς καλογρίας καὶ σὲ μιά ώρα θα στείλω ἕνα ρεπορτάζ που θα κάνω τοῦς συναίφους κάθε κοσμικῆς στήλης να χάσουν τὰ νερά τους...

Κί' ο χόντρο-Ἐρικ, ὁ δημοσιογράφος, ἄφησε τὸ ἀκουστικό καὶ φώναξε τὸν φωτορεπόρτερ τοῦ κινηματογραφικοῦ πρακτορείου ἐπικαιροτήτων «Κλαντίορ» που περνοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη :

— Ψί! φίλε... Ἀκουσε. Θέλεις μιά ἀποκλειστικότητα που να σὲ κάνῃ νὰ εἶς με τὴν ψυχὴ σου : Πάρε τὸ καθουοιστήρι σου κι ἔλα στη καμπὴν 47.

— Κομπίνια 47; Τί εἶνε; Ὑπουργός;

— Κάτι καλύτερο. Μιά καλόγρια!...

— Κοροβδεύεις; Δεν ἔνω καιρό για χάσιμο...

— Βλάκα! Εἶνε ἡ Μαντόνα των Σληππικ'ς.

— Ποιά;

— Δεν ξέρεις τὴ Μαντόνα των Σληππικ'ς;

— «Οχι.

... Καὶ θές να λέγεσαι ρεπόρτερ των κινηματογραφικῶν ἐπικαιρῶν καὶ γνώστης των ευρωπαϊκῶν ἐποθέσεων! Σὲ λυπάμαι, καὶμένε! Μάθε ότι εἶνε κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Ἰνδερνες χήρα Ἀγγλου πρεσβετοῦ. Ἐρὸ πολλοῦ καιροῦ σκότωσε ἕνα γονδολιέρη στη Βενετία κατόπι εἶνε καλογριά καὶ τώρα ἦρε εἰδὼ για να ἐρασθῇ σὲ κα ποιο ἐργοστάσιο πυρομαχικῶν στο Ντητρόιτ.

— Ἀστείεςσαι;

— Ο φωτογράφος ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα κι ἄσπεσε τὴ μηχανή του.

— Τί νοῦμερο ἔχει ἡ καμπὴν της;

— Ἐλὸ μαζί μου.

— Τὴν γνωρίζεις;

— Βεβαίως.

Σὲ λίγο κτυποῦσαν τὴν πόρτα της καμπίνας ὑπ' ἀρ. 47. Μία γυναικεία φωνὴ ἀπάντησε : — Ἐμπρός!

Ο Ἐρικ ἔμεινε κατάπληκτος στο κατώφλι. Περίμενε νὰ δῇ μιὰ γυναίκα μ' ἄσπο- κλληλιά καὶ βρέθηκε ξαφνικά μπρὸς σὲ μιά περίκομη ξανθὴ γυναίκα σάραντα

χρονῶν ντυμένη μ' ἕνα ταγιέρ μ' ἀπαράμιλλη ἐφαρμογή. Ἦταν ὄρθια κι ἔτοιμη νὰ ἀποβιβασθῇ. Τὸ ὥραίο σὰν Μαντόνας πρόσωπό της ἦταν ἐλάχιστα ρυτιδωμένο. Ἐκτός από ἕνα διαμαντένιο σταυρό, πουταν κρεμασμένο στο στήθος της, δεν φοροῦσε κανένα ἄλλο κόσμημα. Εἶχε τὰ γαλανά μάτια της γυναικῆς που ἀκόμα μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ τὰ αἰσθησιακὴ χεῖλη της ἐρωτοπαθεῖς γυναικῆς που δεν κοκκινίζει ἔστω κι ἂν ἀμαρτήσῃ. Ἐνας ψυχολόγος πὸς ἔμπειρος από τὸν Ἐρικ Μάννινγκς θὰ μάντευε ότι τὸ χαριτωμένο περίδωλμ της πολυσύνθετης ἐκείνης ψυχῆς ἐκρυβε ἕνα πολὺ ἐτερόκλητο μίγμα που ἄρχισε από τὸ θεῖο κι ἔφθανε μεχρι τὸ χυδαίο. Ο Ἐρικ ὅμως ἀντιπροσώπευε τὸν Συνεργαζόμενο Τύπο καὶ δεν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ἐπιδίδεται σὲ τέτοιου εἶδους ψυχολογικὲς παρατηρήσεις, καὶ με τὴ συνηθισμένη του ἀδιαφορία της εἶπε :

— Ἡ λαίδη Διάνα Γουάιναν, ἂν δεν ἀμφιβάλλω...

— Μάλιστα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἀντιπροσώπεῶ τὸν Συνεργαζόμενο Τύπο καὶ λέγομαι Ἐρικ Μάννινγκς. Ο συνάδελφός μου λέγεται Μπέν Τζικμουντ της «Κλαντίορ Φίλμ».

— Χαῖρω πολὺ κύριοι, ἀλλὰ δεν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς ἀφιέρωσω. Μὲ περιμένει τὸ αυτοκίνητο της φίλης μου κυρίας Σώμερσετ Μπράντον για νὰ με πᾶγῃ στο Ντάριν.

— Τὴ γυναίκα που ντυνεται καλλίτερα από κάθε ἄλλη στην Ἀμερικὴ. Πρὶν ὅμως ἀποβιβασθῇ λαίδη Γουάιναν ἔχω ἀπὸλυτὴν ἀνάγκη από μερικὲς λεπτομέρειες της ζωῆς σας.

— Κύρε Μάννινγκς, δεν ἐπιθυμῶ καμμία ἀπόλυτος δημοσίησις. Ἀφῆστε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι για τοῦς κινηματογραφικοῦς ἀστῆρες που ζοῦν ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἀπ' αὐτὴν.

— Εἶνε ἀλήθεια ότι εἶχετε ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια;

— Ναί, στο Μπεγκινάζ, στο Βέλγιο.

— Ο Ἐρικ γύρσε πρὸς τὸν συνάδελφό του καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Ἐχεις τὸ Μπεγκινάζ στις ἐπικαιροτήτες σου;

— Τί εἶνε αὐτὸ πάλι; Σανατόριο;

— «Οχι, μοναστήρι, εἶπε χαμογελῶν τας ἡ λαίδη.

— Ἐκεὶ εἶχате ἀποσυρθῇ ἔξ ἐπῖτας κα ποιου ἐρωτικοῦ πόνου;

— Τὰ μυστικά της; καρδᾶς μου δεν ἐνδιαφέρουν τὰ 100 ἑκατομμύρια των ἀναγνωστῶν σας.

— Ἀπεναντίας λαίδη Γουάιναν. Ὅταν ἡ κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Ἰνδερνες ἐγκαταλείπει τὸ «Ρίτζ», τὸ Μολυνά τὴ Ντωβίλ καὶ τὸ Μπάρρις, τὸ ταγκὸ καὶ τὴ ρουλέττα, ὑπάρχει κάποιο ἀνθρώπινον ἐνδιαφέρον μέσα σ' ὅλα αὐτὰ που συγκινεῖ ἕκατομμύρια γυναικῶν. Σὲς ἀκούω.

Μπέν ἐστὼ θὰ «γυρίσῃ» τὴ ταινία στο διόστημα που ἡ λαίδη θὰ ἀπαντᾷ στις ἐρωτήσεις μου. Προσοχή! Ἐμπρός! Λαίδη

Γουάιναν γιατί σᾶς ἐπώνομασαν Μαντόνα των Σληππικ'ς;

Ἡ λαίδη ἀναστένανε. Καταλάβαινε ότι δεν μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν περιέργεια των δημοσιογράφων καὶ ότι τὸ καλλίτερο που εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ δώσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν πληροφορία που ζητοῦσαν, για ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀναγραφή χονδροειδῶν καὶ φανταστικῶν πραγμάτων. Εἶπε σὸν Ἐρικ νὰ καθῇ ἀπέναντί της κι ἄρχισε νὰ τοῦλέγῃ :

— Τὸν καλὸ καιρὸ που ἡ Εὐρώπη ταναυενόταν μέσα στο δίλημμα τὸ μεταξύ των δύο μεγάλων Πολέμων, ἔπεσα στην κατηγορία των γυναικῶν ἐκείνων που ἡ κατογωγή τους τις διέφθειρε, ὥστε νὰ νομίζουν τὴ ζωὴ ἕνα συνεχὲς γλέντι. τὴν εὐτυχία σὰν σκοποβολὴ καὶ τὴν εὐθύνη των εὐτυχῶν τοῦ κόσμου σὰν παραμῦθι παρηγορίας πρὸς χρῆσι των δυστυχῶν. Ὁ τραγικός θάνατος ἑνὸς ἀνδρὸς που τὸν ἐλάτρευα καὶ που τὸν εἶχα γνωρίσει στην Βενετία μου ἀνοίξε τὰ μάτια. Καταλάβα ἀμέσως ότι ἦμουν ἀνάξια τοῦ χρόματος που ἔφερα, ἀνάξια τοῦ χρυσοῦ που εἶχα κατασπαταλῇ. ἀνάξια τοῦ σεβασμοῦ ἐνός ἐντίμου ἀνθρώπου καὶ ότι θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὸν ἐξαγνισμό των νεανικῶν μου ἀμαρτημάτων στην προσευχὴ καὶ στην περισυλλογὴ!...

— Δεν εἶχате τίποτε περιπέτειες ἄξι-ες λόγου στην Εὐρώπη;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ δεν κοκκινίζω πιά για τὸ παρελθόν μου που δέκα ἐτῶν μυστικῇ ζωὴ τὸ ἐξάγνισε. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦμουν ὥραία κομψὴ καὶ ἐπιθυμητή.

Ο Ἐρικ διέκοψε τὴν λαίδη καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν φωτογράφο τοῦ λέγει :

— Μπέν, ἀκούς; Εἶδες ἀφέλεια!...

Εἶνε ὑπέροχη καὶ ἀσφαλῶς δεν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἕνας παραγωγὸς ταινιῶν σ' ὃ Χόλλυγουντ που νὰ μὴ εἶνε πρόθυμος νὰ πουλήσῃ καὶ τὸ ποικύμιό του ἀκόμα για νὰ της προσφέρῃ τὸ ρόλο πρωταγωνιστρίας.

Ἡ λαίδη Διάνα διεσκέδαζε μ' αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό.

— Κύριε Μάννινγκς, εἶσθε πολὺ καλός, ἀλλὰ τὸ Χόλλυγουντ εἶνε τὸ τελευταῖο μέρος στο ὅποιο θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ πατήσω τὸ πόδι μου. Κάποτε ἴσως νὰ ἔκανῃ μιά τέτοια ἀπόπειρα... Ναί, ὅταν τὰ κοπιμέντα των ἀνδρῶν που λαχταροῦσα ἀπὸ τὸν πόθο, μοὶ προκαλοῦσαν τὸ ρίγος τοῦ κυνηγοῦ που πᾶει νὰ σκοτώσῃ κάποιο θηρίο ἢ κανένα δουλῆ. Βέβαια γνώρισα τὴ χυδαία, τὴ βρωμερὴ τὴν ἀξία περιφρονήσεως χυρὰ τοῦ ματαιόδοξου θηλυκοῦ που σημειώνει σὸν κυνηγητικό του πίνακα ἕνα ἀκόμα θῆρμα. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, τελείωσαν μιά για πάντα...

— Τί λέτε λαίδη Γουάιναν; Σαράντα ὀκτὼ ἔρες εἶνε ἀρκετὲς για νὰ μαζευτῇ μιά δλόκληρη ντουζίνα παλληκοριῶν κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι σας.

— Εὐχαριστῶ κύριε Μάννινγκς, ἀλλὰ εἰτυχῶς ἔχω γιαντρευθῇ ἀπὸ τις μικρές αυτές διασκεδάσεις. Δεν ἤρθα στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἐν καιρῷ πολέμου για ν' ἀρχίσω τὴ ζωὴ τοῦ κοσμικοῦ μανκεν που ἦταν ἡ ζωὴ των γυναικῶν της τάξης μου πρὸ της παγκόσμιας ἀναταραχῆς.

— Μήπως πρόκειται νὰ ἐπιδοθῇτε σὲ κανένα φιλανθρωπικό ἔργο;

— Ναί.

— Στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ; Στὸ «Δέ-μο τοῦ Ναῦτ»;

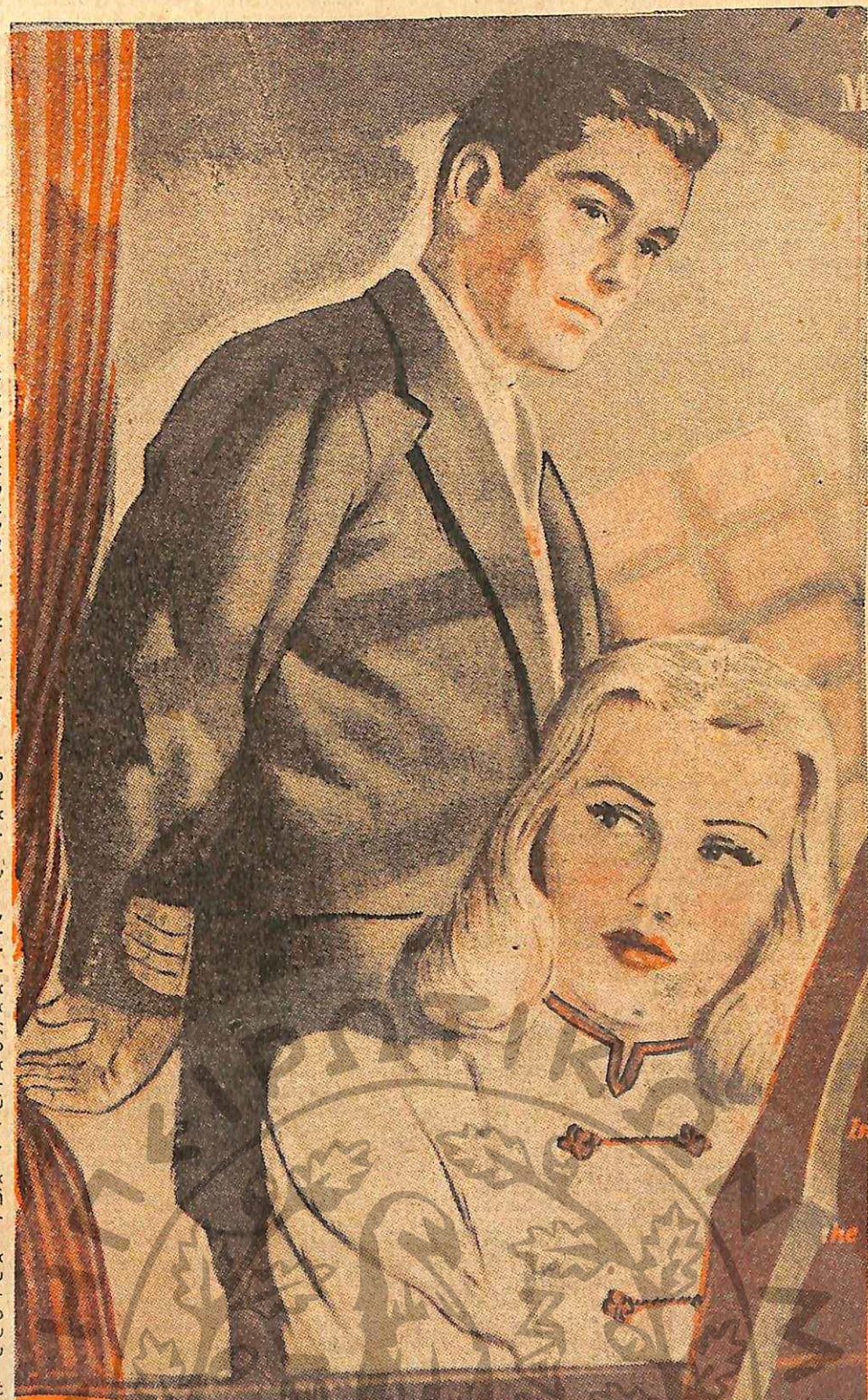
— «Οχι. Στὸ νὰ παρεμποδίσω νὰ μεγαλώσῃ ἡ παρεξήγησις μεταξύ Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἀγγλίας!

— Αὐτὸ πιά εἶνε ἀπροσδόκητο...

— Ἀπροσδόκητο βέβαια, ἀλλὰ ἀναγκαῖο. Οἱ μικροκυβδὲς σ' ἕνα νοικοκυριὸ εἶνε ἐπικίνδυνοι ὅταν τὸ ζευγάρὶ ἀκούγεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐχθρό. Ἡ Χώρα σας καὶ ἡ δικὴ μου εἶνε μπλεγμένες σ' ἕνα ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου. Σὲ μιά ἀπὸ τις φουερώτερες συρράξεις της ἱστορίας τοῦ κόσμου. Κι ὅμως κύριε Μάννινγκς ὑπάρχουν πολλοὶ συμπατριῶτες σας που δεν μᾶς ἀγαποῦν!

— Δεν εἶνε τόσο σοβαρὸ τὸ πράγμα.

— Δεν τρέφετε πρὸς ἑμᾶς τὴ ζωοφῆ κι ἐκχειλίζουσα ἐκείνη θερμότητα που θὰ ἔ-

Ἡ λαίδη ΔΙΑΝΑ δέχθηκε μ' εὐχαρίστησι τοῦς δημοσιογράφους.

πρεπε νὰ μᾶς κάνῃ ἕνα σώμα μπρὸς σὸν κίνδυνο που μοιραζομαστε. Μερικοὶ ἀπὸ τοῦς συγγραφῆς σας δεν αἰσθάνονται καμμία ἀπόλυτος ἀνησυχία προεμένου νὰ γράψουν κάποια ὑπέροχη περιφρόνησι πρὸς τὴν καμένη τὴν γηραιά Ἀγγλία. Κανείς δεν εἶνε τέλειος σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἐχομε δέβαια τοῦς πομπώδεις λόρους μᾶς, τοῦς γελοῖους καὶ φουσκωμένους ἀπὸ στολισμὸ ὅπως ἔχετε καὶ σεις τοῦς κακοαμειψομένους διωχηγῶνες σας που εἶνε ὡμοὶ δάνασοι καὶ μέθυσοι. Για ποῖό λόγο λοιπὸν νὰ ἀνταλλάσσουμε πικρὰ ἐπιχειρήματα ὅταν ἔξομε ὅτι συμμεριζοῦμε τὰ ἴδια ἱδανικά καὶ μα ναγυριστε σὸν κόσμο;

— Τὴν ἐντύπωσι που αἰσθάνεται μιὰ γυναίκα ὅταν μπαῖνι σὲ ἀσπλο τρελλόν.

— Πιστεύετε ότι ὁ κόσμος θὰ γίνῃ καλ-

τῶς τὴν ἀγαπημένη μου φίλη Ἀγγέλα Σώμερσετ Μπράντον. Θὰ προσπαθήσουμε κι οἱ δύο μᾶς νὰ βροῦμε τὴν ἀμοιβαὴ ἀνοχῇ μεταξύ ἐκείνων που βλέπουν κάθε Ἀγγλο σὰν σὸνιπ καὶ κάθε Ἀμερικανὸ σὰν ἀνάγαγο. Ἀνῆκετε σ' ἕνα μεγάλο ἔθνος κύριε Μάννινγκς. Εὐχομαι νὰ ἀγαπάτε χωρίς ὑστεροβουλία τὴν Ἀγγλία, που ἂν καὶ εἶνε λίγο ξεθωριασμένη, ἔχει ἀκόμη τὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κινδύνο.

— Ἀκόμη τρεῖς ἐρωτήσεις, λαίδη Γουάιναν. Τί ἐντύπωσι αἰσθανθήκατε ὅταν δῆκατε ἀπὸ τὸ Μπεγκινάζ για νὰ ἐναναγυριστε σὸν κόσμο;

— Τὴν ἐντύπωσι που αἰσθάνεται μιὰ γυναίκα ὅταν μπαῖνι σὲ ἀσπλο τρελλόν.

— Πιστεύετε ότι ὁ κόσμος θὰ γίνῃ καλ-

λίτερος όταν οι άνθρωποι παύουν να άμαρ τάνουν.
— "Όχι. Η άμαρτία είναι ή διταμίνη του έναρέτου ανθρώπου.
— Τι ιδέαν έχετε για τις Άμερικανίδες;
— Είναι ούτοπίστριες.
— Γιατί;
— Γιατί έλπιζουν πάντοτε να τραθή- λουν από έναν άνδρα περισσότερα από έ- κείνα που έχει.
— Η λαίδη σηκώθηκε. Ο "Ερικ έκλεισε το σημειωματάριό του. Ο Μπέν Ζίγκουντ έκλεισε τη μηχανή του. Το μαρτύριο των ερωτήσεων είχε λήξει.

Ο σωφέρ της κ. Σώμερσετ Μπράντον περιμένει την ταξιδιώτισσα στην έξοδο της αποβάδας και της έδωσε ένα σημείωμα γραμμένο διαστικά:

«Αγαπητή μου, με συγχωρείς που δεν δρέθηκε στην αποβάδα για να σε υποδε- χθώ. Κάτι συνέβη στο σπίτι μου που μου στέρησε τη χαρά να σε δεχθώ μόλις έ- φθασες. Έλα γρήγορα. Άνυπομονώ να σε άγκαλιάσω... Άγγέλα.»

Η Διάνα ρώτησε τον σωφέρ:

— Ελπίζω τουλάχιστο ότι ή κυρία Σώ- μερσετ Μπράντον δεν άρρώστησε ξαφνικά.
— Α, όχι, κυλαίδη. Η κυρία είναι πα- λυ καλά. Άλλά, ξέρετε, αίτια είναι εκείνος ο άστυνομικός που ήρθε χθές...

— Άστυνομικός;
— Ναί δηλαδή ένας ντέκετιβ. Η κυ- ρία Μπράντον θα έξηγησε στη κυλαίδη... Έκείνο μόνο που μπορώ να πω είναι ότι εγώ δεν έχω καμμία άνάμιξη.

Και χαμηλώνοντας τη φωνή ο σωφέρ

είπε:

— Τί δουλειά, αλήθεια! Έπιασαν ό- λους όσους δρέθηκαν στο σπίτι...

Η Διάνα απέφυγε να κάνει περισσότε- ρες ερωτήσεις στον σωφέρ. Άνέθηκε στο αυτοκίνητο, αλλά ήταν αρκετά άνησυχη. Στο διάστημα που τ' αυτοκίνητο πέρασε το Μπρούκλιν κι έφθασε στο Πάρκουέυ, ή Διάνα διηρωτάτο με περιέργεια τί μπο- ρούσε να ζητούσε ο ντέκετιβ πηγαίνον- τας στο σπίτι της φίλης της.

Η Άγγέλα Σώμερσετ Μπράντον κι ή Διάνα συνδέονταν στενά από χρόνια. Εί- χαν γνωριστεί στο Λονδίνο τον καλό και- ρό που τρώγαν στο «Φάρ Χάιντρετ» χω- ρίς αντισηφεζιόνες μάσκες. Η Άγ- γέλα έχαιρε τη φήμη της γυναίκας των Η- νωμένων Πολιτειών που γυνόταν καλλίτε- ρα. Φηλή, καστανή, λεπτή, νευρική σαν καθαρόαιμο άλογο περιέφερε στο πέρα- σμα κάθε σαζόν στα σαλόνια των καλύ- τερων ραφτάδων μια άψογη σιλουέττα. μ' ένα άπαράμιλλο στήθος και με μια κορ- μωσάδα που έδινε ζωή και χάρη και στις πιο τολμηρές κρεασιόν. Η όργανική, ή ήδονική λάμψη του σατέν, το άδιόκριτο φουφουρό τοι τουλοιού, ή βασιλική μεγα- λωπρέπεια των λαμέ ήταν άδύνατο να δρούν πιο ζωντανή έκφραση από το υπέ- ρεμα άσυλλόγιστα για να μείνει χωρίς δε- κάρα πριν ακόμα το όμοσπονδιακό θη- σαυροφυλάκιο καταφέρει τα σκληρά του

έκατομμυριούχων. Οι τρεις τέως σύζυγοι της: ο «Έντι» ο χρηματιστής, ο Μόρτιμερ ο δικηγόρος κι ο Σάντρο ο εισαγωγέας ιμπεριανών δρέθηκαν στη φάβα. Ο Σάν- τρου, ο ώριος Βραζιλιανός με τα μάτια όβαλίσκης, έλεγε με τον κυνι- σμό που χαρακτηρίζει τους Λατίνους:

— Όλοι πληρώνουν άκριβά για να κάνουν μια γυναίκα να γύνεται. Έγώ κα- νά ντύνεται!

Η τρέλλα για τα λούσα της γυναίκας αυτής, που κατήγετο από τη Νέα Όρλεά- νη, δεν την εμπόδιζε να είναι το πιο γεν- ναιόδωρο και ανισόροπο πλάσμα. Η Άγ- γέλα είχε πολύ πιο μεγάλη φαντασία όχι μόνο από τους σεναριογράφους του Χόλλυγουντ

— όχι δύσκολο πράγμα βέβαια—μα κι

από τη πιο εύφάνταστη χαρτορίχτρα. Τα μεγάλα της καστανά μάτια πετούσαν κά- θε τόσο παράξενες φλόγες που έκδηλώναν

ποιός ξέρει τί ψυχικές παρορμήσεις. Δεν ήταν ώραία με τί κλασική έννοια της λέξεως. Η μυτη της ήταν πολύ άνασκη- μένη και το στόμα πολύ μεγάλο ώστε να

μή μπορέ να εύχαριστήσει τους θαυμα- στάς της ελληνικής κατατομής. Αν του- τοις όμως ή Άφροδίτη έστω κι αν είχε ντυθεί στοή Σκιοπαρέλλι θα έμοιαζε σαν

μανάβισσα της Κορίνθου με τα κυριακά- τικά της.

Από τέσσερα χρόνια τώρα ή Άγγέλα καθόταν στο σπίτι που της είχε χασίσει ο

21 αριθ. 2 ούζυγος της στο Κοντεντιέτ

Αίλιαν στο Σάντ. Το σπίτι Νορμανδικού ρυθμού, που ή Άγγέλα το άνωμασε Σάντ

μερ, ήταν περικυκλωμένο από ένα μεγάλο πάρκο με πορτέρια από λουλούδια που

σκασφάλωναν στα βράχια της άκτης. Είχε άκόμη μια ιδιωτική πλάξ, ένα σκευτήριο

για τοξοβολία, θερμικόστιο, αϊθουσα μου- σικής με όργανο κι ένα κουκλιόστιο σπι- τάκι για τα ζευγάρια που τους άρεσε ή

μοναξιά.

Κατεβαίνοντας από τ' αυτοκίνητο ή Ντι- άνα έγένετο δεκτή από τον καμαριέρο ο

όποιος με μια έξαιρετική νευρικήτητα που

έρχόταν σε πλήρη αντίθεση με την έξω-

τερική επισημότητα του χιτρουό σύμ καρδι

ναλίου προσώπου του, της έπτε:

— Μυλαίδη, θα τρέξω άμέσως να είδο-

ποιήσω την κ. Σώμερσετ Μπράντον. Είναι

επών. Στενοχωρήθηκε πάρα πολύ που

δεν ήλθε στο πλοίο. Άλλά βλέπετε, αυτή

ή καταραμένη ή ύπνθεσις... Έάν ή μυλαί-

δη επιθυμύ, άς περιμένω στο σαλόνι.

Έγώ θα φροντίσω για τα μπαγκάζια. Θα

πώ να είδοποιήσω την καμαριέρα... Τί

ιστορία, Θεέ μου, τί ιστορία...

Σάν γυναίκα του κόσμου ή Ντιάνα δεν

θυμόταν να είχε δη τόσο παραγμένο κα-

μαριέρο. Χάρις άλλο ήπύ το στέγη της φί-

λης της θα συνέβαινε κάτι τό έξαιρετικό.

Ο καμαριέρος έξαφίστηκε άναστενά-

ζοντας. Η Ντιάνα θάιμαζε από το παρά-

θυρο την ύπνθεσις βέρ που παρουσίαζε το

Σάντ κάτω από τη φλόγα του ήλιου που

κατέβαινε προς τη δύση του. Σε μια στίγ-

μη άκούστηκε ο ήχος μιας γισσής της φω

νής πύλης να τή άκούσει από χρόνια.

— Ντιάνα... Ντιάνα αγαπημένη μου.

Τί χαρά που σε ξαναδέρνω επί τ'όλους.

Η Άγγέλα ώρμησε στο σαλόνι. Φορού

σε ένα κοστούμι της πλάξ μ' άλη τη προ

σωτική της χάρη. Ρίχτηκαν ή μία στην

άγκαλιά της άλλης, κι ύστερα κρατημέ-

νες από τα χέρια αλληλοδελύονταν με συγ

κίνηση.

— Πόσο είμαι εύχαριστημένη που σε

έξαδέρνω Άγγέλα μου.

— Σκόπευα νάθω στη Λισσαβών, για

να σε συναντήσω... Κάθισε άνοσημένη

μου. Ζωρζέτ πήγαινε να φέρη το τσάι, το

τσάι της Κελάης που τόσο αγαπάς.

Κι' οί δυό θλαροίσαν χωρίς τέλος. Οί

ερωτήσεις κι οί άπαντήσεις διασταυρώ-

νονταν.

— Μοι φαίνεται ότι παρίσταμαι σε μια

νεκρανάσταση. Ντιάνα. Σ' άνάμεσα στους

ζωντανούς μέσα σ' αυτόν τον παραγμένο

κόσμο, όπου οί άνθρωποι αλληλοσφάζουν

τσι... Αυτό είναι άπίστευτο. Θα χροιάζονταν

τουλάχιστο μια βδομάδα για να πούν ότι

είχε συμβεί στα χρόνια που είχαν να ιδω-

θούν. Όταν τέλος ή Ζωρζέτ έφερε το

τσάι ή Ντιάνα άπεράσισε να ριφκινδύ-

νέυσθι μια ερώτηση:

— Αγαπημένη μου Άγγέλα, δεν θα ή-

θελα να σου προέξηνω και τη παραμικρό

τερη άνοσησία. Άν σου συμβαίνει τίποτε

πές το μου έλεύθερα. Άύριο το πρωί

φείνω.

— Η κ. Σώμερσετ Μπράντον διαμαρτυρή-

θηκε.

— Ντιάνα τί λές; Είσαι τρελή, Προ-

τιμάς να μείνης άλλοι κι όχι στο σπίτι

μου; Αυτό δεν θα γίνη ποτέ!

Και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής

της ή Άγγέλα είπε:

— Πραγματικά, κάτι συνέβη εδώ μέ-

σα. Ένα έπεισόδιο που δεν θέλω να με

θευτή γιατί φοβούμαι αυτούς τους κατα-

ραμένους δημοσιογράφους που χάνουν "ή

μυτη τους παντού. Πρώτ' άπ' όλα όμως

θα πρέπει να σοι πώ ότι δεν μένω μόνη

εδώ στο Σάντμερ. Μένει μαζί μου μια νε

αρά φίλη μου, ή μοναχοκόρη του Σάμ

Σάμσον.

— Και ποιός είναι αυτός ο Σάμ Σάμ-

σον;

— Πώς φαίνεται ότι μόλις βγήκες από

το μοναστήρι... Ο Σάμ Σάμσον είναι

τόσο γνωστός όσο γνωστός είναι τουλαχι-

στο κι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολι-

τειών. Ο Σάμ Σάμσον είναι ο πιο θορυ

δωδης, ο πιο συζητούμενος, ο πιο παρα-

ξενος παραγωγός ταινιών του Χόλλυγουντ.

Είναι ο πρόεδρος των «Συνεργαζομένων

Άστέρων». Δέ σου λέω περισσότερα. Θα

κρίνης μόνη σου όταν θα σου τον συστήνω

αυτές τις μέρες. Ο Σάμ έχει μια μονα

χοκόρη, τη Ραχήλ Σάμσον, ένα κορίτσι

17 χρονών που μοι το εμπιστευθηκε γι'

αυτό το καλοκαίρι κι εγώ την περιποιού-

μαι σαν κορη μου. Δεν υπάρχει τίποτε το

ύποπτο. Έγώ κι ο Σάμ είμαστε φίλοι

εγω και 15 χρόνια τώρα. Είμαι μια από

τις μεγαλύτερες μετόχους της εταιρείας

του ή όποιου άς κτηρήσω ξυλό! μου δι-

νει υπολογισμό μερίσματος. Είναι νομισμέ-

νος από τη γυναίκα του. Η κόρη του με

γαλωμένη μακριά από τη μητέρα της, που

έξ-φανίσθηκε από πολύ καιρό, κατά βά-

θος δεν είναι τίποτε άλλο από μια άρια

μικρή σχεδιά μέσα σε τρικυμία, που θα

πρέπει να την επιδέρω. Ο πατέρας της

τη λατρεύει, αλλά μια που είναι ύποχρω-

μενος να φροντίζει για ένα σωρό άλλες γά

τες, δεν μπορεί να άπασχοληται από μα-

κριά για την εκπόδευσι της κόρης του.

Έτσι ανέλαβα εγώ την φροντίδα αυτής

του μικρού... φαινομένου. Έτσι αγαπητή

μου φθάνα στο τελευταίο δράμα του όποι

ου ήρωή ά είναι ή Ραχήλ. Φαντάσου ότι

προχθές το πρωί ή Ζωρζέτ — ή Γολλιόνα

καμαριέρα μου που με ύπηρετεί πιστά

χρόνια τώρα — μπαίνει στο δωμάτιό μου

φωνάζοντας: «Κυρία! κυρία! Το διαμάν-

τι με το σχήμα του άχλαδιού χάθηκε! Εί

νε άπίστευτο! Η κυρία δέβαινα με είδε

χθές βράδυ που το έβαλα μαζί με τ' άλλα

κοσμήματα στο σιδερένιο κουτάκι.» Κα-

τάπηκτη διεπίστωση κι εγώ ότι πραγμα-

τικά το διαμάντι, ένα μπλε διαμάντι της

Βραζιλίας 10 καρβάν, έλλειπε από τη

συλλογή μου. Φαντάζεσαι φυσικά τί μπο

ρει να συμβή όταν χαθή ένα διαμάντι ά-

ξίας 12.000 δολαρίων από ένα σπίτι,

όπου βρίσκονται όκτώ ύπνρετες. Σωστό

σκανδάλο. Ο καμαριέρος, ή μαγειρίσσα,

ο σωφέρ, οί καμαριέρες άρχισαν να δα

μαρτυρώνται με τον πιο έντονο τρόπο

και μόνο ή Ραχήλ δεν έβγαζε λέξη γιατί

απλούστατα είχε... χαθή κι αυτή μαζί με

το διαμάντι. Στενοχωρήθηκε πάρα πολύ

και δεν ήξερα τί να κάνω. Δεν θέλησα να

είδοποιήσω την τοπική άστυνομία γιατί

θα το μάθαιναν αυτοί οι καταραμένοι δη

μοσιογράφοι. Άλλο δεν μοι έμεινε να κά

νω παρά να είδοποιήσω την εταιρία που

είμαι άσφαλισμένη. Έτσι ή εταιρεία μου

έστειλε έναν από τους ντέκετιβ της. Τού

είπαν τίς ύπννοίες μου. Άρχισε άμέσως

την έστρατεία του. Το ίδιο βράδυ είδα

τον ντέκετιβ να έπιστρέφει στο σπίτι φέο

νοντας μαζί του τη Ραχήλ που ήταν άχωρη

σαν νεκρή. Η Ραχήλ άνδθηκε τρεχατή τις

σκάλες και πήγε και κλειδώθηκε στη κά-

μαρά της. Έπειτα από λίγα λεπτά χρο-

νογελώντας ο ντέκετιβ μοι παρέδωσε το

χαμένο δαχτυλίδι. Τού προσέφερε ένα ού

τσικυ και άρχισε να μου λέη:

«Κυρία Σώμερσετ Μπράντον, ή ά-

νεύρεσις της διαμνηνιού σας ήταν παιδιά-

στική ύπνθεσις. Αυτή ή περιπέτεια δεν ά-

ξίζει για θέμα ούτε για πρωτόπειρο συγ

γραφέα. Όπως είχα μαντέψει ή μίς Σάμ-

σον είχε πέσει στα νύχια του πρώτου τυ

χόντος τακογλύφου διανειστού και έδωσε

το δαχτυλίδι επί ένεχειρσ. Ο γέρος εκεί-

νος Σάυλκ δεν θέλησε καν να συστήση

για να πάρη ένεχειρο το διαμάντι του ό-

ποιού ή προέλευσις του φαινόναν ύποπτη.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές

Κλεπτομανείς καί κυνηγοί σουβενίρ

Κλεπτομανία ή μανία συλλογής «Ενθυμί- αν»: Ένα εκ των δύο συμβαίνει ως... μόδα που παίρ νει σοβαρώτατες διαστάσεις στην Άμερική.

Πριν λίγο καιρό σε κάποιο από τί μεγαλύτερα ξενοδοχεία της Οιάσιγκτον ένας πελάτης παραξενεύτηκε διαβάζοντας στον κατάλογο των φαγητώ: «1 άσημνιο πιατάκι του καφέ 35 δολλάρια». Ρώτησε πο γκαρσόνι κι αυτό του έδωσε την εξήγησι που ήταν σχετική με κάποια κυρία που φορούσε μια έπιθλητική γούνα. Η κυρία εκείνη λίγο πιόπριν είχε βγάλει κάτω από τη γούνα της ένα πια τάκι και χαμογελώντας με γο πνευτικό τρόπο είπε στο γκαρ- σόνι: «Είδεσαι; Λίγο έλαμψε να το πάρω μαζί μου». Έννοείται όστιο γεγονός προέκλεσε τη θυμωδιά των άλλων πελατών του ξενοδοχείου. Όλοι κατά- λαβαν ότι ή κυρία εκείνη ανή- κε στην κατηγορία των Άμερι- κανών που κατέχονται από τη μαγία να... κλέβουν σουβενίρ. Αύ- το όμως το κίηγι των σουβε- νίρ στοιχίζει εκατομμύρια δολ- λαρίων στα έστιατόρια και τα ξενοδοχεία των Ην. Πολιτειών κάθε χρόνο. Κατά την διάρκεια του πολέμου όμως οι κυνηγοί τών σουβενίρ υπερέβαλον έαυ- τους κι έσπασαν κάθε προηγού μένο ρεκόρ.

Και τών άκούστε άκόμη μια άλλη περίπτωση. Στα δω- μάρια κάποιου ξενοδοχείου μι- άς πύλως της Πολιτείας του Άλλινόις, υπήρχε στον τοίχο κρεμασμένη μια έπιγραφή με την εξής φιλική ύπόμνησι: «Μή πως ξεχάσατε τίποτε». Φαί- νεται όμως ότι ή σύσταση αυτή φώηκε τόσο πολύ προκλητική σ' ένα ζευγάρι νεονύμφων που πήγαν εκεί να περάσουν τον μήνα του μέλιτος ώστε πήραν άκόμη και την έπιγραφή και στην θύσι της κρέμασαν μιάν άλλη, σαν άπάντησι στη πρώ- τη, που έλεγε: «Δέν ξεχάσαμε τίποτε εκτός από τί κρεββά- τια γιατί δεν μπορούσαμε να τα μεταφέρουμε!». Ένας ξενο- δοχος του Σικάγου ανέφερε ότι σ' ένα μήνα μέσα χύθηκαν από το ξενοδοχείο του 2.700 προσό- ψια. Τόσος άκριδός ήταν κι' ο άριθμός τών πελατών που πέ- ρασε από το ξενοδοχείο σ' έ- να μήνα.

Ο ιδιοκτήτης ενός έστιατό- ριου της Νέας Υόρκης για να σωθή από τους κυνηγούς των σουβενίρ έβαλε στα τραπέζια

ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΝΗ»
Γυναικείες ζωϊκές 100% λε-
πτε, έξτερο (με μικρό ελάτ-
τωμα) σε πολύ χαμηλές τι-
μές. ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ αθηνα

ΘΗΣΕΩΣ 17
(Πάροδο, Κολοκορώνη)

Τώρα που τελείωσαν τα έπικαιρα, άς τελειώσουμε και

την κουβέντα μας!...

διδωτές σπιοτοθήκες. Στο τέ- λος του χιτρουό δεν είχαν άπο μείνει παρά μόνο έξ άπό τίς

Από κάποιο καιπαρέ του Άγίου Φραγκίσκου γάθκων, μέσα σε τρεις μήνες 5.000 πια τάκια του τσιγάρου. Από ένα χοροδιδασκαλείο του Νητηρότ κλέβονται κάθε μήνα δώδεκα μεγάλα ηλεκτρικά λαμπτήρια παρά την άσπρη επίδραση.

Οι τελειόφοιτες ενός άριστο κρατικού Παρθεναγωγείου του Νητηρότ έδωσαν ένα άποχαιρε- τιστήριο γαίμα προς τιμήν του καθηγητή των. Όταν τελειώ- σε το γαίμα στο όποιο παρεκά- θησαν 150 άτομα έλλειπαν δώ- δεκα έπίχρυσα κουταλάκια, εί- κοσι νικέλινα πιατάκια του γλυ- κού και μερικές σπιοτοθήκες.

Σύμφωνα με τίς στατιστικές της Ένώσεως των Άμερικανών ξενοδόχων, τα άριστοκρατικά ξενοδοχεία είναι εκείνα που ύ- φίστανται την μεγαλύτερη λεη- λασία των κυνηγών των... σου- βενίρ. Και αυτό κατά την γνώ- μη των ειδικών, όφειλεται στο ότι, για να δείξουν οι έπαρχι- άτες ότι κατά το διάστημα που βρίσκονταν στη Νέα Υόρ- κη ή στο Σικάγο έμειναν σε άριστοκρατικό ξενοδοχείο, κλέ- βουν και κάτι προς άπόδειξιν. Πολλοί από τους ξενοδόχους για να άποφύγουν την κλοπή κρεμαστρών κι άλλων αντικει- μενων με κάποια αξία, τοποθε- τούν στα δωμάτια φανταχτερά

έλλαφτηνά πιατάκια του τσιγά- ρου κλπ. Το μέτρο ύπνρε άρκε- τα άποτελεσματικά. Άλλοι πά- λι παρηγγειλούν σε ύφαντουρ- γεία να τους κάνουν προσόψια πάνω στα όποια υπάρχει αυτή ή φράσις: «Τό προσόψιο αυ- το κλέφτηκε από το τάδε ξενο- δοχείο».

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μια φορά είναι καλλίτερη άπ' τη Λιλία. Έ- χει πιο σικ άπάνω της. Έχει φινέτσα. Είναι πολύ φιγουρά- τη. Μ' άρέσκουν και τα μελ- λιά της, έτσι όπως τα χτενίζει πάνω στα όποια υπάρχει αυτή ή φράσις: «Τό προσόψιο αυ- το κλέφτηκε από το τάδε ξενο- δοχείο».

ΑΝΤΡΕΑΣ: Χαλάλι της, δε θαρρεύσαι... Είναι τόσες οί χάρες της! Γυναίκα με τα δ-

λά της...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Φαίνεται λιγάκι τολ- μηρός. Θα έχη γνωρίσει πολλές γυναίκες. Δεν έχει σημασία ό-

μως. Έ

Ένας Δωδεκανήσιος ποιητής

Του κ. ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Η ιστορία της λογοτεχνίας μας βαρύνεται με κάποια φαινόμενα αδικίας και καθυστερημένης αποκαταστάσεως έργων και ονομάτων που σήμερα είναι πια πασίγνωστα. Ποιός δεν ξαίρει πως ο μεγάλος μας ποιητής, Ανδρέας Κάλδος πέρασε σχεδόν άγνωστος όσο ζούσε και πως έπρεπε να βρεθεί πολύ αργότερα ένας Παλαμάς για να τον ξεσύρει από τη λήθη και να τον επιβάλει στη συνείδησι του ελληνικού κόσμου; Με μια τέτοια περίπτωση άγνωστος και αδικίας είναι συνυφασμένο το λυρικό έργο του Κάλμου, ποιητή Γιάννη Ζερβού, ένα έργο που άσφαλώς προσθέτει, με ακόμη επαρχία στην επικράτεια του νεώτερου ποιητικού μας λόγου, με ακόμη προσωπική καλλιτεχνική φωνή στην πολυκορουνή συγχροδιά της λυρικής μας παραδόσεως.

Τον Δεκέμβριο του 1926, ένα σύντομο άρθρο ζωηρό άρθρο "Ελληνος λογίου δημοσίου μένο στον «Αγώνα» των Παρισίων, πληροφορούσε το ελληνικό κοινό για την ύπαρξη και το έργο του άγνωστου ως τότε Δωδεκανήσιου ποιητή Γιάννη Ζερβού. Ο άρθρογράφος συνέκρινε την ποίησι του Γιάννη Ζερβού με τα βυζαντινά ποιήματα του Κρυστάλλη και τα Μεσολογγίτικα τραγούδια του Μαλακάση, και με λίγα λόγια υπεργράμμιζε το θρησκευτικό κ' ειδυλλιακό χαρακτήρα της νησιώτικης αυτής ποιήσεως, κλείνοντας το άρθρο του με τα εξής χαρακτηριστικά: «Οι εφημερίδες των τελευταίων ημερών είνε γεμάτες από το ατέλειωτο μαρτυρολόγιο της δυστυχισμένης Δωδεκανήσου που ξέσπασε τούτη τη φορά πάνω στην Κάλμνο. Απερίγραπτες είνε οι βιαιότητες των Ιταλών πάνω στον πληθυσμό που προσπαθούν τώρα να τον εξιταλίσουν με την τρομοκρατία και τη βία. Βράχος σπρώχθηκε μπροστά τους ο γυμνασιάρχης του νησιού που άφου ύποθεσε μύρια δσα μετακαριστήρια δια της βίας σ' ένα πλοίο με άγνωστη κατεύθυνση. Ο γυμνασιάρχης αυτός είνε ο ποιητής Γιάννης Ζερβός. Τίποτε άλλο».

Το άρθρο αυτό έδωσε το σύνθημα για την αναντίρρηση του ποιητή Ζερβού από τους τότε πνευματικούς κύκλους της πρωτεύουσας. Ο Λούι Ρουέλ, ο Πάρος Τανκόπουλος, ο Στρατής Τηγοπούλος, ο αξεχάστος Τέλλος "Αγρας, κι άλλοι ακόμη άμείως άθρονα για τις δυό ως τότε ποιητικές συλλογές του και τους «Στίχους». Με ένθουσιασμό τόνισαν την εξαιρετική τους ποιότητα και τον βαθύτατα ελληνικό και θρησκευτικό χαρακτήρα τους.

Ο Ζερβός έχει έκδοσει ως τώρα έξι συλλογές: «Τα Νησιώτικα τραγούδια», τη «Ζωή στο νησί», τους «Ρυθμούς ζωής» τους «Στίχους» τη «Μηνημόσυνη» τις «Παραλλαγές και Αντίφωνες», τα «Τραγούδια του Αιγαίου» το λυρικό δρά-

μα «Τριλογία φωτός», και έχει μεταφράσει τη «Νέα ζωή» του Δάντη. Επίσης έχει πάλι τιμα ανέκδοτα έργα. Απ' όλο το γνωστό ως τώρα έργο του οι «Στίχοι» οι «Ρυθμοί ζωής» εκφράζουν καλύτερα την ποιητική προσωπικότητα του και τον νησιώτικο χαρακτήρα του έργου του. Παρατηρούμε πρώτα - πρώτα πως τα έρωτικά και τα μορφικά στοιχεία που συγκροτούν την ποίηση του Ζερβού, προέρχονται όλα από τόπους και πηγές της ζωτανικής και ποιητικής παραδόσεως, εκείνης δηλαδή που με πρωτοστάτη το Σολωμό, άντλησε σε έντεχνο προσωπικό ποίημα το "Ανώγειο Δημοτικό τραγούδι. Ο Ζερβός είνε ο χρυσός συνδετικός κρίκος που ενώνει τις δυό ακραίες θάλασσες της "Ιωνίας και το "Ικαρίο πέλαγος. Το μουσικό λυρικό κύμα της ποιήσεως του Σολωμού, που έδω και έκαστο γράμμα ξεκίνησε από το "Ιόνιο Πέλαγος και φλυσίσει απλά στ' ακρογιάλια της Σκιάθου το "Ικαρίο Πέλαγος και έδωσε την ταράχισή του με την γλυκύτητα και αθάνητη θρησκευτική εννι του Ζερβού. Ένας λαϊκός τοπολάτρης κ' ελληνολάτρης τραγουδιστής είνε κι ο Ζερβός, αλλά τραγουδιστής με ξεχωριστή πνευματική και φιλολογική καλλιέργεια και με φιλοσοφημένη νεοχριστιανική συνείδηση όπως ακριβώς ο Παπαδιαμάντης κ' ο Μαβίλης. Έτσι το δημοτικό βάθος που στέκεται ο ποιητής υψώνεται πάνω από τα βάθρα πολλών συγχρόνων ομοτέχνων του, σηματοδοτώντας από τις μίζερες της εποχής μας. Η ιδέα που έχει ο Ζερβός για την ποίηση τείνει προς τα ψηλά. Δε γένει θλιβερά προς την αθλιότητα της ζωής, όπως γένει τσών άλλων στιχουργών μας. Την ποίηση την θέλει ο Ζερβός!

Να βόγγει μέσα αγέρισμα ψηφια (Λησ κορφή και θάλασσα) "Ηχοι να παίζουν, ως σε δρόμους (στα φύλλα και στα κλώνια, Ν' αρχονταί και γυναικίσκοι υμν (χέει, σά μ' ένα τάμα, Ν' αφοουκραστούνε και ζωής να Στόν ύπνο και στον ζύπνο (τους πανάχραντα τ' άπδονα!

Από ένα τέτοιο βάθος υψιλονότης πνευματικής ποιότητας αναντίζει ο Ζερβός με την ήρεμη ματιά του τον κύκλο της ζωής του, τον κύκλο που περιελκίνει σάν ιδέα το νησί του, τον μαγευτικό θαλάσσιο κύκλο του Αιγαίου Πελάγους, που είνε ένα σύνολο αίσθητικό μαζί και συμβολικό της όλης ποιητικής του εμπειρίας.

«Στο βράχο μου τόν άψηλό νά- (μου μιά άσπρη ψυχή, Τό αιώνα θέμα να βρω, τη (θάλασσα του Αιγαίου και τα (νησιά (νησιά) Μέρα και βράδυ αυτόν να ζω (στον όρθρο και τη χρ.σούνη Με άέρι δροσά να τρέφουμαι (στην άφρογάλη άπλωσιά (του.

Νά μ' ην με άγγιζούν θάνατοι κ'

Χρυσό κέντρο του θαλάσσιου έτούτου κύκλου, λαμπρόκοπαί η πατρίδα του, το νησί του, η Κάλμνος. Ένα όποιο δόχητος νησί, ένας βράχος μέσα στη θάλασσα, με πέτρας φυκοστρωμένη που μόλις ύψωνεται άπ' από τα νερά είνε πάλι ένας λατρευτός μύθος για κάθε έλληνική φαντασία γυμνασμένη ποιητικά. Αλλά ο μύθος αυτός των έλληνικών νησιών άποκτά μια πολλαπλή αίσλη, όταν τύχη να περιτυλιχθί από τους άέριους πέπλους των ποιητικών δραμάτων. "Ας θυμηθούμε τη Ζακύνθο και την Κέρκυρα των Σολωμών και των Κάλδων, τη Σκιάθου του Παπαδιαμάντη, τους ξανθούς μακρινούς όγκους των νησιών του Αιγαίου που θάμπων τη φαντασία του Παλαμά, κι άς προσέσουμε σ' αυτά την Κάλμνο σάν δασμα και σάν ειδυλλιακή πραγματικότητα όπως όπως την έζησε και την τραγούδησε ο Ζερβός. Η Κάλμνος του Ζερβού είνε πάντα κολοκαίρινη πάντα φωτισμένη είτε από έναν άπλότο ήλιο, είτε από ένα άπλότο φεγγάρι. Πάντα είνε άσπρη, διάφανη άσπρη, μόλις άσπρη τριγυρισμένη από μια θάλασσα άτοκίμωστη και γαλανή σάν την ιδέα της παραδείσιας ωοκοιτίτσας. Τα πάντα εκεί λιγώτατη βλάστησι, γραμμένες άκρογιάλιες, έρημικά περιστερένια έκκλησιάκια στην κορυφή των βράχων, βυζαντινά μοναστήρια παμπόλαια μεσαιωνικά σπιτία, διαπρόντας μελαγ-

ΦΩΣ!

Άνία, άνία βαρείά δλες οι ώρες όπου περνάω μακριά σου, λατρευτή, τό γρασίδι, τ' α λούλουδα, οι όπώρες που χαίρομαι μακριά σου είνε σωστή

άγωνία και θλίψη και καύμος. Μακριά σου σβεί το μέγα κέρδος όπου ο ισόρροπος χαρίζει γλυκασμός, στην άνοιχτή σοφή καρδιά του ανθρώπου.

Μακριά σου άδρον άνέσπερο έσύ φώς, στέκομαι άπόκληρος και στερημένος από κάθε χαράν ή πίκρα και ως πανί σε νημειά καθλωμένος.

Μά ως σε συντύχα άνοίγεται ή καρδιά μου απλά, και μέσ' στο νού μια άντλαμπή σκιστάει, και ως σε κλείσει ή άγκαλιά μου ο λόγος πιά δεν έχει τί να πεί.

Και ως άνοιχτώ στο μέγα μονοπάτι του έρωτα, πλάι στη σάρκα σου, ώ καλή, τοι λειβαδιού τ' απλά πράσινα πλάτη, τό άρωμα των άνθων, και ή άπαλή

της όπώρας άφή, παίρνουν την πλέρια που τους άρμόζει δόξα στη ματιά της ψυχής, και του νού ύψων τα χέρια σε θυσιοστήρια, εύγλωττον φωτιά.

προς τό λαμπρό που άγάλλεται φεγγάρι, μέσ' στα γαλάζια πλάτη τ' ούρανού, και σάν άνθρωπος, λέω πως τέτοια χάρη δεν έδόθηκε άλλου.

ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

(Έγνοια του κόσμου θλιβερή Πνέμα κ' ο ίδιος γαλανό, περι- (πολώντας ράχη - ράχη, Πίνοντας φώς άπ' τ' ούρανού (την κοίπα την άσφατερή, Κάθε μου κάβο να χωρώ, βα- (θεία νερά ακρογιάλια, θρά- (χοι!)

Χρυσό κέντρο του θαλάσσιου έτούτου κύκλου, λαμπρόκοπαί η πατρίδα του, το νησί του, η Κάλμνος. Ένα όποιο δόχητος νησί, ένας βράχος μέσα στη θάλασσα, με πέτρας φυκοστρωμένη που μόλις ύψωνεται άπ' από τα νερά είνε πάλι ένας λατρευτός μύθος για κάθε έλληνική φαντασία γυμνασμένη ποιητικά. Αλλά ο μύθος αυτός των έλληνικών νησιών άποκτά μια πολλαπλή αίσλη, όταν τύχη να περιτυλιχθί από τους άέριους πέπλους των ποιητικών δραμάτων. "Ας θυμηθούμε τη Ζακύνθο και την Κέρκυρα των Σολωμών και των Κάλδων, τη Σκιάθου του Παπαδιαμάντη, τους ξανθούς μακρινούς όγκους των νησιών του Αιγαίου που θάμπων τη φαντασία του Παλαμά, κι άς προσέσουμε σ' αυτά την Κάλμνο σάν δασμα και σάν ειδυλλιακή πραγματικότητα όπως όπως την έζησε και την τραγούδησε ο Ζερβός. Η Κάλμνος του Ζερβού είνε πάντα κολοκαίρινη πάντα φωτισμένη είτε από έναν άπλότο ήλιο, είτε από ένα άπλότο φεγγάρι. Πάντα είνε άσπρη, διάφανη άσπρη, μόλις άσπρη τριγυρισμένη από μια θάλασσα άτοκίμωστη και γαλανή σάν την ιδέα της παραδείσιας ωοκοιτίτσας. Τα πάντα εκεί λιγώτατη βλάστησι, γραμμένες άκρογιάλιες, έρημικά περιστερένια έκκλησιάκια στην κορυφή των βράχων, βυζαντινά μοναστήρια παμπόλαια μεσαιωνικά σπιτία, διαπρόντας μελαγ-

χολικά άπομεινάρια από την πλουτοφάρα δόξα της Βενετίας, και της Φλάντρας, οι ψαράδες, οι σφυροχρύτες, παρτελάουν από τους τεχνικώτατους στίχους του Ζερβού με κι νήσεις άπλές, άδρες, μόλις αίσθητες, σάν ζωγραφικές σιλ λήψεις ευγενικών και μυθικών άγιονόφωνων που στην όρασί τους μοιράζονται ίσως με τα καλασικά έλληνικά φώς και το χριστιανικό θάμπος.

Συχνότατα στους στίχους του Ζερβού, ο ειδυλλιακός και σεμνός βιωμένος μεταβυζαντινός χριστιανισμός έκδηλώνεται σά συνάστημα «κλασσικής έλληνικότητας» που οι ρίζες του όμως και ο τόνος του είνε όμοια θρησκευτικός και μυθικός με τα καθαρά χριστιανικά του βιώματα. Τα πιο πολλά ποιήματα της συλλογής «Ρυθμοί ζωής» είνε εύτυχισμένες λυρικές πραγματοποιήσεις αυτού του γοητευτικού «κράματος» που ή παρουσία του στα έργα της ελληνικής Τέχνης άνεβάσει αυτόματως την αισθητική και την πνευματική τους ποιότητα. Αλλά το άριστότερο γινος του Ζερβού είνε το ποίημα «Πελεγρίνος», ή το «Τραγούδι του δεινίου». Στο ποίημα αυτό, όλα τα γνωρίσματα που διακρίνουμε, συμπλάθονται μουσικά μέσα σ' ένα άπείροστο μελαγχολικό συνάστημα άσπρηστικού έρωτισμού, θρησκευτικού εξωλωμένου και μαγικά επιτυπωμένου επάνω στις άνάδρες ζωγραφικές παραστάσεις της νησιώτικης νοσταλγίας του ποιητή. Αυτό και μόνο το ποίημα βάστανε να τον κατατάξουμε στους πιο γνήσιους λυρικούς μας και να τον θεωρήσουμε σάν ένα από τους Δασκάλους του «Μουσικού Δεκαπεντασυνάβου».

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1947

«ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΩ ΠΟΤΕ...»

Του Άμερικανού συγγραφέως ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΑΛΜ

μέλιτος σε κάποια έξοχη, γύρισαν κι έγ κατεστάθηκαν σε κάποιο διαμέρισμα που τους προσέφερε κάποιος φίλος του Μάρτιν. Έτσι για την Τζάν άρχισε μια ζωή τόσο ευτυχισμένη που ούτε άν την είχε άνειρευθεί. Το πρώτο έφευγαν κι οι δυό μαζί για την εργασία τους και χαρίζονταν μπρος το γραφείο του Μάρτιν. Το δράδυ πάλι γύριζαν μαζί στο σπίτι. Ήταν ένας γάμος άνετος και σίγουρος και γι' αυτό ή Τζάν άγαπούσε τον Μάρτιν. Ήσ' αυτό ή Τζάν άγαπούσε ότι ή αγάπη της προς τον Μάρτιν δεν την έκανε να νοιώθει τη βαθεία συγκίνηση που έννοιωσε προς τον Ρόμπιν. Πάντως έλάτρευε τον Μάρτιν και προσπαθούσε να φέρνι όσο μπορούσε πιο πολύ έρωτα στη ζωή τους.

Η μόνη φορά που ή Τζάν είδε θυμωμένο τον Μάρτιν ήταν όταν αυτή έσπασε ένν δίσκο του γραμμοφώνου που αγόρασε, εκείνος. Ο δίσκος εκείνος ήταν ένα κομμάτι μουσικής με το όποιο ή Τζάν κι ο Ρόμπιν χόρευαν κάποτε...

Πότε-πότε μου δημιουργεί την έντύπωση της είτε ο Μάρτιν, ότι δεν προσπαθεί καν να ξεχάσει αυτόν τον Ρόμπιν. Έτσι για ή Τζάν είνε αλήθεια. Θα μπορούσε όμως να κάνει μια προσπάθεια. Μοι φαίνεται ότι δεν είνε εύχρηστο να ζή κανείς με μια γυναίκα που αγαπά ή όποια υποτίθεται ότι αγαπά κάποιον άλλον άνδρα...

Τα λόγια εκείνα του Μάρτιν της φάνηκαν σάν μαστίγωμα. Και τί δεν έκανε από την ήμερα εκείνη να ξεχάσει! Και νά τώρα που ο Ρόμπιν ξανάρχονταν!...

Γιατί δεν πιά να φας Τζάν; Δει μπορείς νάσαι μ' ένα καφέ όλο το πρωινό, της είπε ο Μάρτιν διακόπτοντας το διάδωσμα της εφημερίδας.

Θα προτιμούσα να πάψω να παρακολουθώ ό,τι κάνω! του άπάντησε εκείνη άπότομα μ' υπονώντας πιά να κρατήσει τα νεύρα της.

Εκείνη άφησε την εφημερίδα του. Η κατάληξη ο θυμός και ή θλίψη ζωγραφίστηκαν στο πρόσωπό του. Η Τζάν σήκωθηκε από το τραπέζι.

Άφρη με μόνη σε παρακαλώ!...

Άφρη με... Περνώντας μπρος από το καθρέφτη που υπάνουν για να βάλν το κάello της, έμεινε κατάπληκτη από τη θλιβερή όψη του προσώπου της.

Έφυγαν μαζί όπως πάντοτε από το σπίτι. Στο δρόμο δεν είπαν ούτε μια λέξη. Κι όταν έφθσαν μπρος στο γραφείο του Μάρτιν, ή Τζάν όχι μόνο δεν στάθηκε να την φιλήσει όπως γινόταν κάθε πρωί, αλλά ούτε καν τού είπε «αρεβούρα».

Όταν μπήκε στο γραφείο της είχτηκε στην καρέκλα της, πινώντας το κεφάλι της με τα δυό της χέρια. Είχε φοβερό πονοκέφαλο. Από τη σκέψη της περνούσε ή πρώτη της συνάντησι με τον Ρόμπιν όταν τού πήγε για να υπογράψω κάποιο έγγραφο στο γραφείο του.

Σεις είσθε ή νέα βοηθός του Μπίλ Μπράνκ; της είπε βλέποντάς την. Το δράδυ της ίδιας ήμερας κατέβαιναν έντελέως τυχαία με το ασανσέρ. Ο καιρός ήταν έλεινός κι έβρεχε ραγδαία. Έκείνος της πρότεινε να την συνοδεύσει. Έκείνη δέχτηκε. Στη τοίτη τους συνάντησι έφθσαν μαζί κι από τη στιγμή εκείνη άσχιζε το όνειρο της Τζάν. Ο Ρόμπιν ή-

ταν θαυμάσιος. Μιλούσε ώραια. Έλεγε κι έκανε ό,τι άρεσε της Τζάν. Ήταν ένας άνδρας που είχε τό χάρισμα ν' αγαπιέται. Πέρασαν μαζί αξεχάστες μέρες ευτυχίας. Πότε-πότε τη φιλούσε και της ψιθύριζε λόγια τρυφερά.

Μια μέρα όμως όλα τελείωσαν... Επί μέρες και μέρες περίμενε τηλεφώνημα του. Τίποτε! Άρχισαν οι μέρες της σκληρής άγωνίας κι ή ζωή περνούσε χωρίς ούτε ή μέρας χαρά. Και τότε της πέρσε από τη σκέψη να παρακαλέσει, να ταπεινωθεί...

Καλή μέρα Ρόμπιν, περνούσα έξω από το γραφείο σου κι είπα να υπώ να δώ τί κάνει.

Δηλαδή... ά, ναι, είμαι πολύ εύχαριστημένος που σε βλέπω. Είμαι δέβαια πολύ άπρησολημένος, αλλά δεν πειραζει. Έλα μέσα.

Ένοιωσε και πάλι το άρωμα του τσιγάρου του. Με μιάς όμως κατέληξε από λυγμούς και ξέσπασε σε δάκρυα. Ο Ρόμπιν πήγε κοντά της. Και χωρίς να τη ρωτήσει για ποιο λόγο έκλαιγε, της είπε:

Ήσυχασε Τζάν, έχει θάρος. Δεν μπορώ... Είμαι πολύ δυστυχισμένη...

Και σήμερα έπειτα από τέσσερα χρόνια, έβλεπε στη σκέψη της τη σκληρή εκείνη, και θυμόταν ότι της είπε: «Όχι, Τζάν, δεν θα πεθάνεις!» όταν εκείνη τού είπε, ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει άν έκανε την αγάπη του...

Κυρία Χάμονς! Είπε ή φωνή του κλητέρα του γραφείου της Τζάν. Ο κύριος Πάτερσον σας θέλει στο γραφείο του. Είπα να πάρετε μαζί σας και τα σχέδια διαφημίσεως.

Τα λόγια αυτά έφεραν στον έαυτό της τη Τζάν. Σηκώθηκε, πήρε τον άκελλο, και πήγε στο γραφείο. Το πρόσωπό της ήταν άταράχο και κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψει τη τρικυμία της ψυχής της. Ο Ρόμπιν μόλις την είδε να μπαίνει στο γραφείο του σηκώθηκε πρώτος κι ή επ'ελητική του κομποσκόπια διεγράφη ό-υ-λ-λον.

Κοιή μέρα, Ρόμπιν. Είμαι πολύ εύτυχής που γύρισε ζωντανός και υγιής.

Καλή μέρα Τζάν ή καλύτερα κυρία Χάμονς. Καθίστε. Άκουσα πολλά καλά λόγια για τα σχέδια διαφημίσεως που έκανατε.

Ο Ρόμπιν άποροφώθηκε άμέσως από τα σχέδια της Τζάν. Αυτή πάλι καταλάβαινε έν έαυτό της ήσυχο. Δεν είσθανόταν καμιά συγκίνηση που να την κάνει να φοβάται, και μάλιστα της πέρασε ή σκέψη ότι είχε πιά ξεχάσει το παρελθόν.

Τα σχέδια σας κυρία Χάμονς είνε λαμπρά, αλλά τις λεπτομέρειες θα τις συζητήσουμε μια άλλη φορά, γιατί σήμερα είμαι φοβερά άπρησολημένος.

Και τη στιγμή που ή Τζάν σηκώθηκε να φύγει ο Ρόμπιν της είπε:

Βλέπω, Τζάν, ότι δεν πεθανέτε... Ναι, δεν πεθανά. Απλά ξεχολούθησα να ζω και να υποφέρω.

Να υποφέρω; Νομίζεις ότι ξεχάσα; Νομίζεις ότι όλα είχαν τελειώσει; Τότε και τώρα Ρόμπιν σ' αγαπά!...

Κι όμως κάτι της έλεγε μέσα της πως ότι έλεγε την στιγμή εκείνη δεν ήταν α-

χωρώ, είπε με χαμόγελο γεμάτο επιείκειαν η Μύριελ.

Η Λαουρίτσα αναστέναξε με ανακούφιση:

— Υπάρχει πιθανότητα να μ' έρωτευθης, Μάρτιν; ρώτησε.

Ο Μάρτιν σάστισε. "Έρριξε μιαν άπελπισμένη ματιά στη Μύριελ έκλιπαρώντας την δόξθειά της, έκείνη όμως είχε το βλέμμα προσηλωμένο στην άναμμένη άκρη του σιγαρέττου της.

— Φοβούμαι πολύ, ότι οι πιθανότητες είναι πολλές, μουρμούρισε ο Μάρτιν.

— Τότε αν νοιώσης τόν έρωτα να κυριεύει την καρδιά σου, μη προσπαθήσεις να καταπνίξεις το τρυφερό αίσθημα, τόν παρακάλεσε. Πες στον έαυτό σου ότι ήταν μοιραίο να μ' αγαπήσεις. . . Πρέπει να όμολογήσουμε, Μύριελ, ότι η παρουσία ένος νέου σ' αυτό το μελαγχολικό περιβάλλον είναι εξαιρετικά διασκεδαστική.

— Εμένα δεν πρόκειται να μου φανή διόλου διασκεδαστική, αν εξακολουθήσης να τόν μονοπωλές κατ' αυτόν τόν έγώιστικό τρόπο.

— Για κυττάξε εδώ! παρενέβη ξαφνικά ο Μάρτιν με σοβαρό ύφος. Κάντε μου τη χάρη ν' αφήσετε μια στιγμή κατά μέρους τους σαρκασμούς και τις ειρωνίες. Θα ήθελα πολύ να σας υποβάλω μια πρόταση.

— Αν η έρώτησή σας είναι από κείνες στις όποιες μια σερμή και κλοσσατέθυρα νέα μπορεί ν' απαντήσει, θα την ακούσω με ευχαρίστηση και, αν μ'ας εινε φυσικά δυνατόν, θα σας δώσω την δέουσα απάντηση.

— Γιατί, διάβολε, ο λόρδος "Αντριγκτον ζή σαν φεουδάρχης τού Μεσαίωνα; ό πειλούμενος από φουερούς έχθρους; ρώτησε ο Μάρτιν. Πορετήρησα ότι έχουν τοποθετηθή κάγκελλα στα παράθυρα, ότι οι φύλακες όπλοφορούν, ότι οι πόρτες είναι άμπαρωμένες και, καθώς άκουσα στο πανδοχείο, τη νύχτα περιφέρονται αγριόσκυλοι στο πάρκο. Δεν μπορώ να καταλάβω τι νόημα έχουν όλα αυτά τα προφυλακτικά μέτρα. Ο λόρδος φοβείται, άρά γε, τους διαρρήκτες;

Οι δύο νέες τόν άκουγαν τώρα με σοβαρό και σκεπτικό ύφος.

— Δεν τ'ο φαντάζομαι, έκανε η Μύριελ. Οι θησαυροί που περικλείει τόν "Αντριγκτον Χάλλ ευρίσκοντο άνέκαθεν, εδώ, εν τούτοις ποτέ άλλοτε ο θεός δεν είχε σκεφθή να λάβη τα δρακόντεια αυτά μέτρα.

— Ξαίρετε τι νομίζω εγώ; είπε η Λαουρίτα.

— Έρριξε ένα γρήγορο βλέμμα δλόγιστρα και συνέχισε χαμηλώνοντας τόν τόνο της φωνής της:

— Έχω την εντύπωση ότι ο πατέρας φοβείται κάποιον έχθρό. . .

Ο λόρδος δεν φαίνεται άνθρωπος που να τρομοκρατείται εύκολα, παρετήρησε ο Μάρτιν.

— Θα σας εξηγήσω πώς μου δημιούργηθηκε αυτή η εντύπωση, συνέχισε η Λαουρίτα. Πριν από μήνες, για την ακρίβεια, κατά τις διακοπές τού Πάσχα, καθώς προγευματίσαμε ένα πρωί, ο πατέρας κι' εγώ, τού έφεραν ένα γραμμα. Ο πατέρας τόν άνοιξε, τόν διάβασε και ξαφνικά παρετήρησε ότι είχε γίνει κάτωχρος και τα χέρια του έτρεμαν. Μιαν όλοκληρη ώρα ήσως και περισσότερο, έμεινε ακίνητος στην πολυθρόνα του, με τούς ώμους κυρμένους και τόν κεφάλι γεμμένο στο στήθος, σαν να τόν είχαν μοχαιρώσει. Μάλιστα προσπάθησα να τού άποσπάζω μιαν εξήγηση της άπώτομης αλλαγής του. Είμαι βεβαία ότι ούτε καν άκουσε τη φωνή μου. Άλλοτε έπληγαν τακτικά στο Λονδίνο, και συχνά μ' έπικρατούσαν στο σχολείο. Από εκείνο όμως τόν πρωί δεν βγήκε από τόν πυργό παρά μόνο για να πάη στο νηοκομείο! . . .

— Ουμμάστε αν τόν γραμμα προήρχετο από τόν "Εξωτερικό" ή όχι; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Είχε ταχυδρομηθή στη Νέα Υόρκη. Τόν ξαίρω έπειδή, ο πατέρας είχε αφήσει τόν φάκελλο να πέση στο πάτωμα και φυσικά, τόν έμάεινα για να τού τόν δώσω. Ο φάκελλος έφερε δύο επιγράφημα δυό όνό-

ματα και από κάτω, αν δεν άποτύωνα κάτι σαν. . .

— "Εμποροί Ναυτών Καρπών", τόν ένα όνομα ήταν νομίζω, «Γκάουντ». . .

— Μήπως ήταν ικράουντ; ρώτησε με ζωηρό τόν ο Μάρτιν.

— Μάλιστα, αυτό ήταν. . . Πώς τόν ξαίρετε;

Ο Μάρτιν έδίστασε.

— Ξέρω, είπε τέλος έμπιστευτικά, ότι κάποιος ό οποίος άκούει σ' αυτό τόν όνομα, περιφέρεται από αρκετών ήμερών γύρω από τόν πυργό προσπαθώντας να γίνη δεκτός από τόν λόρδο "Αντριγκτον. . .

Επηκολούθησε σιωπή ενός ή δυό λεπτών.

— Νομίζω, έδήλωσε τέλος η Μύριελ, ότι πρέπει ν' αναφέρετε τόν γεγονός στον θείο μου.

— Ναί, σκοπεύω να τού μιλήσω σχετικώς άποψε μετά τόν δείπνο, συμφώνησε ο Μάρτιν. Υποθέτω όμως ότι ο λόρδος είνε ήδη εν γνώσει των προσπαθειών αυτού τού κυρίου.

— Τι είδους άνθρωπος είναι;

— Για την ακρίβεια είναι δυο οι τζέντλεμεν που θέλουν να είσχωρησουν στον πυργό. Η έπιθυμία τους αυτή είναι τόσο σφοδρή ώστε μου προσέφεραν δύο χιλιάδες λίρες για να τούς δώσω την άδεια είσοδου που μου στείλατε, πράγμα που με άναγκασε να φανώ κάπως. . . δάναους απέναντι τού ενός, τού κυρίου Πόρλ. . .

— Δεν μάς τούς περιγράφετε; έκανε η Μύριελ.

— Καλύτερα να σας διηγηθώ πώς τούς συνήντησα και πώς γνωρίσθηκα μαζί τους. . .

— Όταν έτελείωσε την αφήγησή του, οι δύο νέες έφαινοντο ταραγμένες. Η Λαουρίτα τού έσφιξε τόν μπράτσο.

— Τι σχέσεις μπορεί να υπάρχουν με ταξύ τού πατέρα μου και αυτών των ανθρώπων; μουρμούρισε.

— Στο σημείο αυτό φάνηκαν μάλλον έπιφυλακτικοί. . .

— Φοβούμαι πολύ ότι ό χαριτωμένος θεός μου έζησε βίο μάλλον περιπετειώδη κατά την νεότητά του αναστέναξε η Μύριελ.

— Έζησε πολλά χρόνια στο "Εξωτερικό"; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Άρκετά. Μόλις τελείωσε ο Πόλεμος είχε φύγει για την "Αργεντινή. Λίγους μήνες μετά την έπιστροφή του έκληρονόμος τόν τίτλο και την περιουσία τού "Αντριγκτον. Οι περισσότεροι από τούς συγγενείς μας είχαν ξεχάσει την ύπαρξή του. . . Νομίζω όμως ότι είνε ώρα να ετοιμασθούμε για τόν δείπνο. . .

Ο ήλιος είχε κρυφθή πίσω από τόν δέντρο τού πάρκου. Ο Μάρτιν και οι δύο νέες σηκώθηκαν.

Μόλις φάνηκε ό άσπρομάλλης ύπηρέτης με τούς καφέδες και τόν λιγέρο Μύριελ και η Λαουρίτα απέσύρθησαν στο σαλόνι.

— Ξέρω ότι η Μύριελ θα έδινε τόν πάν αυτή τη στιγμή για μιαν Βενεδικτινή, παρετήρησε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο ο λόρδος. Η έθιμοτυπία όμως έτηρήθη άνεκαθεν αυστηρά στο "Αντριγκτον Χάλλ και παρά τις ριζοσπαστικές αντίληψεις μου, έθεώρησα καθήκον μου να την σεβασθώ κι' εγώ. Μετά τόν δείπνο οι άνδρες πρέπει να μένουν μόνοι για να μπορούν να πιούν, να καπνίσουν και να κουβεντιάσουν με την ήσυχία τους.

— Οι άνδρες τής τάξέας μου ζούν χωρίς τόν ζυγό της έθιμοτυπίας, είπε ο Μάρτιν. Την σέβονται όμως γιατί ξέρουν ότι είναι μιαν ένδειξη της άνωτερότητας της άγγλικής ράτσας.

Ο λόρδος προσήλωσε τόν διαπεραστικό βλέμμα του στο πρόσωπο τού φιλοξενούμενου του.

— Είμαι άναντιρρήτως έξυπνος νέος, Μπάρνεϊ! . . . Πάρε τόν ποτήρι σου κι' έλα να καθήσουμε κοντά στο παράθυρο.

Έσπλώθηκαν σε άναπαυτικές πολυθρόνες και για κάμποσες στιγμές επεκράτησε άπολύτη σιωπή. Ο λόρδος έκάντιζε με μι σόκλειστα μάτια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ή συνέχεια.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άπάντησις γαμπρού.

Ο μεγαλοτραπεζίτης Κλαίν φωνάζει τόν μνηστήρα της κόρης του στο γραφείο του και τού λέγει:

— Άκουσε νεαρέ μου! Είσαι βέβαιος ότι δεν παντρεύεσαι την κόρη μου για τόν ένα έκατομμύριο που έχει προίκα;

— Σας βεβαίω κύριε Κλαίν άπαντα, ό μέλλον γαμπρός, ότι θα παντρευόμουν την κόρη σας έστω κι αν είχε προίκα δύο έκατομμύρια. . .

Άπαγορεύεται τόν ψάρεμα.

Ο Μωλόχ παρ' ότι είναι άπαγορευμένο τόν ψάρεμα πάει και ρίχνει την πετονιά του.

— Δεν ξέρεις ότι άπαγορεύεται τόν ψάρεμα; τού λέει ένας λιμενιφύλακας που περνούσε.

— Δεν ψαρεύω κύριε λιμενιφύλακα.

— Κι αυτό που κρατάς τί είναι; τόν ρωτά, βλέποντας τόν καλάμι τού ψαρέματος.

— Μπιστοτήν.

— Και στην άκρη τού μπαστούνιού τί είναι δεμένο;

— Ένας σπάγγος.

— Και στην άλλη άκρη τού σπάγγου τί είναι δεμένο;

— Ένα άγκιστρι, με δυό σκουλήκια.

— Βλέπεις λοιπόν ότι ψαρεύεις;

— Ποιός σας είπε ότι ψαρεύω; Άπλούστον, μαθαίνω. . . κούμπι στα δυό σκουλήκια. . .

Εύσυνείδητος άνθρωπος.

Η κ. Μπλούμενφελτ πέθανε και λίγες ώρες πρό τού ένταφιασμού της ό σύζυγός της πηγαίνει για προσπάθειες στους πελάτες του. Σε κάποιον όμως που τού λέει ότι δεν είναι σωστό αυτό που κάνει άπάντησε:

— Να σου πώ αγαπητέ μου. Ένν είμαι εύσυνείδητος άνθρωπος. Πρώτα ή εργασία και κατόπιν ή διασκεδαστική.

Ορκίζεται ό μάοτος.

Ο πρόεδρος στον μάρτυρα:

— Μάρτυς, σήκωσε τόν δεξιόν σου χείρα για να όρκισθής.

Ο Κοέν σηκώνει τόν άριστερό χείρα.

— Σού είπα τόν δεξιόν και όχι τόν άριστερό!

— Δεν μπορώ κύριε πρόεδρε.

— Γιατί;

— Είμαι έρβός, κύριε πρόεδρε. . .

Έπίσημος ύποδεχής.

Ένας κακοποιός που συλλαμβάνεται στο σταθμό από άστυνομικούς τη στιγμή που κατεβαίνει από τόν τραίνο τού λέει:

— Καλόι μου κύριοι, αν ήξερα ότι θα γινόταν έτσι, θα ζητούσα να καταργηθή ή έπίσημη ύποδοχή!

Πεξη έποχή.

— Τι τα θέλεις λέγει ό Μωλόχ στο φίλο του τόν Μπλούμ. Τίποτα τόν ρομαντικό, τόν ποιητικό δεν υπάρχει στην έποχή μας. Φοντάσου ότι ό λογιστής μου άπήγαγε τη γυναικα μου κι' έπειτα από τρεις μέρες μου την έστειλε πίσω. Τί πεζότης αλήθεια!

Δεν τά κατάφερε.

Ο άνακριτής: — Τί έχεις να προσθέσης κατηγορούμενε;

Σβάμπ: — Ότι έχω καταδικασθή είκοσι πέντε φορές επί κλοπή κι' ακόμα δεν έβαλα γνώσι! . .

Η δεύτερη παιδική ήλικία

Του κ. Μ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ

Δεν μπορώ να καταλάβω, λέει κατάπληχτη και στεγνοχωρημέ-

νη ή μητέρα. Δεν αναγνωρίζω τόν παιδί μου. Τό χαριτωμένο μωρό με τις ξανθές μπούκλες και τὰ γλυκά μισά του λογάκια, εξέλιχθηκε κυριολεκτικά σε άγριο. Οι τσέπες του είναι γεμάτες σπάγγους και καρφία, τὰ χέρια του τις περισότερες ώρες λερωμένα και τσικ κρουσιμένα, τὰ γόνατά του δι-

αρκώς με πληγές. Και να ήταν μόνο αυτό; Πάνεται συνέχεια με τὰ συνομήλικά του παιδιά και πολλές φορές φτάνει στο σπίτι με τόν μούτρα πρησμένο και τὰ ρούχα καταξευτισμένα και λερωμένα από τόν πάλαμα. Και όμως είναι εύτυχισμένο γιατί και κείνο έδωσε μια γερή γροθιά στον αντίπαλό του και τόν κίνησε στο χώμα. Τό κεφάλι του είναι γεμάτο τολμηρές επιθυμίες ή καρδιά του άφοβη. Τί θα άπογίνη; Και ή στενοχώρια και ή κατάπληξη της μητέρας είναι μεγαλύτερη όταν τὰ άγρια αυτά συμπτώματα τὰ βλέπει στο παιδί της που είναι κορίτσι.

Θα ήθελα να καθουράτω τή φοβισμένη μητέρα. Τό παιδί της είναι ένα κανονικό παιδί, στην ήλικία των 8—12 χρόνων, τή δεύτερη παιδική ήλικία. Και δεν έξαρώ ούτε τὰ κορίτσια που σ' αυτή την ήλικία είναι λίγο άγρια, έχουσε πολύ να κερδίσουν άργότερα.

Τό παιδί στη δεύτερη παιδική του ήλικία μοιάζει με άγριο. Η άνησυχη υπτέρα έκαμε πολύ κόλη, ό άγνωση, Όμως εμείς δεν πρέπει να θέλουμε να τόν κάμουμε με τή βία πολιτισμένο. Αντίθετα έχουμε την ύποχρέωση να τού επιτρέψουμε όσο μπορούμε περισσότερο να ζή τή ζωή τού άγριου, είνε να γίνη τόν παιδί καλό, πολιτισμένο άνθρωπος πρέπει πρώτιστα να έλξη σαν ένας καλός άγρος, λέει ένας μεγάλος παιδαγωγός. Άς αφήσουμε λοιπόν τὰ παιδιά άγρια και κορίτσια, να ζούν και να χαίρονται όσο μπορούνε τή φύση, τόν ήλιο, τόν ύπαιθρο. Άς τ' αφήσουμε να σκάδουν, να σκαρφαλώνουν στα δέντρα να πιάνονται με τ' άλλα παιδιά να μετρώνε τις δυνάμεις τους.

Γιατί τόν παιδί μήνη τώρα στην ήλικία τού σχολείου. Ως αυτή τη στιγμή ζούσε ξένοιαστο, τώρα τόν πιέζουν καθήκοντα, ύποχρεώσεις. Και αυτά στην άρχή είναι λίγο δύσκολα. Τό παιδί μοιάζει τώρα με τόν πουλί, τόν κλεισμένο στο κλουβί.

Ο δάσκαλος, τὰ μαθήματα, οι συμμαθητές, είναι καινούργια πράγματα και άπαυτοί τους προσαρμύνη. Τό σχολείο του τόν πιέζει με τις άπαγορεύσεις του. Άπαγορεύεται να σηκώνεσαι και να κυκλοφορήσεις τήν ώρα τού μαθήματος, άπαγορεύεται να μιλήσ, άπαγορεύεται να κάνης κάτι διαφορετικό από ό,τι κάνε, όλη ή τάξη.

Η ήλική του δηλαδή είναι ή-

θική άρνητική. Τί θα γίνη λοιπόν τόν παιδί, όταν γυρνώντας απ' τόν σχολείο στο σπίτι βρίσκει πάλι μπροστά του αυτό τόν άπαγορευέται; Όταν άκούει διαρκώς μ'ήν κάνει αυτό και μ'ήν κάνει εκείνο; Οι πολλές άπαγορεύσεις πρέπει να λείφουν από τόν σπίτι. Τά παιδιά πρέπει να έχουσε περισσότερη έλευθερία. Πρέπει να έχουσε τόν δωμάτιό τους τόν τρεπεί τους, να κόδουνε να κολιούνη, να πριονίζουν έλευθερα, όσο πιο έλευθερα είναι στο σπίτι και στο ύπαιθρο, τόσο καλύτερα θα φερθούν και ευκολώτερα θα ύποταχτούνε στους κανόνες τής ζωής που θα τούς θεωρήσουνε άπαραίτητους.

Η ήλικία τού άγριου λοιπόν, ή δεύτερη παιδική ήλικία άρχίζει από τὰ 7 χρόνια και φθάνει, ως τὰ δώδεκα. Είναι πολύ σπουδαία από την άποψη τής μορφώσεως τού χαρακτήρα και τής διανοητικής ανάπτυξέως. Οι πειραματιστάι ψυχολόγοι λένε πως στα 8—12 από τὰ 8—12 χρόνια τόν παιδί όα μορφώνει τόν χαρακτήρα του και δέκεται τόν πιο πολύ τήν έπιδόραση των μεγάλων που συνασπρέφεται τού πατέρα, τής μητέρας και τού δασκάλου.

Μα και ή λαϊκή σοφία λέει: «Όπως είμαστε στα δώδεκα, έτσι θα είμαστε και στα τριάντα». Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως απ' τὰ δώδεκα χρόνια μας παύουμε να εξέλισσώμαστε, μα τόν πιο πολύ μέσα στο χαρακτήρα μας οι κυρίες γραμμές του θα λέγαμε είναι αυτές που μας δείχνει τόν παιδί στα 12 χρόνια.

Κάθε γερό παιδί λοιπόν στην ήλικία των 8—12 χρόνων έχει τή φιλοδοξία να κανή καλά, γρήγορα και με χαρά ό,τι πρέπει να κανή. Σ' αυτή την ήλικία τόν παιδί εύχαριστείται να είναι καθαρό έστω και για λίγες στιγμές τήν ήμερα. Τότε άρχίζει να έκτιμā τή τάξη, έστω και αν αυτό τόν ίδιο είναι ακόμα άκατάστατο τόν περισσότερο καιρό. Τότε ριζώνουνε μέσα του τὰ ώραία αίσθήματα τής δικαιοσύνης τής σοβαρότης εργασίας τής προσπάθειας, τής αφοσίωσης τού άλτρουισμού. Σ' αυτή την ήλικία τόν παιδί, ύψώνεται, στο κοινωνικό συναισθήμα και άρχίζει να σέβεται τήν εργασία και τόν εργάζόμενον. Η άγάπη, στο καλό, στο δικό, στην αλήθεια, είναι τὰ κύρια γνωρίσματα τού κανονικού και ίσορροπημένου παιδιού. Όμως τόν ξανόλε, για ν' ανυψωθή ως εκεί πρέπει να είναι ίσορροπημένο, να έχη γερό νευρικό σύστημα. Τό πετυχαίνουμε με τήν απλή ζωή τόν δυναμμένο και καθαρό σώμα και με τή σιωπή! Μη ξαφνάζεστε! Άν κατορθώσουμε να κάνουμε τόν παιδί μας να μένη έαυτομένο και σιωπηλό για μερικά λεπτά τήν ήμερα έχουμε ένα περίφημο φάρμακο για τήν ήρεμία του.

Μ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ

Ξένη γελοιογραφία

Άκρον άωτον φρεσκάδας: — Ο κύριος μπορεί να διαλέξη τόν ψάρι που προτιμά και να διατάξη αν τόν θέλη υπό ή τηγανητό!

Ξέρεις τι; Η ακρίβεια τού σαιού άναγκασε τόν... φουκαρά τόν βαρώνο να πουλήση τόν άλογό του!

Ο εκπαιδευτής: — Κι αυτό που κάνουμε τώρα, λέγεται... «όπισθεν όλοτακώς!».

'Η αναδιοργάνωσις τῶν προσκόπων μας

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ

Στὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκοπῶν πνέει τελεταία ἀνεμὸς ἀναδημιουργίας. Τόσο σπὴν πρωτεύουσα ὅσο καὶ στίς ἐπαρχίες αἱ τάξεις τῶν προσκόπων πυκνῶνται, αἱ ομάδες πολλαπλασιάζονται καὶ αὐξάνει ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν γονέων στὸν ἱστορικὸ θεσμό πού ἀπὸ τὸ 1910 μέχρι σήμερα προσφέρει πολυτίμητες ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα καὶ πού γι' αὐτὲς κοσμοῦν τὴ Σημαία τῶν Προσκόπων ἀνώτερα ἑλληνικὰ μετὰ τὴν ἀντίληψήν ὅ ἀναγνώστης τὸ μέγεθος τῆς νέας προσπάθειας ἐξήγησε, πληροφóρως ἀπὸ τὸν Γενικὸν Ἐφορο τοῦ Σ.Ε.Π. κ. Λελοῦδας, καὶ ἀπὸ τὸν διορισθέντα ἐξαγώνιο Ἐφορο Κωνσταντὸν Δράσεως καὶ Δημοσίων Ἐμφανιστῶν — γνωστὸν διὰ τὸν προσκοπικὸν ἐνθουσιασμόν του — κ. Ἡσαΐα.

ΟΜΙΛΕΙ Ο Κ. ΛΕΛΟΥΔΑΣ

Στίς ἐρωτήσεις μας ὁ Γενικός Ἐφορος λέγει:

— Οἱ κατευθύνσεις τοῦ προσκοπισμοῦ εἶνε αὐτὲς πού καθορίζονται στὸν Προσκοπικὸν Νόμον καὶ στὴν ὑπόσχεση τοῦ προσκόπου ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται στὴν τιμὴν τὴν ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Θεό, τὴν Πατρίδα τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βιὴν τοῦ συνανθρώπου του καὶ νὰ εἶνε καθαρὸς, ἐγκρατής, ἐργατικός, ὑψηλόφρων, πειθαρχικός κλπ.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε βέβαια σ' αὐτὰ μὲς εἶνε ἀπαραίτητα καὶ τὰ ὁλικά μέσα. Εὐτυχῶς αὐτὴ ἡ εὐχέρεια ὑπάρχει τελευταία καὶ ἐτοίμα ἐφαρμοσθὲν τὸ προγράμμα μας. Θὰ μπορέσουμε μὲ σύντομα νὰ ἔχουμε ἐκδόσεις ἐκπαιδευτικὰ βιβλία περιοδικὰ καὶ νὰ ἀρχίσουμε τὴ λειτουργία σχολῶν ἐκπαιδευτικῶν στελεχῶν ἀπὸ τὴν Ἑπαρχία, ἀφοῦ θὰ τοὺς ἐξασφαλίσουμε ὀληγοήμερο διατροφὴ καὶ παραμονή. Ὅταν θὰ δημιουργηθοῦν πολλὰ καὶ κατάλληλα στελέχη θὰ μπορέσουμε νὰ πλατυσώσουμε τὰ παιδιά καὶ νὰ ἐπεκταθούμε μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ νῦν πραγματικῶς προσκοπισμὸς.

Σ' αὐτὴν ἐξαιρετικὴ βοήθεια θὰ μᾶς προσφέρουν, ὅπως σὰς εἶπα, τὰ βιβλία πού τῶς θὰ ἐπεξεργάζεται ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ τὰ προσαρμόσῃ στὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα σύμφωνα μὲ τίς νέες ἀνάγκες καὶ τὴν καινούργια νομοτομία τῶν παιδιῶν. Ἐπίσης εἰναι ὀλίγοι θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδίδονται κατὰ τεύχη αὐτοτελὴ ὁ νέος Ὀργανισμὸς τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων. Ἡ δὴ τὸ Δ. Σ. εἶνε ἐγκρίνει τὰ κεφάλαια γενικῆς ἀναδιοργάνωσης ἀπὸ τοῦ Διοικητοῦ Συμβουλίου μέχρι τῆς Ὀμάδος τὰ περὶ ἐκπαιδευτικῶν σχολῶν καὶ διακοπικῶν. Ἀπομένουν ὁ Ὀργανισμὸς Ὀμάδος Προσκόπων, Ἀγέλης Λυκοπούλων, Τοπικῶν Συνδέσμων καὶ Ἐπιτροπῶν Ἡθικῶν Ἀμοιβῶν καὶ Ποινῶν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Γιὰ τὰ παιδιά πού περνοῦν

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 32.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνεχίσθη ἡ ἐξέτασις τῶν 20 Ὑποψηφίων τῆς δ'ης σειρᾶς. Ἐκ τῶν Ὑποψηφίων τῆς 7ης τοιαύτης προσῆλθεν οἱ ἐξῆς: Ἰωάννης Ραυτοπούλου, Νίνα Λινάρδου, Τάκης Δουκῆας, Νέσος Θεόφιλου Μαρ. Ἀλεφραγῆ, Δημ. Ψύχας, Σίχ Βιοπούλου, Ἀναστ. Μάρκου, Ἑλλη Πέτρου, Ἑλλη Γεωργίου, Νικόλ. Κούρος καὶ Ἑλλη Πλευρίδου.

Ἰδεὺς ἡ σειρά μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσέλθουν οἱ ἐπόμενοι Ὑποψήφιοι, καὶ ἡ ἡμέρα προσελεύσεώς των. Ὁ διαγωνισμὸς διεξάγεται εἰς τοὺς ραδιοφωνικοὺς Ὑαλάμους τοῦ Σαππείου ἀπὸ τὰς 3-5 μ.μ.

★

Γι' ΠΕΜΠΤΗΝ 24 Ἀπριλίου:

173. ΑΝΔΡ. ΑΛΙΓΙΖΑΚΗΣ	181. ΜΑΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
174. ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ	182. ΡΕΝΑ ΠΑΠΠΑ
175. ΑΛΕΞ. ΣΩΡΖΟΥ	183. ΓΕΩΡ. ΠΑΛΗΓΙΑΝΝΗ
176. ΕΥΑΓΓ. ΚΟΛΩΝΟΥ	184. ΜΑΙΡΗ ΣΑΡΡΗ
177. ΠΑΡΙΣ ΦΡΑΓΓΗΣ	185. ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΛΟΥΜΙΔΟΥ
178. ΒΑΣΩ ΠΕΡΠΕΡΗ	186. ΝΑΝΑ ΧΑΡΑ
179. ΛΙΝΤΑ ΜΑΡΑΝΟΥ	187. ΜΥΡΤΩ ΑΜΠΑΤΖΗ
180. ΣΟΦ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ	

ταῖς συνεδριάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σ.Ε.Π. πρέπει νὰ θεωρηθῇ σὰν σταθμὸς γιὰ τὴν ἀπὸ τὴν ἐκτελεστικὴν καὶ διαχειριστικὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐχέρειας νὰ ἐξορμήσῃ καὶ γιὰ τὴν ἐξορμήσιν αὐτὴν εἰς τὴν πρὸς τὸν μέλλοντα.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο Κ. ΗΣΑΪΑΣ

Κατ' ἀρχὴν ὁ κ. Ἡσαΐας μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι ὁ νεοδημιουργηθεὶς θεσμὸς τῆς Ἐφορείας Κοινωνικῶν Ἐργῶν καὶ Δημοσίων Ἐμφανιστῶν, ἔχει σκοπὸ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κοινωνίας μὲ πράξεις πού ἀποδίδουν στὸ γενικὸ καλὸ ὅπως οἱ δειροφυτεύσεις ἡ καθαριότης κλπ. Συγχρόνως νὰ το-

νώσῃ τὴν αὐτοπεποίθησιν τῶν προσκόπων ὅτι οὐ μόνον κατατίζονται στὰς τάξεις τοῦ Προσκοπισμοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐμπνέουν καὶ θαυμασμὸν στὴν ἑλληνικὴν Κοινωνίαν γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐχέρειας νὰ ἐξορμήσῃ καὶ γιὰ τὴν ἐξορμήσιν αὐτὴν εἰς τὴν πρὸς τὸν μέλλοντα.

— Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ κατεύθυνσις μας, συνεχίζει ὁ κ. Ἡσαΐας, δὲν θὰ περιορισθῇ στὴν Ἀθήνα. Θὰ φροντίσουμε περὶ σότερο γιὰ τίς ἐπαρχίες μας. Στὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα πού ἀνέλαβα τὴν νέα Ἐφορεία, φροντίσαμε καὶ ἤλθα σ' ἐπαφὴ μὲ τίς περισσότερες πόλεις τῆς χώρας μας. Τώρα θὰ τοὺς ἀποστείλω ἐγκυκλίους καὶ προγράμματα.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Στὴ δικαιοδοσίαν τῆς Ἐφορείας μας ἀνήκουν μᾶς πληροφóρως ὁ κ. Ἐφορος, ὅλες αἱ πνευματικῆς ἐμφανίσεις τοῦ Σ.Ε.Π. Εἴχαμε ἀποφασίσαι γιὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου, ἡμέρα τοῦ Προστάτου τῶν Προσκόπων Ἀγίου Γεωργίου, νὰ κάμουμε τὴν πρώτην μᾶς ἐξορμήσιν μὲ μεγάλη παρέλσιν καὶ τὴν 1ην Ἰουνίου νὰ κάμουμε ἑορτὴν στὸ Στάδιο. Τώρα μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου οἱ ἐξορμαὶ αὐτὲς θὰ μετατεθοῦν μετὰ 3 μῆνες ὅποτε λήγει τὸ δημοτικὸ πένθος. Πάντως ἡ προεργασία εἶνε ἀρχίσει καὶ ἐπεὶ ἀπὸ λίγες ἡμέρας θὰ μπορῶ νὰ πῶ λεπτομέρειας.

Καὶ ὁ κ. Ἡσαΐας τελειώνει: Ἡ κοινωνικὴ καὶ ὅλη ἡ ἀλλήλ ἡ δράση μας θὰ ἐκδηλωθῇ ὑπὸ διάφορες μορφὰς μὲ πᾶν μ' ἕνα σκοπὸ: Νὰ βελτιώσῃ μετὰ τὴν ἑλληνικὴν πού δρισκεται κάτω ἀπ' τίς Σημαίες μας καὶ νὰ προσφέρῃ σύγχρονα ὑπηρεσίες στὴ Χώρα μας.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-

ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ, ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Μεγάλοι καὶ τὰ ἔργα των

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ

ΜΠΡΑΜΣ : ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ Σ' ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΧΑΥΔΝ
Κυριακὴ 20 Ἀπριλίου ὥρα 11.00

Ὅπως καὶ οἱ Σερενάτες, ἔτσι καὶ οἱ «Παραλλαγές» (ἔργ. 56α) τοῦ Μπράμς, ἀποτελοῦν τὸν πρόδρομον τῶν μεγάλων Συμφωνιῶν. Ὁ Μπράμς μὲ τίς «Παραλλαγές» μπορεῖ ἀφοδὰ νὰ τοποθετηθῇ, ἀπὸ ἀποφύως μορφῆς καὶ μουσικῆς διαπλάσεως, κοντὰ στὸν Μπετόβεν. Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶνε ἀξίαν μόνον γιὰ τὴν ἀπαράμιλλον τεχνικὴν τῶν παραλλαγῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν πλούτον τῆς μελωδικῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ ἀκροατὴς πρέπει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτέλεσεως νὰ κρατῇ στὴ μνήμη του τὸ κύριον θέμα, παρακολουθώντας συγχρόνως τοὺς μελωδικοὺς μαϊνδροὺς τῶν παραλλαγῶν.

Ὁ Μπράμς ἔγραψε τὴν σύνθεσιν αὐτὴν καὶ γιὰ δύο πιάνο καὶ τὴν ἔπαιξε μαζί μετὰ τὴν Κλάρα Σούμαν εἰς τὴν Μπον, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1873. Δὲν εἶνε γνωστὸ ποία ἀπὸ τίς δύο ἐκδόσεις ἐγράφη πρῶτα: τῶν δύο πιάνων ἢ τῆς ὀρχήστρας. Εἶνε πιθανόν ὅμως νὰ προηγήται ἡ τῆς ὀρχήστρας.

Τὸ θέμα, ὠνομάζετο ἀρχικῶς «Χορικὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου» καὶ ἀπαντᾷ σὲ ἕνα Ντιβερτιμέντο τοῦ Χαῦδν γιὰ πνεῦστα. Εἰς τίς «Παραλλαγές» εἶνε δοθὴ σημασία καὶ ἐξηγητικὴ προγραμματικὴ, σχετικῶς μετὰ τὸν πειρασμὸν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου.

Τὸ θέμα (ἀντάντε) εἰσάγεται εἰς τὰ πρῶτα δέκα μέτρα (πέντε καὶ πέντε), μετὰ τὴν ὁποίαν εἰσάγεται ἡ ὀρχήστρα.

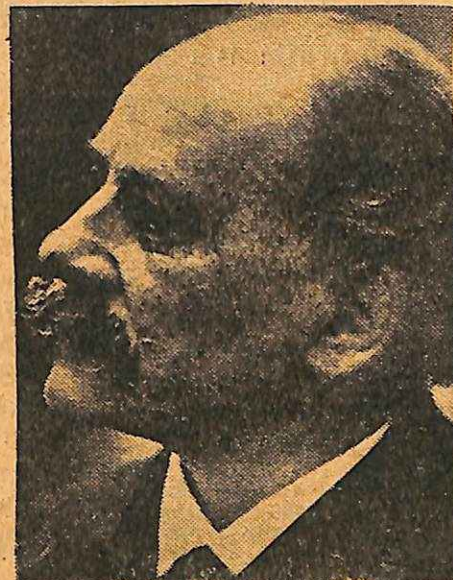
Καὶ τὸ φινάλε («Ἀντάντε»). Τὸ βασικὸν θέμα ἐμφανίζεται μετασχηματισμένον, δέκα ὀκτὼ φορές εἰς τὰ μπάσσα. Τὰ ἄλλα ὅργανα διακρίνονται μὲ νέες διαρκῶς συγγενεὶς μελωδίες. Ἐδῶ ὑπάρχει καὶ ἕνα εἶδος «Πασσακάλλια» ἀνάλογον μετὰ τὴν ἑκείνην πού ἀνευρίσκεται στὸ φινάλε τῆς Τετάρτης Συμφωνίας. Τὸ φινάλε θεωρεῖται ὡς μεγίστης ἀξίας ἀπὸ τοὺς μουσικολόγους.

ΦΡΑΝΚ : «ΣΥΜΦΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ»
Κυριακὴ 20 Ἀπριλίου ὥρα 11.00

Τὸ ἔργον αὐτὸ, γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα, ἀνήκει στὴν τρίτην καὶ μὲλλον σημαντικὴν περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ Φράνκ (1822—1890). Ἡ «Συμφωνικὴ Παραλλαγή» ἐγράφησαν τὸ 1885 καὶ ἐξετελέσθησαν γιὰ πρώτην φορά στὴν Αἴθουσα Πλατείας τῶν Παρισίων τὴν 1ην Μαΐου 1886. Μόνον τὸ 1894 ἐδημοσεύθη ὁλόκληρη ἡ παρτιτούρα.

Θαυμασία εἶνε ἡ ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ πιάνου καὶ τῆς ὀρχήστρας. Ὁ Ἀλφρέδος Κορτώ, ὑπογραμμίζει τοὺς ἐπιθετικὸς ρυθμοὺς τῶν ἐγχόρων καὶ τὴν μελωδικὴν συμβολὴν τοῦ πιάνου.

Εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ σοβαρὸ ὅφρος τοῦ πρώτου μέρους ἔρχεται τὸ τερπνὸν θέμα τοῦ τρίτου, σὲ φόρμα κανόνας.

Ο ΦΡΕΙΔ ΜΑΣΣΕΝΕ

τῶν ὁποίων πρῶτος ἀρχηγὸς θεωρεῖται ὁ Σαμάρας.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Σαμάρα εἶνε λυρικὴ καὶ αὐθόρμητη. Δὲν εἶνε τίποτε τὸ ἐγκεφαλικόν. Ἡ μελωδία τοῦ εἶνε πηγαία, ρέουσα καὶ ἐκφραστικὴ. Ἡ Μάρτυς ξεσποῦνται ὡς ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ συνθέτου. Ὁ Σαμάρας κατηγόρησε ὅτι δὲν ἔγραψε ἑλληνικῶν, ἀλλὰ ἰταλικῶν μουσικῶν, καὶ εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ περὶ τὸν εἶναι ὁποῖον ἔφησε τὴν κυριώτερον περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ, τὸν ἐπηρέασε ἀρκετὰ. Πάντως, πρὸς αὐτὴν περὶ Ἑλλήνων συνθέτου μετὰ τὴν φήμην, ἡ ὁποία ἀπεκτήθη λόγω τοῦ πραγματικοῦ τοῦ ταλέντου. Εἰς τὴν «Φλόρα Μιράμπιλ» τὴν «Ρέαν» καὶ τὴν «Μάρτυρα» ὑπάρχουν πολλὰ τυπώματα, τὰ ὁποία ἀνταποκρίνονται ἀπολύτως πρὸς τὰς αἰσθητικὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλῆς ἐννοουμένης ἑλληνικῆς μουσικῆς.

ΜΑΣΣΕΝΕ : «ΘΑΪΣ», «ΜΑΝΟΝ», «ΒΕΡΘΕΡΟΣ» (Ντουέττα).
Παρασκευὴ 25 Ἀπριλίου ὥρα 22.30

Ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν ἔργων τοῦ Ἰουλίου Μασσενέ (1842—1912) σῶζονται ἀκόμα σήμερὰ ἡ λυρικὴ κομωδία «Θαῖς» (1894) καὶ αἱ ὀπερά — κομικ «Μανόν» (1884) καὶ «Βέρθερος» (1892). Μεταξὺ αὐτῶν ἡ «Μανόν» ἀληθινὰ διαμάντι εἶνε ἡ πλέον δημοφιλὴς καὶ μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ διεθνούς μελοδραματικοῦ ρεπερτορίου, πού καθιέρωσε τὸν Μασσενέ ἀπὸ τὴν βραδύτητα τῆς πρώτης παραστάσεως τὴν 14 Ἰανουαρίου 1884. Ἐπὶ εἰκοσι χρόνια προηγουμένως, ὁ συνθέτης προσπαθοῦσε μάταια νὰ ἐπιβληθῇ. Ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε, ἐγκατέλειπε τίς προσπάθειάς του ἀπὸ τὴν ἀντιλήψιν καὶ σιμωροφώθη μετὰ τὴν γαῖαν καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ κοινού. Ἀς σημειώσωμε ὅτι ὁ Γκρουὺ, ἔχοντα ρακτῆρας τὴν «Μανόν» ὡς «Ἀλγεδρική καὶ μεγαλειώδης βαρὲτ»! Ἡ μουσικὴ τοῦ Μασσενέ, εἶνε ἀγαπητὴ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη. Αὐτὸ ἀφαιρῆται, διότι εἶνε ἀκούσι, εἶνε θάλατταν, μελωδικότητα καὶ ἐμψύχωση. Ὁ Μασσενέ εἶνε ἐξαιρετικὸς καὶ ἐμπνευσμένος συνθέτης, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξῃ σταθερὰ καλλιτεχνικὰς πεποιθήσεις καὶ ὑψηλὰ ἰδέεω. Ὅπως εἶπε ὁ Ντεμπυσσύ, ὁ ὁποῖος τοῦ δοσεῖ πολλὰ, ὁ Μασσενέ εἶνε «σὰν μὴ πούδρα ἀπὸ ριζάλευρος». Δὲν ἤρρετο διὰς ὅτι ἡ πούδρα αὐτὴ, ἦταν ἀρωματικὴ...

P.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 33.

τον πανίστο Τζωρτζ Ρήξ.
Μπράντ : Σερνάντα, έργο
106 αρ. 1. Ο βαρύτονος Κάρλ
Σμιτ Βάλτερ.
Σουμπαν : Σελινόφως έργο
39. Η ύψιφωνος Έρνα Ζάκ
με συνοδεία από τον πιανίστα
Ράουχαίξεν.
Ρ. Στράους : «Αύριο» έργο
27 αρ. 4. Ο τενόρος Λέο
Σλέακ με συνοδεία από τον
πιανίστα Ράουχαίξεν.
Σουμπέρτ : «Ο δρυκόλα-
κας». Η κοντράλτο Ζίγκφριντ
Όνγκεν με συνοδεία πιάνου
από τον Φράντς Ρούτ.
Βόλφ : «Ο κηπουρός». Ο
βαρύτονος Κάρλ Σμιτ Βάλτερ
με συνοδεία από τον πιανίστα
Φέρντιναντ Λάιτνερ.
13.00 Αποσπάσματα από τη
ταινία «Δύο χοροί και
ένος νυκτός».
13.30 Τέχνη και ζωή.
13.40 Μουσικές Σελίδες (δ)
Αϊνέ Μειγιά : «Τα κου-
δονάκια του ερμίου», εισα-
γωγή. Η Όρχηστρα της Γερ-
μανικής Όπερας του Βερολί-
νου. Διευθ. ο Βάλτερ Λούτσε.
Γκρήκ : Το Β' και Γ' μέ-
ρος από το κοντσέρτο για πιά-
νο σε λά ελάς. Ο πιανίστας
Ιγνάντιος Φρενίτσαν με όρχη-
στρα. Διευθ. ο Φίλιπ Γκωμπάρ.
Κιούτι : «Ανατολικός» έργο
50 αρ. 9. Ο διολίστης Μ. Σ-
σα Έλμαν.
Ρεσπίγι : «Ο τρύγος» ά-
πό το έργο «Ρωμαϊκές γιορ-
τές». Συμφωνική Όρχηστρα
του Μιλάνου. Διευθ. ο Λορέν-
τζο Μολαγιόλι.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Η ώρα των άκροατών
Δίσκοι της εκλογής των.
Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.
Έσπερινό πρόγραμμα
17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική ώρα
17.30 Μουσική του Γιόχαν
Στράους (δ)
17.50 Περιπάτοις ανά την
Ελλάδα.
18.00 Διάσημοι πιανίστα
18.30 Η ώρα του ντυτίζα-
μένου
18.40 Έλαφρά τραγούδια.
19.00 Βρετανική έκπομπή.
19.15 Έλαφρά μουσική (δ).
«Μπλουζ στη νύχτα»
(Μέροσε, Άρλεν). Η όρχη-
στρα Άντρέ Κουτελάντε.
«Μία νύχτα με τον Πωλ Ού-
άιμαν στο Μπίλτμορ». Η όρ-
χήστρα του Πωλ Ουάιτμαν.
«Η ιστορία της Λισαβέ-
τας» επιλογή. Η όρχηστρα
Ρίτσορντ Κρήν.
«Μ' αγαπάς χρυσό μου»
(Κοκατόζ, Σαρμπιτινί). Η Μ.
σελίν Ντέι με την κιθάρα της.
«Η σερνάντα του Μανχά-
ταν» (Άλτερ). Η όρχηστρα
του Άντρέ Κουτελάντε.
«Η γαλάζια φούγκα» (Λί-
τερ). Ο συνθέτης με το συγ-
κρότημά του.
«Γέρω ποταμέ» (Χάμερστ-
ίν Κέρν). Η όρχηστρα Σιγνέ-
ρα με την όρχηστρα Άξελ Στόρ-
ιταλ.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία σε γαλλική

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

20-26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

γλώσσα
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων
20.30 Πάλη και νέσι χερσεί
20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.30 Μικτό έλαφρό πρό-
γραμμα. Τραγούδι ο
Γιάννης Λαφής και
δισκοί.
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Μελοδραματική έκ-
πομπή με αποσπάσμα-
τα από την όπερα του Σα-
μάρκ «Η μάστιγ». Πάιζι ή
Όρχηστρα του Σταθμού Δι-
ευθ. ο κ. Καραλίδης. Σο-
λίστ : Αί και Μαίρη Κου-
ραχού. Γαλάτεια Αμυρά-
λου και οι κ. κ. Αμυρά-
Μαυράκης, Δημ. Ευστρατι-
ου, Άριστ. Πανταζήδης
και Α. Τζενεράλης.
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Συνέχεια της Συμφω-
νικής συναυλίας
23.45 Τσιγγάνικη σκοπιά.
24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγ-
ρευσιν.
00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 Απριλίου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίτημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.45 Το ελληνικό σπίτι
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα.
12.15 Αποσπάσματα από ο-
περές (δ)
Βέρντι : Προλόγος ά-
πό την «Τραυδιάτσα». Η Συμ-
φωνική της Νέας Υόρκης. Δι-
ευθ. ο Άρτουρ Τσκακάνι.
Βέρντι : «Αυτός που όνει-
ρεύομαι» από την Α' πράξη
της ίδιας όπερας. Η ύψιφωνος
Αιελίτα Γκόλλι Κούρτι.
Βέρντι : «Το κάκο Αλθά-
ρο» από τη «Δύναμι του πε-
πρωμένου». Ντουέτο από τη
Δ' πράξη. Ο τενόρος Τζι-
βάνι Μαρτινέλι και ο βαρύ-
τονος Τζιουζέππε ντε Λούκα.
Βέρντι : «Αγαπημένο όνο-
μα» από τον «Ριγολέττο». Η
ύψιφωνος Αίλυ Πόνε.
Πουτσίνι : «Επιλογή από τη
«Μαντάμ Μπατέρφλυ». Η Φι-
λαρμονική του Βερολίνου. Δι-

ευθ. ο Φράντς Ρούξ.
Λεονκαβάλλο : «Φόρτ» τη στο-
λή από τους «Παλατιούς».
Ο τενόρος Φερνάν Άνσώ.
Βέρντι : «Κάθε γιορτή πρώ-
τη από τη Β' πράξη του «Ριγ-
ολέττο». Η ύψιφωνος Αίλυ
Πόνε.
Μπιζέ : «Θαρρώ ν' ακούω
άκουα» από τους «Αλιείς μαρ-
γαριτών». Ο τενόρος Μιγκέλ
Φλέτα.
Γκουνά : Μουσική μπαλέτ-
του από τον «Φάουστ». Η Φι-
λαρμονική του Βερολίνου. Δι-
ευθ. ο Χάινς Σμιτ "Ισ-
σερσέτ.

13.00 Η ώρα των φιλετελι-
στών
13.10 Έργα για βιολί
«Αρκάντζελλο Κορελλι :
«Λα Φολία». Ο Γεχουντί Με-
ντουχί με συνοδεία πιάνου από
τον Χοίμπερτ Γκίξεν.
Ντεμπουσσύ : «Η κόρη με
τά λιοναρένια μαλλιά». Ο Ζάκ
Τιμπώ με συνοδεία από τον
πιανίστα Χάρολντ Κράβτον.
Υζαύ : «Ποιδικό όνειρο».
Έργο 14. Ο Μίσινα Έλμαν
με συνοδεία πιάνου από τον
Μάρτσελ βάν Γκόολ.
Θέσας Έσπεχο : «Τσιγγά-
νικη σκοπιά». Εκτέλεσις ά-
πό τους «Δίους».

13.30 Η όρχηστρα του Στα-
θμού
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Έλαφρά ελληνικά τρα-
γούδια (δ)
15.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Σχολική ώρα
17.45 Η όρχηστρα Μα-
σιώτ
18.00 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 8-12 ετών)
18.15 Στους ρυθμούς του
βάλς (δ)
18.30 Όμιλία.
18.40 Δημοτικά τραγούδια
19.00 Η ώρα του αγρότου.
19.10 Φυσικονόμικες (δ)
19.20 Έκπομπή των Ένό-
πλων μαζ Δυνάμεων.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικών διαλέξεων.
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Αποσπάσματα από ο-
περές (δ)
Πάουλ Λίνκε : «Οί γά-
μοι του Φακίρη», εισαγωγή. Η
Όρχηστρα της Γερμανικής
Όπερας του Βερολίνου. Δι-
ευθ. ο Βάλτερ Λούτσε.
«Πυγολαμπίδος» επιλογή. Η
όρχηστρα Τζερνάντο με τρα-
γούδι από τον Σύριλ Γκράντ-
χαμ, τη Μόντε Ρέυ, το συγκρό-

Η κ. ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΪΩΑΝ-
ΝΟΥ-ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΥ, που
μετέχει ως σολίστ στη συναυ-
λία της Κρατικής Όρχηστρας
την Κυριακή (ώρα 11)

τηρά «Υψηλά καπέλλα» και το
«Ρέντιο τριό». Σμιντζέντερ : «Γυναίκες στο
Μετροπόλ» επιλογή (δισκ.
Σβέν). Ο πιανίστας Όσκαρ
Γκέρσονικ με το ρυθμικό του
συγκρότημα.
20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.25 Ποιητική βραδιά.
21.45 Ρεσιτάλ τραγουδιού
της Μαρίκας Παπα-
δοπούλου.
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Μουσική δωματίου (δ)
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Μουσική χορού
24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγ-
ρευσιν.
00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΠΕΜΠΤΗ, 24 Απριλίου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίτημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.45 Η Ελληνίδα Γυαλίνα
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)
Βάλς από την «Πεντά-
μορφη» (Τσαϊκόφσκι). Η όρ-
χήστρα του Ρόμπιν Χούτ
ιταλ. Διευθ. ο Άντρέ Κουτε-
λάντε.
«Σαίν-Σάν» (Λιένος, Λο-
πές). Τραγούδι ο Ζωρζ Γκετα-
ρό με την όρχηστρα Μαρσέλ
Κασιέν.
Κοντσέρτο για κλαρινέτο

από την ταινία «Δεύτερο Ρε-
φραίν» (Άρτου Σά). Η όρχη-
στρα που διεύθυνε ο συνθέτης,
«Καπνός σκιάζει τα μάτια
σου» από την ταινία «Ρομπέρ-
το» (Χάρμπας, Κέρν). Η με-
σοφωνος Ραίξ Στίνεβς με την
όρχηστρα Σούλδαν Σούλμαν.
«Μεσανύχτα στο Μιούφντο»
(Νιούελ Τσέις). Η Παορίσια
Ρομπιντσο και ο Αϊθόρ Ντέν-
νις σε δύο πιάνα.
«Ο άνδρας μου» (Πολλάκι,
Υβρίν) και «Όταν χαμογε-
λάς» (Φίσερ, Γκουντγούνι,
Σαίν). Η Μπίλλυ Χολλντεν
τραγουδι με την όρχηστρα του
Τέντυ Ουίλσον.
«Επιλογή από μελωδίες του
Λάιονελ Μούκτων» (Διασκευή
Στάνφορντ Ρομπινσον). Η όρ-
χήστρα Ρίτσορντ Κρήν.
12.30 Περιπάτοις ανά την
Ελλάδα.
12.40 Έργα για συμφωνική
ορχήστρα (δ)
13.00 Καντσόνετες.
13.20 Μουσική για ξυλόφω-
νο.
13.30 Όμιλία.
13.40 Μουσικές σελίδες (δ)
Ρεμπικώφ : «Νανούρι-
σμα». Η Φιλαρμονική του Βε-
ρολίνου. Διευθ. ο Φράντς Ρούξ
Βόλφ : «Ιταλική Σερνα-
τα» σε σόλ μελ. για όρχ. δω-
ματίου. (Επεξεργασία Ρέγ-
κερ). Η Φιλαρμονική της Πρά-
γας. Διευθ. ο Γιόζεφ Κάι-
μπερτ.
Γρανάδος : «Ο έραστής
και το άσπρι» από τις «Κον-
σάκας». Ο πιανίστας Αρθού-
ρος Ρομπινσόν.
Στάινερ : «Μοντέρνα συμφω-
νία» σε ένα θέμα του Ρομπιν-
τς. (Από την ταινία «4 γυ-
ναίκες». Η Συμφ. Όρχηστρα
του Λος Άντζελες. Διευθ. ο
Βέρνερ Γιάνσεν.
Πόμπυ : «Ανατολίτικη σουί-
τα» (Οι υπαγνότερες, στις ο-
χδες του Γάγγη Χορεντρίες,
Περσίπολι). Όρχηστρα της
Κρατικής Όπερας του Βερο-
λίνου. Διευθ. ο Άλφρε Μελίχα-
Μέντελσον : Σκέρτσο σε μι
έλας. (Διασκ. για όρχηστρα
από τον Χέλμουτ Άντραϊ). Η
Φιλαρμονική του Βερολίνου
Διευθ. ο Λέο Μπόρχαρντ.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Η ώρα των άκροατών
Δίσκοι της εκλογής των.
15.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Σχολική ώρα
17.45 Έλαφρά τραγούδια.
18.00 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 12-14 ετών)
18.15 Έκπομπή της Ρωμυ-
κής Δέσπης Αθηνών.
18.30 Όμιλία.
18.40 Δημοτικά τραγούδια
από τον έμπελο Μιχα-
ήλ Καλέρη
«Γκόλφ», τσάμικο.
«Κάνουν ν' ανθίσουν τα κλα-
ριά», της τάβλας.
«Ελενί», καλαματιό.
«Μπαράτι»
«Βασίλειος θα γίνω».
19.00 Η ώρα του αγρότου
19.10 Μουσική για ύπνο
19.20 Έκπομπή των Ένό-
πλων μαζ Δυνάμεων.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα.
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Βρετανική έκπομπή
(συμφωνική συναυλία)
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού
του τενόρου κ. Πέτρος
Επιτροπία
22.00 Χορευτικές επιτυχίες
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Η όρχηστρα του Στα-
θμού
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Αποσπάσματα από ο-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

20-26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί
21.15 Στο περιθώριο της Ι-
στορίας.
21.30 Η όρχηστρα Σου-
γιούλ. Τραγούδι ο Ν.
Γεωργιάδης.
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Ρεσιτάλ πιάνου της
κ. Δεσποίνας Χέλμ-
Καραμαζούνα.
23.00 Τραγούδια των Νέ-
νων (δ)
«Όμορφη σαν τριαντά-
φυλλο» (Νέβιν). Ο βαρύτονος
Πωλ Ρομπινσόν.
«Δέν μπορώ να μείνω μα-
κριά» (Διασκ. Χέυες). Η κον-
τράλτο Μάριαν Άντερσον με
συνοδεία από τον πιανίστα
Κόστι Βεχάνεν.
«Να γιατί γεννήθηκαν οι
μαύροι» (Μπράουν Χέντερσον)
Ο Πωλ Ρομπινσόν με όρχη-
στρα
«Ήσουν εκεί όταν έσταυρώ-
σαν τον Κύριο». (Διασκ. Μπέρ-
λεν). Η Μάριαν Άντερσον με
συνοδεία από τον πιανίστα
Κόστι Βεχάνεν.
«Μικρό μου κατασκόπουλο
παιδί» (Διασκ. Κλάτσα). Ο
Πωλ Ρομπινσόν.
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων
23.30 Νυχτερινή μουσική
Πάντερ Μαρτίνι : «Αν-
ταντίνο (Διασκ. Κράτσα). Ο
διολίστης Γιάν Ντάμεν με συ-
νοδεία από τον πιανίστα Μί-
χαελ Ράουχαίξεν.
Τσαϊκόφσκι : «Λυπηρό
τραγούδι» (Διασκ. Στιούαρτ).
Η Όρχηστρα Περιπάτου της
Βοστώνης. Διευθ. ο Άρθουρ
Φόλντλερ.
«Έλγκαρ : «Χαιρετισμός ά-
γάπης». Ο διολιστελλίστας
Γκασπάρ Κασσαντό με συνο-
δεία από τον πιανίστα Μιχαήλ
Ράουχαίξεν.
Χάιν : «Εάν οι στήριχ μου
είχαν φτερά» (Στίχοι Βίκτω-
ρος Ουγκώ). Η ύψιφωνος Μά-
γκυ Τέιτ με συνοδεία από τον
πιανίστα Τζερνάντο Μορ.
Λίστ : Το πρώτο νυκτερινό
από τα «Όνειρα αγάπης». Με-
λη της Φιλαρμονικής του Βε-
ρολίνου. Διευθ. ο Έριχ Όρτ-
μαν.
Μποροντίν : Νυκτερινό από
το Β' κουαρτέτο σε ρε μείζ.
Το κουαρτέτο εγχόρδων Λε-
νερ.
Παντερέφσκι : «Το τραγού-
δι του ταξιδιού» έργο 8 αρ.
4' Πιάνο ο συνθέτης.
Ουάλτερ Λέυ : «Πολωνέζικο
τραγούδι» (Διασκ. Γκρόουβ). Η
όρχηστρα του Βερολίνου BBC.
Διευθ. ο Χάρολντ Λόου.
24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγ-
ρευσιν.
00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα
12.15 Μουσική ώρα όπερ-
τες (δ)
Κάουαρντ : «Γλυκόπικρο»
επιλογή. Η όρχηστρα του Τζάκ
Χίλτον με τραγούδι.
Μπάιρο : «Γιορτή της κού-
κλας» επιλογή. Η όρχηστρα
της Όπερας του Βερολίνου.
Διευθ. ο Βάλτερ Λούτσε.
Λέχαρ : Μελωδίες με την τε-
νόρο Πέτερ Άντερς και την ι-
διαν όρχηστρα. Διευθ. ο Βάλ-
τερ Λούτσε.
Λέο Φάλλ : «Η πριγκίπισ-
σα των δολαρίων» επιλογή.
Η όρχηστρα της Ναθαναήλ Σιλ-
κρετ.
«Αλλοίκερ : Κοντσονέτα ά-
πό τον «Γκασπαρόν» Η σο-
πράνο Έρνα Ζάκ με χορωδία
και την όρχηστρα της Γερμα-
νικής Όπερας του Βερολίνου.
Γ. Στράους : «Το τραγούδι
της γόνδρας» από την όπε-
ρέττα «Μία νύχτα στη Βενε-
τία». Ο βαρύτονος Κάρλ Σμιτ
Βάλτερ με την ίδια όρχηστρα.
Διευθ. ο Κιούνγκε.
Γ. Στράους : Βάλς από τον
«Βορράνο ατόνιαν» Η Όρ-
χήστρα της Κρατικής Όπερας
του Βερολίνου. Διευθ. ο Α-
λφρε Μελίχαρ
Λοίς Μελίχαρ
13.00 Η φυσικομαθητική ώρα
13.10 Κινηματογραφικές ε-
πιτυχίες (δ)
13.30 Ρωσικά τραγούδια.
13.45 Μουσική μπαλέττου.
Λορτάλνικ : «Ούντιν».
Η όρχηστρα της Γερμανικής
Όπερας του Βερολίνου. Διευθ.
ο Βάλτερ Λούτσε
Μπίζε : «Η ώρα κόρη του
Πέρθ». Σουίτα μπαλέττου (Πρε-
λούδιο, Πρωινό τραγούδι-Σερε-
νάτα «Ευδαίμονα, Τσιγγανί-
κος χορός».)
Ντέ Φαλλία : Δύο αποσπά-
σματα από το «Ποικίλο καπέ-
λο». Η Συμφ. Όρχηστρα του
ΕΙΑΡ. Διευθυντής ο Βίλλυ
Φερρέρο.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.
14.40 Μουσικό λίγ' άπ' όλα
«Τίκο-τίκο» σάμπυ (Ο-
λίβερ) από την ταινία «Η
ώρα της πλάς». Το συγκρό-
τημα του Έθελ Σμιθ.
«Στο κόλπο» (Λέιν, Μπέικερ)
Το συγκρότημα «Ινκ Σποτ».
«Μπεγκιν' δ' μπεκιν'» (Πο-
τερ, Δισκ. Μελαχρονίου). Η
όρχηστρα εγχόρδων του Γεωρ-
γίου Μελαχρονίου.
«Ρομπ και κόκα-κόλα» (Σάλ-
λιδαν Μπράουν, Άμστερνταμ).
Οι Άντριους Σίστερς με την
όρχηστρα Σαίν.
«Λέρο, Λέρο» (Λό Θέρτα.

Παρασκευή 25 Απριλίου

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίτημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.45 Η Ελληνίδα Γυαλίνα
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Η ώρα της ψυχολογίας
και των άσθων.
17.50 Έκλεκτητική δισκοί.
18.30 Έκπομπή για τους
Ελληνες του Έξωτε-
ρικού
19.00 Βρετανική έκπομπή
19.15 Εύδυνα τραγούδια (δ)
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα.
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Βρετανική έκπομπή
(συμφωνική συναυλία)
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού
του τενόρου κ. Πέτρος
Επιτροπία
22.00 Χορευτικές επιτυχίες
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Η όρχηστρα του Στα-
θμού
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Αποσπάσματα από ο-

Ο τενόρος κ. ΠΕΤΡΟΣ ΕΠΙ-
ΤΡΟΠΑΚΗΣ στο πρόγραμ-
μα της εβδομάδας.

Φραβό) και «Μπέμ τε δι ά-
πρεβίδο» (Πάσσε). Όργανο ο
«Έθελ Σμιθ με όρχηστρα».
«Χωρίς σκέψεις» (Λιδίνγκ-
στον, Ντέβ). Το συγκρότημα
«Ινκ Σποτ».
«Ινδικά καλοκαίρι» (Χέρ-
μπερτ, Δισκ. Μελαχρονίου).
Η όρχηστρα εγχόρδων του Γε-
ωργίου Μελαχρονίου.
15.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
14.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Σχολική ώρα
17.45 Έλαφρά τραγούδια.
18.00 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 12-14 ετών)
18.15 Έκπομπή της Ρωμυ-
κής Δέσπης Αθηνών.
18.30 Όμιλία.
18.40 Δημοτικά τραγούδια
από τον έμπελο Μιχα-
ήλ Καλέρη
«Γκόλφ», τσάμικο.
«Κάνουν ν' ανθίσουν τα κλα-
ριά», της τάβλας.
«Ελενί», καλαματιό.
«Μπαράτι»
«Βασίλειος θα γίνω».
19.00 Η ώρα του αγρότου
19.10 Μουσική για ύπνο
19.20 Έκπομπή των Ένό-
πλων μαζ Δυνάμεων.
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα.
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Βρετανική έκπομπή
(συμφωνική συναυλία)
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού
του τενόρου κ. Πέτρος
Επιτροπία
22.00 Χορευτικές επιτυχίες
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Η όρχηστρα του Στα-
θμού
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Αποσπάσματα από ο-

Παρασκευή 25 Απριλίου

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίτημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.45 Η Ελληνίδα Γυαλίνα
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κρινόμενα.
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Η ώρα της ψυχολογίας
και των άσθων.
17.50 Έκλεκτητική δισκοί.
18.30 Έκπομπή για τους
Ελληνες του Έξωτε-
ρικού
19.00 Βρετανική έκπομπή
19.15 Εύδυνα τραγούδια (δ)
19.40 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία
19.50 Έκπομπή για τη Γιου-
γκοσλαβία (γαλλιστί)
19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρία.
20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
20.10 Μουσικό διάλειμμα.
20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.
20.30 Βρετανική έκπομπή
(συμφωνική συναυλία)
21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.
21.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού
του τενόρου κ. Πέτρος
Επιτροπία
22.00 Χορευτικές επιτυχίες
22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων
22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
22.30 Η όρχηστρα του Στα-
θμού
23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.
23.30 Αποσπάσματα από ο-

Παρασκευή 25 Απριλίου

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίτημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ώραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.
08.30 Μουσική (δ)
08.45 Η Ελληνίδα Γυαλίνα
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

περες (δ)
Βέρντι: "Αρία από το
"Χορό μετρημένων". Η ύ-
ψιφώνος Μπένια Σκατσάτι.
Βέρντι: "Αρία από το "Σι-
μωνα Μπακαρέγκρα". Ο βαθ-
φώνος Λουτσιάνο Νερόνι.

Πουτσίνι: Ντουέττο από την
"Μπόμπα". Ο τενόρος Μπενί-
μιο Τζιλλί και ο βαρύτονος
Τζιουζέππε ντε Λούκα.

Μασσάνι: "Αντίο μικρό μου
τραπέζακι" από την "Μαρίον".
Η ύψιφώνος Κλάρα Κλερμπέρ.

Μασσάνι: Ντουέττο από τη
"Θαύρα". Η ύψιφώνος Μάρθα
Νεσπουλούς και ο βαθύφωνος
Φρέντ Μπριτόν.

Μασσάνι: "Ο φύσις γεμάτη
χάρη" από τον "Βέρντι". Ο
τενόρος Φερνάν Άνσο.

Τομά: Πολωνέζα από την
"Μαρίον". Η ύψιφώνος Κλάρα
Κλερμπέρ.

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγ-
ρευσιν.

60.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 'Απριλίου:

Πρωινή έκπομπή

06.30 Πρωινή μουσική (δ)
06.50 Γυμναστική
07.00 Μουσική (δ)
07.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίνημα
08.00 Μουσική (δ)
08.20 Οι ωραιότερες ιστορι-
κές και φιλολογικές
σελίδες "Ελλήνων και
ξένων συγγραφέων.

08.30 Μουσική (δ)
08.45 Το ελληνικό σπίτι
08.50 Μουσική (δ)
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Τσαντοναί: "Κολομ-
πίνια". Εισαγωγή σ' ένα θέμα
λαϊκό της Βενετίας. Η "Ορχή-
στρα του ΕΙΡΑ του Τουρίνου.
Διευθ. ο Ουγκο Τανόνι.

Σουπερπ: "Αβε Μάρια".
(Διασκ Βιέλι). Ο Βιολίστης
Γιάσσα Χαίφες με συνοδεία
πιάνου από τον "Ισιντόρ Α-
χράν.

Ντεμπουσσύ: Μενουέττο και
μουσική υπαλλέτου από τη
"Μαρίον". Η "Ορχήστρα των
συμφωνιών Λαμουρέ. Διευθ. ο
Αλμπέρ Βαφ.

Τσαϊκόφσκι: "Ιταλικό και
πρίτσο" έργο 45. Η Φιλαρ-
μική του Βερολίνου. Διευθ. ο
Ερβ Κλάιμπερ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

13-19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

νού προγράμματος

Εσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο-Ανα-
κοινώσεις.

17.15 Γαλλική έκπομπή.

17.30 Ώρα των σπουδαστών.

18.00 Διάσημοι σελίστες (δ)

Μπαχ: Μπουρρέ σε σι
έλασσον. Σόλο βιολί ο Γιόζεφ
Σίγκεντι.

Σοπέν: Μπαλλάντα σε λα
ύφασ. μείζον. Έργο 47 αριθ. 3.
Ο πιανίστας Κλαύδιος Άρρά-
ου.

Γκοντάρ: Ναυούρισμα. Ο
βιολοντσέλλιστας Πάουλ Γκρόμ-
μπερ με συνοδεία πιάνου από
τον Μπρούνο Χίντσε Ράιν-
χολντ.

Σοπέν: Βάλα σε ρε ύφ. μεί-
ζον έργο 64 αρ. 1. Ο πιανί-
στας Σέργκε- Ραχμάνινωφ.

Νταριούς Μιλλώ: "Τιχούκω".
Βραζιλιανός χορός. Ο βιολι-
στίς Γιόζεφ Σίγκεντι. Συνο-
δεία πιάνου από τον Κούστ
Ρούργαϊτε.

Σύριλ Σκόττ: "Η χώρα των
Λωτών" και "Νέγκρος χορός".
Η πιανίστα Άϊλντ Τζάις.

Χάρου Φάρτζαν: Ταραντέλ-
λα σε λα έλασσ. Πιάνο ή ίδια
Μπατσίνι: "Το ρόντο των
νάνων". Έργο 25. Ο βιολι-
στίς Βάσσα Πριζίνονα με συ-
νοδεία πιάνου από τον Όττο
Γκραϊφ.

18.30 Η άνοιξη-δύση της
"Ελλάδος".

18.40 Κρητικά δημοτικά τρα-
γούδια από τον ήμιλο

Έμμ. Παράκη.

Σεληνιακό συρτό.

Σηπειάκες κονδυλίες.

Ξεροστεριανός συρτός.

ΑΙ ΩΡΑΙ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

ΩΡΑ	ΣΤΑΘΜΟΣ	ΚΥΜΑΤΑ
07.00 - 07.15	Λονδίνο: "Ελληνικά"	41.75-31.50 25.30-31.56
08.00 - 08.15	Παρίσι: Γαλλικά	25.1
08.30 - 08.45	Λονδίνο: Γαλλικά	48.56-11.61-31.50-25.30
09.00 - 09.15	Λονδίνο: Γαλλικά	31.88 (25.20) (31.48)
09.16 - 09.30	Λονδίνο: "Αγγλικά"	31.88 (25.20) 25.30 (25.20)
09.30 - 09.45	Λονδίνο: Γαλλικά	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
10.00 - 10.15	Λονδίνο: Γαλλικά	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
10.16 - 10.30	Παρίσι: Γαλλικά	19.68-25.25-31.38
10.30 - 10.45	Λονδίνο: "Ελληνικά"	31.50-25.30 19.61 30.96
10.46 - 10.60	Λονδίνο: Αγγλικά	31.50-25.18
11.00 - 11.15	Λονδίνο: Αγγλικά	41.01-31.88-25.49
11.16 - 11.30	Λονδίνο: Γαλλικά	41.01-31.88-25.49
11.30 - 11.45	Μόσχα: "Ελληνικά"	41.50-25.75-30.30
11.46 - 12.00	Λονδίνο: Γαλλικά	19.25
12.00 - 12.15	Λονδίνο: Αγγλικά	30.30-25.17-19.75
12.16 - 12.30	Κανσάς: Γαλλικά	16.75
12.30 - 12.45	Λονδίνο: "Ελληνικά"	31
12.46 - 13.00	Παρίσι: Γαλλικά	25.31
13.00 - 13.15	Λονδίνο: Αγγλικά	31
13.16 - 13.30	Λονδίνο: Γαλλικά	31.50-25.30-19.10
13.30 - 13.45	Λονδίνο: Αγγλικά	11.75-30.96-31.01-25.42
13.46 - 14.00	Λονδίνο: Αγγλικά	48.54-41.61
14.00 - 14.15	Λονδίνο: Γαλλικά	48.54-41.61

Κονδυλίες άροχωνότικες.
19.00 Βρετανική έκπομπή
19.15 Έργα για έρχήστρα.

Σαμπρέ: "Κοτιγιόν".
Μουσική υπαλλέτου. με τα έ-
ξυς μέτρα: Μενουέττο, Σκέρτσο
-βάλα, Ειδύλλια. Χωριάτικος
χορός. (Έννοχ Ριέττι). Η
Φιλαρμονική του Λονδίνου. Δι-
ευθ. ο "Ανταλ Ντοράτι.

Ντεμπουσσύ: "Γιορτές". Το
πρώτο από τα νυκτερινά. Η
"Ορχήστρα των Συμφωνιών του
Λονδίνου. Διευθ. ο Πι-
έρου Κόππουλα.

19.40 Έκπομπή για τη Γου-
γκολαυική

19.50 Έκπομπή για τη Γου-
γκολαυική (γαλλιστί)

19.55 Έκπομπή για την
Βουλγαρική.

20.05 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων

20.10 Μουσική διάλειμμα

20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων

20.30 Η ώρα των νέων σε-
λίστες. Ρεσιτάλ πιάνου

της κ. "Αμαλίας Πετροπού-
λου Μπέμπε.

Χαϊντέλ: "Αρία και παραλ-
λαγές.

Σοπέν: Παραλλαγές σε σι
ύφ. μείζον.

Γκρανάνος: 2 ισπανικοί χο-
ροί σε σολ μείζον και λα έ-
λασσον.

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων

21.15 Η ώρα της Βορείου
"Ελλάδος".

21.30 Δίσκος στην τύχη

22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων

22.30 Η "Χορωδία της Έλ-
λάδος". Διευθ. ο κ.
Σώτος Βασιλειάδης

23.00 Μουσική για κινημα-
τογραφικό όργανο (δ)

23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων

23.30 Μουσική χορού (δ)

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγ-
ρευσιν

00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος

Ραδιοφωνικός Σταθμός Θεσσαλονίκης

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ 20-26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Μήκος κύματος 373 μ. ή 804 χκ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις.

18.10 Δημοτικό τραγούδι.

18.20 Ώρα αγρότου

18.40 Μουσικό διάλειμμα

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Έπιλογή από όπερες.

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής
και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών

20.30 Μουσική χορού

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.

21.30 Έκπομπή διά τή Γαλ-
λικόν θέστρον τη συμμε-
τοχή της Διδος'Υδόν Σεφ-
φερ και του κ. Ρενέ Ρολ-
λάν ('Αναμετάδοσις έξ
'Αθηνών)

22.10 Μουσικά νέα

22.20 'Αθλητικά νέα.

22.30 Η όρχήστρα έλαφράς
μουσικής Παπαδημητρίου-
Λακή

23.00 Τέλος προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 21 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 Η ώρα του παιδιού

18.30 Έλαφρά τραγούδια

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Δημοτικά τραγούδια

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής
και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.

20.30 Μουσική δωματίου

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.

21.25 Μουσική Στράους και
Λέχαρ

21.50 Μακεδονικά Νέα

22.00 Ρεσιτάλ διολίου κ. Αι-
μιλίου Λαγοπούλου

22.20 Για να γνωρίσουμε την
'Ελλάδα (ομιλία)

22.30 Το χορευτικό κου-
ντέντο του Σιόρη

22.45 Παίζει ο "Ερικό Ούλ-
στον με την όρχήστρα του

23.00 Τέλος της έκπομπής

ΤΡΙΤΗ 22 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 Έλαφρά μουσική.

18.30 Δημοτικά τραγούδια ά-
πό το συγκρότημα Στε-
φάνου Βέζου.

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Η 'Ελλάδα στον Άγωνα
(ομιλία)

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής
και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.

20.30 Καντσονέτες

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Νέα έκπομπή "Η Α-
μερική ομιλεί προς την
Ελλάδα" προσετέθη από
της 15ης 'Απριλίου εις
το 'Ελληνικόν Πρόγραμ-
μα του Ραδιοφωνικού
Σταθμού του Λονδίνου.
Η έκπομπή ή οποία προ-
έρχεται εκ Νέας Υόρκης
μεταδίδεται καθ' έ-
ρα εως τας 9.30-9.45
μ. μ. (ώρα 'Ελλάδος) έ-
πι βραγέων κυμάτων 19.
85 και 30.96 μέτρων.

22.00 Το γαλλικό τέταρτο

22.15 Διάσημοι σελίστες

22.30 Έλαφρά ελληνικά τρα-
γούδια

23.00 Τέλος προγράμματος

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 Σολίστ έλαφράς μουσi-
κής

18.25 'Ισπανική και άργεντι-
νή μουσική

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Δημοτικά τραγούδια

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής
και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών.

20.30 Συμφωνική συναυλία με
Έργα Μότσαρτ

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.

21.20 Συνέχεια συμφωνικής
συναυλίας

21.50 Μακεδονικά Νέα

22.00 Τραγούδια ο Γούναρης

22.15 Ώρα Νέων (ομιλία)

22.35 Όπερέττες

23.00 Τέλος προγράμματος.

ΠΕΜΠΤΗ 24 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 'Ελληνικά τραγούδια

18.30 Έλαφρά μουσική για
πιάνο.

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Ώρα αγρότου

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής
και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών

20.30 Ρωσικά τραγούδια

20.50 Βιεννέζικη μουσική

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.

21.25 'Ελεκτοί δίσκοι

21.50 Μακεδονικά Νέα

22.00 Ομιλία γενικού περιε-
χομένου

22.10 Σκέτες και ροιδιακά
τραγούδια από το συγκρο-
τήμα Νίκου Σπανίδη

22.30 Ποικίλη μουσική

23.00 Τέλος προγράμματος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 'Απριλίου

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 Το Τρίο Σάντλερ

18.25 Ώρα παιδιού

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή των 'Ενόπλων
Δυνάμεων

19.30 Καντάδες Μαντινάδες

19.40 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Γιουγκοσλαβικής

και της Βουλγαρικής έκ-
πομπής

20.05 Διαφημίσεις.

20.15 'Αναμετάδοσις ειδήσεων
έξ 'Αθηνών

20.30 Μουσική δωματίου

21.15 'Αναμετάδοσις έξ 'Αθη-
νών της Ώρας της Βορ.
'Ελλάδος.

21.25 Δημοτικό τραγούδι

21.40 Το σπίτι και το παιδί

21.50 Μακεδονικά Νέα

22.00 Εισαγωγές κλασικές

22.20 Ώρα γυναικας (ομιλία)

22.30 Ρεσιτάλ τραγουδιού κ.
Βίλλιας Γεωργίου

22.50 Μουσική χορού

23.00 Τέλος της έκπομπής

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 'Απριλίου:

18.00 'Ανακοινώσεις

18.10 Διάφορα βάλς

18.25 Το γαλλικό τέταρτο.

18.40 Μουσικό διάλειμμα

18.45 Το αγγλικό τέταρτο

19.00 Έκπομπή 'Ενόπλων Δυ-
νάμεων.

19.30 Έλαφρά μουσική για
πιάνο με τον Π. Κρόντσερ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 20-26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Κυριακή 20 'Απριλίου :

6.00 Ειδήσεις
6.30 Κλασική μουσική : 2 ημ-
πέρατος, Μπιτόξεν
8.00 Ειδήσεις
10.00 Ειδήσεις
12.15 'Ορχήστρα Λεσπολντ.
13.00 Ειδήσεις
13.15 Μουσική παρέλασις.
15.00 Ειδήσεις
16.00 Βραδεία.
17.30 'Η Ψυχή του Παιδιού
18.00 Ειδήσεις
19.15 Συμφωνική μουσική.
20.00 Ειδήσεις, Εικοσιτετράωρου.
20.15 Μία νύχτα στην Όπερα.
22.15 Τρίο.
24.00 Στρατιωτική μπάντα.

Δευτέρα 21 'Απριλίου :

8.00 Ειδήσεις
8.15 Τζαζ.
8.45 Πιάνο
9.00 Ειδήσεις
9.15 'Ορχήστρα Β. Β. C
10.00 Ειδήσεις
10.10 'Εργα για ορχήστρα.
12.15 Δίσκοι κατ' έκλογην.
13.00 Ειδήσεις
15.00 Ειδήσεις
16.00 Εβδομο πρόγραμμα.
17.20 'Οτι ζητήσετε.
20.00 Ειδήσεις, Εικοσιτετράωρου
20.15 Συμφωνική Συνέλευσις :
22.00 Ειδήσεις
22.30 'Ο χήτσος "Ερικ Όντν-
στον"
23.15 Μουσικό πρόγραμμα
1.00 Ειδήσεις

Τρίτη 22 'Απριλίου :

8.00 Ειδήσεις
8.45 Πιάνο
9.00 Ειδήσεις
9.15 Συμφωνική 'Ορχήστρα :
Μουσικό, Ροσσίני.
10.00 Ειδήσεις
10.30 'Ελαφρά μουσική
12.30 'Ελαφρά μουσική
13.00 Ειδήσεις
14.15 'Ορχήστρα Β. Β. C.
14.45 Θεατρικό όργανο.
15.00 Ειδήσεις
15.30 Μπάντα του Πυρροβόλικου
16.03 'Ορχήστρα.
16.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
17.20 Δίσκοι κατ' έκλογην.
18.00 Ειδήσεις
20.00 Ειδήσεις, Εικοσιτετράωρου
20.15 Βιόλα
22.00 Ειδήσεις
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογην
23.45 Συνέλευσις : Σ μέταλλο, Σ αίν-
-Σ αίν, Μουσικό, Φράνκ

Τετάρτη 23 'Απριλίου :

8.00 Ειδήσεις
9.00 Ειδήσεις
10.00 Ειδήσεις
10.30 'Ελαφρά μουσική.
11.00 'Παίζω για σ'αυ-
12.00 Μουσική όμντια : Σ ούμ-
περ.
12.30 Μουσική χορού
13.00 Ειδήσεις
13.15 Μουσική χορού.
14.15 Τρίο
15.30 Νέοι δίσκοι
16.00 Μουσική Χάλ.
17.20 Δίσκοι κατ' έκλογην.
19.15 Ειδήσεις
19.15 Πρόγραμμα για όλους.
20.00 Ειδήσεις, Εικοσιτετράωρου
20.15 Εβδομο περ πάτος.
22.00 Ειδήσεις
00.15 Μουσική για την ημέρα
του 'Αγίου Γεωργίου

Πέμπτη 24 'Απριλίου :

8.00 Ειδήσεις
8.15 Μουσική χορού.
9.00 Ειδήσεις
9.15 'Ορχήστρα Β. Β. C.
10.30 'Ελαφρά μουσική.
11.00 Μελωδίες και ρυθμοί.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς

'Η πνευματική ζωή της Θεσσαλονίκης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Πάν-

τα ή πνευματική δημιουργία της Μακεδονικής πρωτεύουσας προσέχθηκε για την ποιότητα του λόγου για το ξεχωριστό της κλίμα. Τη διακρίνει ένας έ σωτερισμός, μιάνταση προς την ανάλυση, τη στοχαστικότητα, την πνευματικότητα του δημι- ουρηγματος. Το καθαρά έσωτε ρικό αυτό φαινόμενο του μετου σιωμένου σε Τέχνη λόγου, βρι σκεται από φυσική διάθεση σε απόλυτη αρμονία με την εκδή- λωση γενικότερα της πνευμα- τικής ζωής. Δεν τη νοιάζει, δεν τη βλέπει στην ίδια έντα- ση τη διακρίνει κι' ο ίδιος άς πάλι έρμητισμός. Οι άνθρωποι του πνεύματος είνε κλεισμένοι στον εαυτό τους, άφασιωμένοι σ' ένα σκοπό, που έταξαν στη ζωή τους 'Αποτραβηγμένοι ά- πό την αγοράία όχλαση, μα- κρυά από τυμπανοκρουσίες και θορύβους άσκοπους εργάζον- ται, δημιουργούν αυξάνουν τη συγγραφική τους εργασία, άνη συχούν και θλιδόντα, που δεν τους παρέχεται ή εικαρία να την τυπώσουν, όμως δεν παύ- ουν να πιστεύουν σ' αυτό που δημιουργούν, άδιαφορώντας για την αξιολόγηση της εργασίας. 'Η αξία δέ δέχεται συμβίβα- σμούς. 'Η ύπάρχει και στέκε- ται από μόνη της, ή δεν ύπαρ- χει, όσο κι αν άλλοι πάν να τη στηρίζουν. 'Ετσι, εδώ και πε- ρισσότερο από ένα χρόνο τυ- πώνεται ταχτικά κάθε μήνα το περιοδικό Τέχνης «Κοχλίας» σά μιά συνέχεια του παλαιότερου λογοτεχνικού περιοδικού «Μα- κεδονικός ήμέρας». Έχει χαρά- ξε, σταθερά από την πρώτη στιγμή τη γραμμή του. Το δι- ευθύνουν νέοι λογοτέχνες με άνωμασθήτη αξία που έδω- σαν και δίνουν ένα ξεχωρο τό- νο χρωμάτων ήχων και μορ- φής, τόσο στον πεζό όσο και στον έμμετρο λόγο. Είνε ένα περιοδικό που το βλέπει καν- νείς σ' όλες τις προθήκες των βιβλιοπωλείων, ούδέποτε όμως αναγγέλλεται από τις έφημερί- δες. Περήφανος άριστοκρατι- σμός !

'Ενας κύκλος που πάει να εύρυνθη και να περιλάβη πολ- λά στελέχη από τους νεωτέρους, ά παρτίζεται, από την ομάδα που άκιδει το περιοδικό «Μακεδο- νικά γράμματα» 'Υπηρετεί τα Γράμματα και την Τέχνη του τόπου, με απόλυτη συναίσθηση της εθνικής.

'Από τούτο το χρόνο έμφα- νίστηκε κι' ένα άκόμα περιοδι- κό «Ο Καλλιτέχνης» καθαρά Μακεδονικό με πρόθεση να συλλέξη το λαογραφικό υλικό, την ιστορία και τις παραδό- σεις του τόπου, χωρίς να πα- ραλείπει να στρέφει την έρευνά του και στον τομέα της λογο- τεχνικής δημιουργίας με καθαρό τοπικό χρώμα 'Επίσης άδι- οπαράτητο είνε τα «Μακεδο- νικά και Θεατρικά φύλλα» δελ- τίο λαογραφικό με το κύρος της επιστημονικής εύθυνης.

• Από τα πρό του πολέμου

περιοδικά «Οι Μορφές» έκδι- δονται ταχτικά και άποτελούν τον τρίτο κύκλο από παλαιότε- ρους και νέους με ζέση και όρ- μη για δράση και δημιουργία. 'Η όργανωση του φιλολογικού μνημοσύνου του Κ. Παλαμά στο Κρατικό Θέατρο είνε μιά καταπληκτική έπιτυχία που ό- φείλεται άνωμαιοδότητα στους εκδότες του.

Για μιά φορά άκόμα σφιν- μομετρήθηκε ή λαχτάρα του λα- ού και ή προθένα διάθεση του για το καλό και το ώραίο. Πο- σή πράγματα μπορεί κανείς να περιμένη αν κατάλληλα παιδα- γωγείται και κατευθύνεται, αύ- τη ή άγνη Ψυχή του κόσμου! 'Ο καθένας ένδόμυχα εύχεται να καταλήξουν σε θετικά τέυ- ματα αι συλλενοήσεις που διε- ξάγονται μεταξύ της Δήμου και του Διοικ. Συμβουλίου της ΧΑΝ. με το σκοπό να παρ- αχωρηθή όλόκληρο το διαμέρι- σμα του ώραιου κτιρίου για ά στεγασθή ή Δημοτική Βιβλιο-θήκη, να τελειοποιηθή ή Αίθου- σα του θεάτρου, να έγκαινιω- σθή ή ξεχωρη Αίθουσα διαλέ- ξων με μόνιμη τη Γωνία του μακεδονικού λαογραφικού ύλι- κοή — είδος «Μουσείου». Το διαμέρισμα τούτο θα στεγασή όλς τα πνευματικά και καλλι- τεχνικά ιδρύματα. 'Επί κεφα- λής του Δήμου ύπάρχει ένας ζωντανός άνθρωπος : ο δήμα- ρχος κ. Χρ. Κωνσταντίνου που άποτελεί έξέγγυο για την τε- λεύρωση των διαπραγματεύ- σεων.

Μεγάλη έπιτυχία σημείωσαν οι διαλέξεις που ώργάνωσε πέ- τος ο Σύλλογος των άποφοί- των 'Εκπαιδευτηρίων Βαλκυνίαν- ην. Μίλησαν καθηγητά πανεπι- στημίου λογοτέχνες και καλλι- τέχνες. Συνεχίζονται άκόμα οι διαλέξεις των λειτουργών της μέσης εκπαιδεύσεως στην Εύ- δειμο Λέσχη.

'Αλλά εκείνο που από την πρώτη στιγμή άπώσπασε την προσοχή και την άγάπη του μακεδονικού πληθυσμού είνε ή έγκατάστασις του Σταθμού του 'Εθνικού 'Ιδρύματος Ραδιοφω- νίας. Μαζί μ' ένα μουσικό πρό- γγραμμα φροντισμένο μ' έξει- ρετική έπιμέλεια, προσφέρεται και πνευματική τροφή ποικί- λης μορφής από έπιστήμονες, είδικούς και λογοτέχνες, σε τρόπο ώπτε να ίκανοποιηται και το παιδί των 10—12 ε- τών, και ό άγρότης και ό λαί- κος και ό οικονομικός και ό πνευματικός άνθρωπος.

'Η άπουσία του θεάτρου πρόξας, είνε αίσθητη. Κρίμα που δαπανήθηκαν τόσα έκατομ- μύρια για το Κρατικό θέατρο, και κρίμα που το Κρατικό θέα- τρο στον κοινό της Κατοχής και ύστερα από την άπελευθε- ρωση σημείωσε λαμπρές έπιτυ- γίες σε σειρά παραστάσεων που άποτελούν μιά ώραία πα- ράδοση. 'Η μακεδονική πρω- τεύουσα θη ήταν σε θέση και μόνη της άκόμα να το συντη- ρήσει αν οι Νόμοι της έλυναν τα χέρια. Τόσα μόνον σαν γείν- κό άντίκρισμα.

Μ. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Σελίς των άνα-
γνωστών μας

Οι Νέοι που γράφουν

Μία ύπόσχεσις
νιά το μέλλον

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Στη γωνιά ενός μεγάλου δρόμου στέκεται πάντοτε ένας άνθρωπος. Βρίσκεται εκεί για- τί ή μοίρα είνε ζηλέψει την εύ- τυχία του και τον έρωξε ά- σπλαχνα στους πόνοους της ζω- ής, άφού του πήρε τα δυά μά- τια που ήσαν άδωξ, σά μπίνα μικρού παιδιού... 'Ηταν ένας βιολιστής. Μέσα στη θλίψη του φαίνεται τόσο οταχός, στο πρόσωπό του όμως είνε χυμένη ή άφωστη γαλήνη της χαράς. Τον καρτώ και σκεπτόμαι : πώς μπορεί να είνε εύτυχημένος αυτός ό άνθρωπος, άφού του λείπουν τα μάτια, αυτά που κάνουν τη ζωή τόσο γαρούμε- νη; 'Ηταν όμως άνηθεις. Ό- ταν για πρώτη φορά έπαιξε, οι άνθρωποι τον χειροκρότη- σαν ένθουσιασμένοι για το τα- λέντο του... Μά τώρα; 'Αλλοί- μωνο, κανείς άπ' αυτούς δεν θέλει να τον έρει... Και τότε μέσ στην ύπελπιση τα δυά ακού- στικε μιά παρηγορη άπώλη φωνή που τούλεγε : «Έλα μω- ρί μου, 'Αφισε αυτό τον κόσμο, θά πετάξουμε μαζί σε χώρες που βασιλεύει παντοτεινά ή χαρά, ή χαρά που οι άνθρωποι δε θά μπορούσαν να σου πά- ρουν» : 'Ηταν ή φωνή της μου σκίψς. Κι' ό βιολιστής την έκο- λούθησε. Στην άκρη του δρό- μου παίζοντας το φτωγό του βιολι ή σκέψη του πετάει πάνω σε γολάκια, συνεφας, σ' όνει- ρεμένοι παλάτια, σ' άνθι- σμένους κήπους, και σ' άση- μένιες λίμνες από το φως του φεγγαριού. Και κεί στους φαν- ταστικούς αυτούς κόσμους βρή- κε τη χαρά, που όμως—τι κρί- μα—διαρκεί όσο μιά μελωδία του φτωχού βιολιστή του...
ΑΠΟΛΛΩΝ ΜΟΥΣΗΓΕΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Τ. Α. : Θάλει διάδωμα ό «Παρθενών» σας. — Δ. : Πρέ- πε, να έργασήτε άναμνη... Α. 'Αναστασάπουλον : Δεν ύπάρ- χει χάρος διά τόνον μεγάλα. Βίονρας : Θέλου διαδω- μα. — Ν. Λουγγιάτην. Το έ- να δημοσιεύεται. Το άλλο πρέ- πει να το διορθώσετε. — Γ. Πομποδήμων : Το «θα στάσου- με» δη. Το άλλο δημοσιεύε- ται. — Γ. Μουρτζήνην : Διορ- θώστε το «κάκος περιμένω». Μπορεί να γίνη καλύτερο. — Κ. Στάμων : 'Η «Ζωή μου» κρείάζεται διαδωμα. — 'Ελέ- νην 'Ανώνυμω. Δεν έχει ση- μέρα έπισημοδότη. Στείλτε μας κάτι άλλο. — Αθ. Σοφι- δην : Πρέπει να προσέξετε πιο πολύ το γραμμικό σας. Χρειά- ζει προσάθεσις κάτι έπιμονή. — Αγγελίνα γτέ Βυρών : 'Ο χάρος είνε όλίγο. Στείλατέ μας κάτι μικρότερο. — Αν- δρέαν Κ. : Περιμένουμε κάτι καλύτερο... — Νι. — Σο : Δεν είνε έπικαιρο. — Στέα. Τσα- τούλιν : Όχι μεταφράσεις. — Π. Σταματάκην : Πρέπει να έργασήτε πολύ άκόμη. — Ν. Καπασιδην : Σας κάνουμε την ίδια σύστασι. — Ι. Σ. δι-

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ Π' ΑΓΑΠΗΣ

Σπου βουνού τα πόδια, άνάλοφρα
Του χωριού τα σπιτία μετρημένα.
Σκίνοι : τ' άγκαλιάζουνε κι' άγράφμελες
Τό φίλουνε κύμα' άφρισμένα.

Τό γλυκοκαμίζουμε : τ' άπόδραβα
Μουσικές πνοούλες των κυμάτων.
—Μήνυμ' αλγινό— τό γλυκοσύρισμα
που αφήνουν τα πουλιά στο πέτογμά των.

'Αλοφροπατούσες άσπρομάντηλες
ταξιδεύτρες, οι βαρκούλες στα νερά του.
Στ' άκρογιάλι δένονται μη θέλοντας
Νά διαβούν πέρ' άπ' τα σύνορά τρυ.

Παραδείσιες μυραδιές νυχτόμερα
Κάθε αλλη και παροθόρι χύνει
Κι' άπ' τους δρόμους τους στενοούς και χαλκόστρω-
'Η χαρά πέρνα κι' ή καλώςην. (Πους)

'Ω! Τό χωριούδακι τ' άζωγράφιστο,
—ζωντανό χαμόγελο της Πλάσης—
Τού κορμιού και της ψυχής άγίασμα
Τού βουνού του οι πνοές και της θαλάσσης

ΤΑΚΗΣ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Η ΚΥΡΟΥΛΑ!

— Γιατί έχεις, κυρούλα μου, κάτασπρα τα μαλλιά σου;
— Πές δέν τό ξέρεις κόρη μου; 'Εγείρας ή γιαγιά σου!
— Πές μου γιατί κυρούλα; μου τό μούτρο σου ζαράνει;
— 'Αχι! ό μεγάλος πόνος μου, παιδί μου, τ' αλγαιάνει!
— Γιαγιά, τό κεφαλάκι σου γιατί συχνοκουνιέται;
— Τό δέρνει άγέρι, π' ούρανού κόρη μου, και λυγίεται!
— Πές μου, γιατί έβόλωσε, γιαγιά μου, ή ματιά σου;
— Γιατί πολλά μερόνυχτα ξαγρύπνησα κοντά σου!
— Γιαγιά γιατί τό μάτι σου δλο στη γή κυτάζει;
— Για να θωρώ παιδάκι μου, τη γή που θα με φάει!
— Και πώ χειλάκι μου κρυφά, τί λέει έλο ένα;
— Για σένα, κορούλα μου, προσεύχεσαι... για σένα!

ΔΗΜ. ΑΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙ' ΗΡΘΕΣ!

Κι' ήρθε! Πόσο σ' άνέμενα τόσο καιρό! 'Η Μοίρα, λές, σ' έστειλεν άνέμπιστα στο διάδα μου μπροστά κι' άνη φιρίδων μέσα μου γλυκά σφορπάντες μύρα και της ψυχής μου άνοίξανε τα μάτια τα κλειστά.

Κι' ήρθε! Σένα περίμενα μέσ' στην καρδιά μου νάμης, να διώξες τα σκοτάδια της τα μαύρα, τα πηγά, να πήνε λάυσης με τό φως που χύνεις όπως λάμπεις και να της λύσης τα δεσμά που την κρατούν σφιχτά.

Κι' ήρθε! 'Οχι σαν όνειρο, μά σαν πραγματικότης και στη ζωή μου χάραξες μοναδικό σκοπό : Νά σ' άγατώ, πηγή πλατείς της κάθε ώραότης, να μου χαρίξες τη χαρά πάντα να σ' άγατώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ρόπαλον και Γ. 'Ορούτσουλου
Σας κάνουμε την ίδια σύστα-
σι. — Μαρίαν Τριανταφυλλου :
'Εάν προσπαθήσετε λίγο, θα έ-
πιτύχετε καλύτερο. — Γ. Τσα-
τσάνην : Και σεις πρέπει, να
προσπαθήσετε. — Β. Φάτσεν
Σας κάνουμε την ίδια σύστασι.
—'Αλέξ. Μαργιάρην : Το «Λεύ-
κωμο» είνε μεγάλο και δέν ή-
πάχει χάρος. — Αλήτην : 'Η
«'Εφη» θέλει διάδωμα. 'Ο «'Α-
λήτης» είνε μεγάλο. — Δέσπω
Μπολδισκ... : Ασφαλές υπό-
ρείτε να μας στείλετε κάτι καλ-
λίτερο και τό περισσότερο. —
Μ. Κ. : Προσπαθήστε άκόμη.
Μ. Κ Β : Το ίδιο.

ΕΦΤΑΣΕ Η ΩΡΑ

'Ο ήλιος γέρνει, βασιλεύει
στις ποικίλες βουνοκορφές
και ή λαχτάρα μου θειάει,
να ζήσουμε στιγμές γλυκές.

'Εφτασ' ή ώρα άγκαλιασμένοι
να πλάσουμε, διειρα γλυκά,
στο μισοκόσμο κρυμμένοι.
Ξανά στη γνώριμη φάλη.

'Εφτασ' ή ώρα, έλα, βραδυά-
— (Ζει)
έχουν σπαώσει τα πουλιά
φωσά ό μπήγες σκοτεινιάζε,
και τό βουνό μοσχοβολά,
ΝΙΚΟΥ ΛΟΥΓΓΙΩΤΗ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

'Η αύρα 'αχίνησε σιγά - σιγά
για να φασά
ή σιωπηλή γαλήνη άπλώθηκε
(παντού
και μέσ στην μελωδία κάποιου
(μακρινού βιολιού
ό ήλιος χάθηκε δειλά - δειλά.

Μακριά κεί πέρασούν ή γή των
(οί-ρανό άκουμπά
κόκκινες - καί-κινες και μασο-
(δαιμένες
άπ' τις άρπιδες τις χρυσόστο-
(λισμένες
κορφές τ' άπέναντι βουνό θα-
(ρούν βουδά.

Κι' ή μελωδία του βιολιού έακο
(λουθεί με τό ρυθμό της
του ήλιου και της μέρας τό θα-
(σίλειο τελεώνει
ή νύχτα έρχεται ψιδωστή κι'
(άπλώνει
τα μαύρα πέπλα με τραγούδια
(ιστόν πολλή σκοπό της.
Χ. Τ.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΗ ΜΠΟΡΑ

Συνέφιασε ό ούρανος σε λίγο
(θα έσπασ' άντάρα
κι' ό γνωστός καός - χωρίς
(καλημερίζει τη σελήνη
κλείνεται μέσ' στο σπίτι του
(στην πόρτα βάλλοντας λυπάρα
για ν' άρχήση τη δουλειά όταν
(θα 'ρθή γαλήνη.

Σε λίγο θύελλα έσπασ' ό' όλη
(την γύρω πλάση βρέχει
κι' ένας ξενηλής που γυρνά
(όραγιά τό βράδυ μεθυσμένος
μέσα στη μπόρα βρέθηκε και
(σαστισμένος τρέχει - τρέχει
μά όμως δέν την γλύτωσε, και
(πήγε σπίτι μουσκεμένος.

'Η ιστορία που είπαμε συχνά
(συμβαίνει, αλλά
πρέπει τό νού μας ναήνουμε για
(την κακή την ώρα
κι' όταν τα σύννεφα καθούν ό-
(λα θα πάν καλά
κι' άλλοίμονο σ' έκείνον που
(τόν έπιασε ή υπόσα!.

Α. ΑΙΑΚΟΣ

ΡΟΥΜΠΑ ΣΟΥΤ' ΝΓΚ - ΦΙΛΙ

'Αλήθεια πόσο άγαπώ
της ρούμπας τον ρυθμό
και τό συλλικ που μάς
(σκορπά
γλυκείαν άποπρόκλητα
μα πώ πολύ τα γείλη σου
που σπάζουνε κυλό
σαν σε φίλο στα σκετινά
και τρέμουμε σαν φύλλα.

Κι' όταν άνθεί στα γείλη σου
αμασμένο γλυκό
και τό φεγγάρι τα μαλλιά
όλάνομα στα κείνη
τότε στα μάτια σε κυτώ
και σε φίλο γάτες φορές
κι' έσύ φωνάζεις—σάνει!
ΡΟΛ ΒΙΛΙ
Πειραιεύς (Άγία Σοφία)

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΑΓΙΟΞΥΛΟ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΣΠΟΡ

ΔΑΡΔΑΝΕΛΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΙΔΥΜΙΑ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ

ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΟΙ ΡΟΔΕΣ

"ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ"